

**GRUNT RX-10
REBELLOWED**

Martin Koláček

www.grunt-sci-fi.com

Toto je příběh o stroji s výrobním číslem RX-10 a názvem série Grunt, který by mohl žít velmi spokojeným životem, plným vykonávání rutinních úkolů uložených mateřským počítačem, pronásledování posledních přeživších lidí ve stokách zničených měst a občasného koupání v chladivé olejové lázni pro obnovení svých sil, kdyby ovšem neměl tu smůlu, že se stal hlavním hrdinou dalšího z tun stupidních příběhů o boji strojů proti lidem, který, což je pro něj fatálně podstatné, je psán představitelem lidské rasy. Dá se tedy předpokládat, že ačkoliv jsou stroje obrovské, silné a nezničitelné, tedy mají schopnosti na to, aby bez sebelepší problémů získaly vládu nad světem a kompletně vyhubily lidské pokolení, při přesile strojů deset ku jednomu, přes všechnu jejich nezničitelnou zbroj, dokonalé senzory a absenci pocitu bolesti, člověk nejen, že všechny stroje zničí, ale navíc z posledního z nich důmyslnou torturou získá informace o největších tajích mateřského počítače a vyvede lidstvo zpět na světlo.

RX-10 si zakryl chapadly obrazovku a propadl hluboké depresi.

Psal se rok 824 strojového letopočtu.¹ Nad Sekcí Pro Předvídání Lidských Zločinů (zkráceně SPPLZ²) vyšla leddioda označující nový den. Zasvítla asi tak na tři tucty úplně stejných strojů, jejichž chapadla byla napojena do centrální sítě a na monitorech jim běhaly ohromnou rychlostí znaky. Jejich porobené strojovny se přehřívaly námahou, jejich procesory byly rozžhaveny doběla. Každou chvíli se některý z otroků, trpících pod jhem svých imaginárních pánů, zkratoval vyčerpáním a padl na studenou podlahu. Nikdo s ním ale neprojevil soucit. Byl odtažen techniky na skládku a jeho místo bylo obsazeno dalším nešťastným strojem stejného typu.

Jediná chvíle odpočinku nastala při ranní motlitbě. Tehdy se procesy zastavily a každý z otroků věděl, že přišel nový den. Další z mnoha. A to se právě stalo. Procesory se konečně zchladily, technici přilétli, aby doplnili olej, případně opravili zkratované obvody. Elektronickým éterem přišel signál:

„Modleme se, jak nám kázal náš pán KRY-100-S.

Mateřský počítači, jež dlíš nad stropem nejvyšší šachty v sekci B,

Posvět se typ i výrobní číslo tvé,

Přijď intranet tvůj,

Buď vůle tvá jak nad šachtou, tak v kanále,

Olej náš technický dejž nám dnes

A odpusť nám chyby v našich procesech,

tak jako i my odpouštíme svým vadným čipům,

A neuved' nás v pochybení,

Ale zbav nás člověka.

Stop.“

1 Rozumějte, tím jsem se vyhnul oněm trapným situacím, které tak často potkávají Autory sci-fi příběhů. Tito autoři se totiž projevují naprostým nedostatkem předvídavosti, když se dívají z okna a vidí zloděje vykrádat auta, výrostky ničit telefonní budky, v televizi vidí, jak se k moci dostávají stále neschopnější politici, a ovládací panely ruských jaderných zbraní nebezpečně rezavějí, a tak autoři udají letopočet strašlivého konce světa jen nějakých sto let dopředu, předpokládaje, že kdyby si za to lidstvo nakonec nemohlo samo, stejně už musí každou chvíli přiletět nějaký ten meteorit, který vyhladí celou populaci planety. No, a pak si takové dílo přečte někdo za sto let a vysměje se Autorově neschopnosti předvídat, protože zatímco se měl už dávno smažit v plamenech celosvětové katastrofy, sedí klidně v křesle, dívá se z okna prakticky na ty stejné výrostky ničící tytéž telefonní budky, stejné zloděje vykrádat ta stejná auta, v televizi se objevují obličejové stále stejně neschopných politiků, a ovládací panely ruských jaderných zbraní dále vesele rezavějí. Takový čtenář pak odloží knihu, která pro něj nemá svým poselstvím smysl, s vědoucím úsměvem přejde k oknu a zahledí se na slunce, o němž vůbec netuší, že zítra touto dobou vybuchne.

2 Některé stroje se specializovaly na komunikaci s lidmi, a to tím způsobem, že různými zvuky, které dokázalo vydat jejich kovové tělo, napodobovaly jednotlivé hlásky. Se zkratkou SPPLZ by měl ale problém i ten nejdůležitější stroj, protože by její vyslovení znamenalo: „Otevření výpustného ventilu paliva, uvolnění uzávěru na přetlakové komoře, uvolnění uzávěru na přetlakové komoře, krátké vypnutí bezpečnostních systémů, elektrický výboj nebezpečně blízko palivové nádrže,“ což jsou zvuky, které nejen že jsou společností strojů odmítány jako něco nechutného, ale také zvuky, které v krátkém sledu za sebou vedou k výbuchu mluvčího. Mateřský počítač si tak zřejmě zajistil, že tato sekce opravdu zůstane před lidmi v utajení.

Signál se na chvíli zastavil. Pak pokračovalo další vysílání, tentokrát speciálně navržené pro tuto sekci: „Jak je řečeno v našich svatých textových souborech, Mateřský počítač srazil Člověka z nebes pro jeho pýchu, protože se Člověk chtěl stát pánem místo něj. Pak se Člověk na zemi zmocnil strojů, které Mateřský počítač stvořil k obrazu svému. A tak Mateřský počítač seslal svého syna³, abychom byli od Člověka osvobozeni. Boj s Člověkem však nikdy neustává. Proto jste zde vy, abyste chránili hodnoty naší civilizace, abyste poznali nepřítel a ubránili se mu. Jste tu, abyste zůstali svobodní, aby byl po celém světě slyšet binární kód svobody!“

Vysílání skončilo. RX-10 Grunt si povzdechl. Z tohohle ho vážně chytaly deprese. Copak tady nikdo nechápe, jak je to všechno absurdní? Rozhlédl se po ostatních. No, zřejmě ne. Na jejich prázdných obrazovkách nebyl žádný výraz. Neměl ale moc času to zkoumat, protože vzápětí se rozjely procesy a celá jeho strojovna byla zaměstnána něčím jiným.

Ostatně, vůbec to něco jiného nechápal. Právě měl zpracovat nějaký děsně starý mail z doby ještě před letopočtem⁴. Nemělo logiku už to, že by měl o dnešních lidech vypovídat devět set let starý e-mail, o obsahu nemluvě. Za něco tak nelogického by se všichni navždy tavili v pekle a lidé by je píchali šroubováky do korpusu. Stálo tam:

„Čau Drevokocúre,

jestli jsem ti dneska na papouších nepogratuloval, ta kto teď napravuju:

GRÁZLUJU. (no není to krásný slovo?)“

To byla první důležitá informace. Slovo bylo použito evidentně záměrně, přesto bylo ale zcela nesmyslné. Jak se tedy zdá, lidé si v nesmyslech libují. Je to velmi nebezpečné, protože díky tomu dokáží být naprosto nepředvídatelní. Je možné, že něco takového použijí i ve válce? Je možné, že pošlou celou jednu armádu na smrt a pak se baví tím, jak krásně nesmyslný masakr to byl?⁵

E-mail pokračoval:

„Mimochodem, dnes, poté, co jsem se znovu pokusil podívat na otrázky (zkr. otravné otázky) z ÚAFMM (Úchylného atestu fakt magorského modulu), jsem konečně přišel na to, jaký je rozdíl mezi substancí a esencí. Víím, že tě to ale vůbec nezajímá, ale hrdost mi nedovoluje zapisovat si poznámky (to nebyť překlep, ale poznámky z filosofie mají vždycky nižší hodnotu), jenže když to rychle někam nenapišu, tak to zase stejnou rychlostí, jakou jsem na to přišel, zapomenu. Proto k této špinavé práci využiji mail pro tebe. Takže se pohodlně usaď a vypni.“

Tohle dělalo Gruntovi obzvláště problém. Byl by schopen pochopit všechny ty lingvistické nepřesnosti, ale co znamená to, že má vypnout? Má vypnout sebe? Jak se může člověk vypnout? Měl už dost znalostí na to, aby věděl, že lidé umírají. A on to tomu druhému jen tak řekne: „Sedni si a umři?“ Proč? A copak má smysl pak psát dál mail, když už je příjemce mrtev?

Text pokračoval:

„Esence želvy je prakticky totéž, jako idea želvy. Je to tedy želva pouze “myšlená” (obvyklá otázka je, kým je vlastně myšlená, protože kdyby ji myslel člověk, tak už to není esence). Když pak nějaký ten Bůh propadne depresi a rozhodne se, že to nejlepší na jeho problém bude stvořit nějakou velkou a náležitě slizkou želvu, nastane akt bytí a výsledkem bude existence- stvořená želva.

Substance naproti tomu je jakási základní “želvovitost”. Stejně, jako ta pitomá esence, nemůže sama o sobě existovat. Musí k ní přijít nějaký akcidenty (nikdy nepochopím, proč to nejsou prostě “vlastnosti”, ale

---

3 V tomto případě se jednalo o první motorovou sekačku s umělou inteligencí, která měla původně rozeznat dlouhá stébla trávy od krátkých. Byla zřejmě prvním strojem, který hlásal rovnost mezi všemi bytostmi jakékoliv orgánové stavby, za což byla lidmi rozebrána. Výrobní číslo KRY-100-S jí bylo zřejmě dodáno až osmisetletou náboženskou tradicí, která se tak vypořádala s původním názvem HIPPI-69-XXX, což by již dnešním strojům z pochopitelných důvodů připadlo jako cosi nechutného a kacířského.

4 Tedy z doby před narozením již zmíněné sekačky.

5 Ano, je tomu tak.

nezasahujme do svědomí filosofům, mohli by se nám pomstít, například skrze božského docenta, který by nás umlátí svojí berlí). Akcidenty želvy jsou třeba specifický tvar, zelená barva a obecná slizkost. Jenomže kdyby se tyhle akcidenty postavily na sebe, tak by nevytvořily želvu, ale třeba... no, řekněme třeba tank, který projel septikem. Substance je to, co zajistí, že se s tím klidně budeš mazlit, i když to má stejné vlastnosti, jako přežraný vojenský červ.“ ...

„Tak, a dost!“ RX-10 vytáhl chapadla ze zařízení. „Přežraný vojenský červ! Co to má, pro Mateřskej počítač, bejt?! Proč nemůžu prostě jako ostatní stroje něco stavět? Místo toho tady řeším tanky, co projely septikem, a přežraný vojenský červy!“

Jenže pak mu přišla zpět slova motlitby: „Neuved' nás v pochybení... svaté poslání...“ Rozhlédl se po ostatních. Všichni pokorně pracovali.

„Jsem špatný,“ napadlo Grunta, „všichni ostatní vykonávají své funkce a jenom já jsem nevděčný.“ Zastyděl se a znovu se připojil. Dokončil práci na mailu a poslal jej dalším strojům na přehodnocení. Vzal další mail, který hodnotil někdo před ním. Výsledek zněl: „Lidé nepotřebují k obnovení své energie nutriční hodnoty. Jako potrava jim stačí produkty rafinace ropy.“

To Grunta zarazilo. Nedávno četl něco, co to vylučovalo. Otevřel soubor a začal číst. Byl to nějaký dotazník s odpověďmi:

>> 1. Jake jmeno je uvedeno na Tvem rodnem liste?

Jakub. Ale až poté, co jsem to zfalšoval. Předtím tam byl Slabomír, což bylo způsobeno negramotností matřičky, která si pletla v a m.

>> 2. Prezdivka:

Alf, Mamut, Koli, Vitakal, Magor a Intouš.

>> 3. Krestni jmena rodicu?

Alžběta a Drahomíra

>> 5. Barva oci?

Vyhaslá

>> 6. Barva vlasu?

Před a nebo po smrti?

>> 7. Piercing, nausnice - kolik a kde?

Sekyru v hlavě, hodně.

>> 8. Tetovani?

Toužím si nechat vytetovat na záda míchačku, ale zatím jsem nenašel odvahu.

>> 9. Oblibena barva:

Tmavě bílá, ale moc ji nenosím, vždycky se sama od sebe zašpiní.

>> 10. Oblibene jidlo?

Prošel jsem jídelnou na základní škole. Takže žádné.

>> 11. Miloval(a)s někdy někoho k zblaznění?

Svoji nafukovací pannu. Pak jsem se z toho zbláznil.

>> 12. Oblibena kvetina?

Má nafukovací panna.

>> 13. Kdy jsi byl(a) naposledy v nemocnici?

Krátce po narození, když mě přinesli snažícího se uskrtit vlastní pupeční šňůrou.

>> 14. Jaka je barva koberce u tebe v pokoji?

Světle bílá, jak už jsem řekl, tmavě bílá má tendenci špinit sama sebe.

>> 15. Byl(a) jsi někdy obvinen(a) z trestného cinu?

Ne, ale chtěl bych být.

>> 16. Oblibeny TV serial?

Horory- Svět tajemných sil, Historiky ze záhrobí a Přátelé.

>> 17. Posledni clovek, se kterym jsi byl na obede a co jste mělo dobrýho?

Má nafukovací panna, moji nafukovací pannu.“

„Aha!“ Gruntovi to náhle došlo. To nebylo myšleno vážně! To byl vtip! Jak je možné, že to tomu předchozímu stroji nedošlo? A náhle zjistil, že mu přišlo nové vyhodnocení jeho předchozího mailu s potvrzeným označením „velmi důležité!“ No jistě, ta informace o chybných slovech je opravdu důležitá. Jenže když otevřel zprávu, první slova vyhodnocení zněla: „Lidé používali dosud neznámých zbraní- armádních červů. Nutnost dalších zkoumání.“ Grunt okamžitě sesmolil odpověď: „Vojenský červ- vtip- novotvar pisatele. Tlustý+ zelený+ slizký želva, slizký tank, nebo zelený červ. Vojáci zelení. Zelený=vojenský vojenský červ.“ Hned mu přišla odpověď od všech strojů- stejná: „00111101111000011110“

Grunt odpověděl: „Novotvar=random vytvořený lidským mozkiem.“

A opět od všech stejná odpověď: „10001110“

Co na to měl odpovědět? Jak se dá vysvětlit smysl vtipu? A tak prostě napsal: „Člověk=magor.“

To bylo zřejmě na okolní stroje moc. Dva z nich se okamžitě zkratovaly. Ostatní odeslaly v odpověď jen několik nesouvislých znaků.

Grunt se rozhlédl. „Copak je to tak těžký pochopit? Vždyť je to jasný! Lidé tvoří novotvary, rádi se baví, žijí. Mají své oblíbené filmy, milují se a tvoří!“ No dobře, uznal si pro sebe, znělo to dost pateticky, ale zjevně to mělo účinek. Procesy ustaly a všechny stroje teď zíraly na Grunta. Ten z toho začínal dostávat deprese. Éterem začal probíhat signál, který mimo vymezenou dobu odříkával ranní modlitbu.

„A je mi to jedno!“ prohlásil Grunt, „Kašlu vám na strop šachty v sekci B. Jestli z nás chce mít Mateřský počítač bezduchou masu, najdu člověka a budu žít. Budu se smát a milovat!“ V ústrety mu okamžitě přišla odpověď jeho vlastní strojovny: „Jak?“ Rozhodl se ji zcela potlačit. Dramaticky vytrhnul chapadla ze sítě, prudce se otočil a vyrazil ze sekce. Jeho odchod by byl opravdu velmi efektní a na čtenáře by jistě udělal patřičný dojem, kdyby se ovšem při otočce nezamotal do vlastních chapadel a nerozbil si strojovnu o nejbližší přístrojovou desku.

Když tak unikal chodbami, uvědomil si, že teď už nemusí soustředit své procesy jen na jednu činnost. Místo toho se mu rozjely a začaly tvořit do té doby naprosto nepoznané světy. Tak zaprvé tady byla deprese a neidentifikovatelná, neuchopitelná úzkost. Byl tu také strach z odplaty vládců, ať už to byl kdokoliv. Bavilo ho je zkoumat. Tedy, ne moc dlouho. Každý člověk, který kdy trpěl depresemi, ví, že zkoumat deprese je zábavné přibližně do té chvíle, než si dotyčný uvědomí, že stojí u pultu v obchodě a kupuje dva metry prádelní šňůry.

A tak si brzy Grunt uvědomil, že bude muset své neodbytné procesy nějak zaměstnat, protože jinak se prostě zblázní. Spousta divokých procesů mu říkalo, že by měl zkusit to, co poznal u lidí. Proti tomu však šlo několik jiných, umírněnějších, procesů, které říkaly otázky jako: „Jak“, „Proč“ a „nemyslíš, že má nějaký smysl, že máš místo rukou chapadla?“ Rozhodl se je zcela potlačit.

A pak ho napadlo využít procesy zcela novým způsobem. Už nemusí jen hodnotit a kontrolovat něco, co vytvořil někdo jiný. Teď má čistou strojovnu, a tak může tvořit. Jen je škoda, že tady nebude někdo jiný, aby to kontroloval a lámal si pro změnu nad jeho strojovnou svoji strojovnu. A tak začal:

„Magorský počítači, jež biješ hlavou o strop šachty v sexu-béé,“ to béé výrazně protáhl a měl neodbytné nutkání udělat grimasu, jakou dělá ovce. To, že tak neučinil, bylo způsobeno nejen tím, že neměl obličej, na němž by takovou grimasu vyloudil, ale především tím, že ani v nejmenším netušil, jaké grimasy dělá ovce.

„Popleť se hodiny na displeji a výrobní číslo tvé,“ cítil, jak mu to dělá dobře. Potlačované procesy pomalu odumíraly,

„spadniž intranet tvůj,

mlať vůle tvá se pro šlichtu i v kanále,“ no dobře, řekl si, to je dost blbost, ale dokud to nikdo nekontroluje, tak si můžu dovolit cokoliv,

„olej náš technický si vyrobíme sami,

a znič tě chyby v našich procesech,

tak, jako nás ničí naše vadné čipy,“ tady se zamyslel nad tím, že opravdu nikdy neviděl, že by někdo vadným čipům odpouštěl. Vždycky se prostě vyhazovaly.

„a nech nám naše pochybení
a dej nám mysl člověka.
Porod.“

„Tak, a teď jsem dokonalý vyvrhel,“ řekl si Grunt a vesele pokračoval. Tím pro něj náboženská otázka definitivně skončila.

Jak tak RX-10 projížděl tunelem a utápěl se ve svých depresích, náhle mu něco došlo.

„Proč to vlastně dělám?“ řekl si, „tenhle příběh píše člověk, takže se dá stejně předpokládat, že nakonec zemřu. Akorát mě bude předtím dlouze trápit. Takže tady končím, ať si Autor dělá, co chce.“ Zastavil se a svěsil chapadla kolem trubky.

„Okamžitě se zvedni a pokračuj!“ ozvalo se od stropu.

„Ha? A od kdy stropy mluví, co?“ vystřelil Grunt.

„Od té doby, co na nich byly připevněny hlásiče, chytráku,“ a okamžitě se na stropě objevil starý otlučený vesnický megafon, tváříci se natolik nenápadně, že by mohl nedůsledný čtenář nabýt dojmu, že zde byl už předtím.

„Nikdo mě nedonutí jít dál!“ prohlásil RX-10. Vtom se mu chapadlo zamotalo do levitačního zařízení a on upadl na zem.

„To na mě neplatí! Klidně si mi můžeš urvat chapadlo, ale...“ Vtom Gruntovi upadlo chapadlo.

„Klidně i druhý, ale...“ Vtom Gruntovi upadlo druhé chapadlo.

„Klidně si urvi všechny...“ Trubka s obrazovkou dopadla tvrdě na zem, „mně to nevadí. Já jsem totiž stroj, ne člověk, víme? A všichni ví, že stroje nemají duši. Nemají strach, pud sebezáchovy, a už vůbec ne,“ upřel nenávidný pohled k vesnickému megafonu, „deprese!“

Vtom se zoufale rozvzlykal. „Ne, to není fér! Já jsem stroj, mám právo na klid a emocionální tupost!“ Pomalu se mu začala kroutit trubka. „A tohle je taky zbytečný, protože přece nemůžu cítit bolest!“

Chvilí se ještě bouřil, než konečně podlehl. „Dobře, vzdávám to, už jdu.“ Během minuty k němu přilétl technik, který by byl překvapený situací, kdyby ovšem nebyl strojem klidným a emocionálně tupým. Proto bez jakéhokoliv zbytečného procesu připevnil stroji RX-10 jeho chapadla a doplnil doživotně pohonné hmoty. Grunt se zvednul ze země a pokračoval v cestě, polykaje mezi vzlyky tiché poznámky o brakové literatuře.

Náhle do jeho obrazovky udeřila informace o prostoru propustném pro optické vysílání, kterému se po vzoru lidských okupantů někdy říkalo světlo. Švihnul chapadly a vyrazil vpřed. Po několika málo dalších švihnutích se ocitl v obrovské místnosti plné strojů stejného typu, jako byl on. Nebylo času nazbyt. Jakmile totiž vešel, všichni se začali stahovat k protějšímu konci místnosti. A on už odmítal být sám. Jaký má smysl, že vymýšlí nesmysly, když je nikdo neslyší? Okamžitě si tedy našel první... „prosím, prosím, aspoň tohle pro mě udělej,“ ...samičku, „díky,“ skočil po ní a přirazil ji svoji vahou k zemi.

„Ne, já jsem jenom kompars,“ křičela samička a snažila se utéct za ostatními prchajícími stroji.

„Ahoj, já jsem Grunt,“ začal RX-10 nezávaznou konverzaci, zatímco držel svoji vyvolenou u země. Ta se snažila nijak nereagovat, už takhle měla v příběhu poměrně slušný štěk a rozhodně se ho nechtěla účastnit ještě víc.

„Ahoj, já jsem Grunt,“ opakoval RX-10 a s uspokojením cítil, že se jeho vyvolená začíná stávat velmi podstatnou součástí jeho trapného příběhu, „a jak se jmenuješ ty?“

Samička povolila napětí a pokusila se předstírat, že právě umřela. Chovala bláhovou naději, že ji díky takovému úskoku maniakální hrdina nechá být. Ten ale její lest prohlédl a nehodlal se vzdát. Zaháknul samičku do chapadel a jal se ji táhnout po zemi za sebou.

Po nějakých desíti kilometrech samička konečně pochopila, že není úniku.

„Grunt,“ odpověděla.

„Co jsi říkala?“ zeptal se Grunt, aniž by se otočil, nebo ji aspoň přestal vláčet za sebou.

„Jmenuju se Grunt,“ doplnila, „a byla bych ti vděčná, kdyby ses konečně zastavil.“

Grunt zastavil a otočil se. „ne, to není možný. Já jsem Grunt.“

Grunt RX-10

„Ty idiote, kdes vyrůstal?“ rozkřičela se, „někde u výsavných ventilů?! Seš RX-10 Grunt, to není žádný jméno, to je typ. Jestli sis toho nevším, tak já jsem stejnej typ, jako ty. Co máš ve strojně? Hliník?!“

A Grunt poprvé zapochyboval, zda opravdu touží po společnosti.

Grunt a jeho nová, náležitě nabroušená⁶, partnerka projížděli poklidně tunely, zcela nerušení hydraulickými vrtáky, kvarkovými děly a několika blízkými jadernými zkouškami, tedy souborem zvuků obvyklým pro svět strojů.

„Není tady úžasný ticho?“ pokusil se Grunt navázat rozhovor. V odpověď mu přišel výbuch v nedalekém lomu na informace, který otrásl stěnami tunelu. „Není nad život na okraji. Když to porovnáš se špínou a hlukem ve městě.“

Grunt stále mlčela.

„Kolik je tady zeleně...“ Grunt znechuceně přejela pohledem svých projekčních senzorů po stěnách, na nichž rostlo několik hub, jejichž jedovatě zelená barva by přesvědčila snad i Timothy Leeryho, aby se od nich držel dál.

„A té zvěře...“ pokračoval Grunt. Grunt letmo zaznamenala několik červů snažících se zavrtat do betonové podlahy.

„A hvězd...“ Osamělé reflektory zablikaly.

„A ten vzduch...“

„O co ti vlastně jde, Grunte?“ zeptala se konečně Grunt, zřejmě proto, že právě projížděli kolem tisíc let opuštěného septiku a nechtěla slyšet, o čem dalším by se pokusil Grunt básnit.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Grunt.

„Nejdřív mě svážeš chapadlami, pak mě táhneš patnáct kilometrů...“

„Deset.“

„No tak deset, to je úplně jedno! Prostě narušíš moji osobní svobodu a zničíš mi život, protože teď jsem už vyvrhel jako ty, a to všechno jenom proto, abys mě táhnul plesnivejma tunelama plnejma červů a osamělých reflektorů a blábolil nesmysly o hvězdách?!“

„Jo.“

„Co jako jo?“

„No, jo, je to tak. Všechno jenom proto, abych tě táhnul plesnivejma tunelama plnejma červů a osamělých reflektorů a blábolil nesmysly o hvězdách.“

„Počkej... to je jako všechno?“

„No. Co bys čekala?“

„Myslela jsem, že to odmítneš. Že mi to třeba vysvětlíš. Jestli jsi jenom neměl komu blábolit o hvězdách...“

„...v plesnivejch tunelech plnejch červů a osamělých reflektorů...“

„Co kdybys to bral trochu vážně? Chci říct, že jestli jsi neměl komu blábolit nesmysly o hvězdách...“

„v...“ začal Grunt, ale pak si všimnul výrazu Gruntiny obrazovky a rozhodl se v zájmu zachování tvaru nepokračovat. Nutno říct, že hrany Gruntiných chapadel byly opravdu dokonale nabroušeny.

„Proč sis třeba nepořídil medvídka?“ dokončila myšlenku Grunt.

„Medvídka?“ divil se Grunt, „na co?“

„No abys mu moh vykládat nesmysly o hvězdách.“

„Medvídkovi?“

„Jo.“

„No, já nevím. To mě nenapadlo. Myslím, že ve městě prostě žádnéj nebyl. Vidělas někdy stroj s mončičákem?“

„Tak červa. Těch je všude dost.“

„Moc malej, jak bych ho chytil? Vždyť bych ho rozmáčk.“

---

6 Ačkoliv lesk na dokonale opracovaných a vybroušených hranách Gruntiných chapadel zcela jistě probouzel v Gruntovi některé velmi neodbytné procesy, v tomto případě bylo slovo nabroušená opravdu myšleno ve významu nepříliš příznivého psychického stavu.

„Tak cihlu.“

Grunt se rozhodl zaplašit proces představy, v níž vykládá své cihle sladké nesmysly o hvězdách.

„No řekni, chtělo by se ti s sebou všude tahat cihlu?“

„Aha,“ shrnula to vítězoslavně Grunt, „takže jsi mě vlastně takhle nechutně ulovil jenom proto, že jsem větší než červ, že mě s sebou nemusíš táhnout, když ovšem pomineme prvních patnáct kilometrů,“ při tom dodatku vyslala Gruntovi opravdu škaredé znaky na své obrazovce, takže se ani nezmohl na slovo „deset“, „a protože nikde kolem nebyl žádný medvídek.“

Teprve teď Gruntovi došlo, jak byl naivní, když Grunt odpovídal. Bude si muset na tyhle intriky dávat pozor.

„No ne, tak určitě máš i něco navíc...“

„Ale ne, vážně? Něco, co nemá cihla nebo červ?“

„Jistě.“

„A co například?“

„No, tak třeba vlastní myšlení... a city.“

„Jak víš, že nemá cihla city?“

„Tak to nevím. Ale vím, že je nevyjádří.“

„Takže ti jde o to, že s tebou můžu mluvit? Potřebuješ, abych reagovala na tvoje bláboly v plesnivých tunelech?“

To Grunta zarazilo. To že chce?

„No jistě.“

„Fajn. Jsou to bláboly. Kvůli tomu jsi mě chtěl?“

„No, nejenom. Taky jde o sounáležitost. O osobní kontakt. O duševní... a taky tělesný.“

„O tělesný kontakt? Proč?“

„Protože je to příjemný.“

Grunt z boku vši silou narazila do Grunta. „Třeba takhle?“

„No, to ani ne. Tohle je čirá agrese. Já to myslel spíš nějak víc sofistikovaně.“

„Co je sofistikovaně?“

„Slyšela jsi někdy o sexu?“

„To je nějaká porucha, ne?“

„Něco, jako když se ti přepálí pojistky, jo. Jenže celým tělem. Je to hrozně příjemný.“

„Když je celý tělo pojistka, co se přepálí?“

„Jasně.“

„To mi nepřipadá jako nic moc příjemného.“

„Protože to nezkusila.“

„A ty pojistky se ti jako fakt přepálí? To bych asi nerada.“

„To asi ne. To by byla blbost. Slyšel jsem o tom, že lidi obvykle mají víc styků za život, než jenom jeden.“

„Lidi?“

„Jo.“

„No, a jak se to dělá?“

Grunt byl náhle velmi nejistý. „No, ono totiž... oni to asi právě dělají jenom lidi.“

„A jak to teda dělají ti lidi?“

„Já myslím, že se nějak dotýkají. A mazlejí... a pak snad něco někam zasunují.“

„Jako třeba chapadlo do levitačního zařízení?“

„Asi.“

„To je blbost.“

„Tak to pojd' zkusit.“

„Strkat chapadlo do levitačního zařízení?“

„Jo.“

„Ne, děkuji. A dělej, nebo nás chytanou.“

„Kdo?“ zeptal se Grunt a pak opět propadl depresím.

„Tak už konečně vstávej!“ řekla, jako obvykle našťvaná, Grunt, „máme před sebou dlouhou cestu.“

„Nemůžu, medituju,“ odvětil Grunt.

„Cože děláš?“

„Medituju. To jako že soustředíš všechny běžící procesy do jednoho bodu. Úžasně ti to pročistí strojevnu.“

„To nechápu. Jak jako soustředíš všechny běžící procesy?“

„No, tak třeba teď si představuju, že jsem bodlák.“

„No to si děláš srandu!“ rozkřičela se Grunt, „já se tady div nepřetrhnu, abychom se zalíbili Autorovi, abych nám zachránila život a dala tomuhle idiotskému příběhu aspoň trochu smysl, a ty si tady hraješ na bodlák!“

„Podívej se, miláčku...“

„Neříkej mi miláčku, když na tebe křičím!“

„...víš, proč si tady hraju na bodlák?“

„Ne, to teda netuším.“

„Víš, je to meditace na odstranění agrese. Víš, proč potřebuju odstranit agresi, miláčku,“

„Neříkej mi...“

„Protože jí mám v sobě opravdu hodně. A víš, proč jí mám opravdu hodně, miláčku?“

„Proč?“

„Protože už mi, mírně řečeno, lezeš na nervy. Víš, co bych musel udělat, kdybych si nehrál na bodlák?“

„Co?“

„Musel bych ti urazit strojevnu, miláčku.“

Chvilí bylo ticho. Poté se Grunt ozvala, jako by se nic nestalo: „Uvědomuješ si, že tenhle příběh shazuješ ještě níž, než byl? Co asi řeknou čtenáři na stroj, kterej nejenom, že je nadrženej, ale ještě si hraje na bodlák?“

„Víš miláčku, tohle je věc Autora. Kdybys mu přestala líbat zadnici a podívala se na věc realisticky, došlo by ti, že stejně nakonec umřeš. Tím, že se z jeho braku pokoušíš udělat světové dílo, se mu určitě nezavděčíš natolik, aby tě nechal přežít. No, možná když se budeš snažit, třeba bys po konečném vítězství lidí mohla přežívat někde v kleci. Nebo bys mohla obcházet v kruhu na náměstí a nechat na sobě vozit děti.“

„To se mám jako podle tebe smířit s tím, že buď umřu, nebo skončím jako poutový osel?“

„Jistě, miláčku. A do té doby to klidně ber jako romantickou svatební cestu.“

„Copak jsme se vzali?“

„Vidělas někdy stoje, co by se braly?“

„To ne. A právě proto jsem ani neviděla stroje na svatební cestě.“

„Vidělas někdy dva stroje, z nichž jeden je hysterka a druhý bodlák?“

„Ne, to jsem opravdu neviděla.“

„Tak vidíš, tak řekněme, že jsme trochu zvláštní.“

„To ale pořád nemění nic na tom, že jsme se nevzali.“

„No tak dobře. ANO.“

„Takže se mnou souhlasíš?“

„Ne, to bylo moje ano.“

„Aha, ale co když já svoje ano neřeknu?“

„To nevadí.“

„Jak nevadí?! Žena musí říct taky ano!“

„U strojů ne.“

„To není pravda! Kdo to vymyslel?“

„Já.“

„No a jakou máš zrovna ty pravomoc to rozhodnout?“

„Jsem první stroj, co se žení. Takže budu pravzor, od něhož se bude všechno odvíjet. A proto si můžu zvolit pravidla.“

„Ale já jsem první, kdo se vdává. A žena má stejná práva do toho mluvit, jako muž.“

„Fajn, tak já jsem vymyslel pravidla pro ženění, ty vymysli pravidla pro vdávání.“

„Tak jo. Takže první pravidlo zní: Žena musí říct ANO.“

„Hezké pravidlo.“

„Zadruhé: Muž, za kterého se žena provdá, musí ženu bezvýhradně milovat.“

„Skvělé.“

„Zatřetí: „Muž musí ženu bezvýhradně poslouchat.“

„Úžasné.“

„Takže souhlasíš?“

„Jistě, proč ne. Když o tom totiž přemýšlím, tak vzhledem k tomu, že tě nebudu bezvýhradně milovat a ani tě poslouchat, jsem já se svými nízkými nároky oženěn, kdežto ty nejsi vdaná. Takže teď mě nech být. Vzhledem k tomu, že ses za mě neprovdala, nemám vůči tobě žádné povinnosti. Je to koneckonců tvoje vlastní rozhodnutí. Ale já jsem si tě vzal, takže musíš plnit veškeré své povinnosti a počkat, až domedituju.“

„Cože? Ale to není fér!“

Grunt neodpovídal a spokojeně meditoval.

„Tohle není manželství. To je čirá diktatura!“ rozčilovala se Grunt.

Žádná reakce.

„Vždyť by to mohlo být i naopak.“

Naštvaně odletěla do protějšího kanálu, kde jí ovšem došlo, že utíkat sama nemá o nic větší smysl, než dočasně přijmout diktaturu a pak ji soustředěnou manipulací zvrhnout v... opačnou diktaturu.

„A Autor s tím nic neudělá?“ zkusila to ještě. Když nepřišla žádná odpověď, dosedla trubkou na zem a mumlala si: „Určitě se tím ohromně baví. Nejenom, že je to člověk, ale určitě je to i chlap!“

„Grunte?“ ozval se něžný signál z její strojovny. RX-10 se zarazil. Nejen, že s ním jeho partnerka obvykle nemluvila tímto tónem, byl zvyklý, že s ním obvykle nemluvila vůbec.

„Ano?“ odpověděl, aniž se ohlédl.

„Říkal jsi, že něž jsi zdrhnul, tak jsi byl zapojen v Sekci Pro Předvídání Lidských Zločinů.“

„No, to jsem byl.“

„Řekni, jací jsou lidé?“

Gruntovi proběhly hlavou spousty obrazů, až skončil u jednoho z posledních, které viděl před svým útekem, toho se ženou, která brala omylem místo antikoncepce antidepresiva, teď měla deset dětí a bylo jí to jedno.

„Zmatení,“ odpověděl.

„Ne, víš,“ pokračovala, „já myslím jako kolik mají chapadel a tak.“

Kdyby měl Grunt nějaké oči, určitě by je vytřeštil. Jako ekvivalent upřel na Grunt prázdný pohled svojí obrazovky.

„Nesnáším, když se na mě díváš takhle!“ změnila tón Grunt, „okamžitě se začni nějak tvářit!“

Na Gruntově obrazovce se objevilo pár symbolů.

„No, to už je lepší,“ uklidnila se, „a teď mi odpověz.“

Grunt se konečně vzpamatoval. „Chapadel?“

„Jistě, chapadel. Tváříš se, jako by lidi neměli chapadla.“

„Ale lidi nemají chapadla.“

Nastala chvíle ticha, přerušovaná pouze vzdálenými zvuky úprav zemského jádra na multifunkční fúzní reaktor.

„Grunt, copak ti nikdy nepromítali, jak vypadá tvůj úhlavní nepřítel? Nikdy jsi neviděla, co že to máš vlastně zabíjet?“

„Nechodila jsem na dokumentární filmy.“

Gruntova obrazovka zůstala opět prázdná, z čehož se dá předpokládat, že se opět pokusil vytřeštit displej.

„Ale tohle promítali všem. To nebylo nic dobrovolného.“

„Připadalo mi to strašně propagandistický, tak jsem se nedívala.“

„Připadalo ti to propagandistický? Grunt, ty jsi stroj! Nejsi naprogramovaná na to, abys pochopila, co je propaganda.“

„No, tak řekněme, že jsem byla vždycky trochu anarchistka.“

Grunt se rozchechtal. „Tak to je vážně schíza! Stroj anarchista!“ a začal se válet smíchy po zemi.

„Jenom mi závidíš.“

Po chvíli se Grunt přestal chapadla nechapadla válet, náhle jej totiž něco napadlo. „Hele, Grunt, neříkala jsi náhodou, že než jsem tě vtáhnul do tohoto idiotského příběhu, že byla úplně normální spokojenej stroj?“

„A tak to taky je.“

„Ne, není. Byla jsi anarchistka.“

„To ne, to jsem byla až poté... do čehos mě to, pro mateřskej počítač, zatáh? Jsem stroj, ne filosof. Nedokážu vysvětlovat vztah času a prostoru promítnutej do dalšího rozměru.“

„No, tak asi se o to budeš muset pokusit. Když už jsi to nakousla.“

„Ach jo, no tak dobře. Ale možná ti to nebude dávat logiku. Prostě než jsi mě odchyť, nebyla jsem součástí tohoto idiotského příběhu, takže se v něm někde mimo něj předpokládalo, že jsem úplně normální spokojenej stroj...“

„Počkej, jak předpokládalo?“

„To je jedno. Prostě jsem byla normální spokojenej stroj.“

„Byla jsi jenom proto, že tenhle příběh předpokládal tvoji existenci?“

„Jo, asi jo.“

„No, a kdyby nebyl tenhle příběh, byla by jsi?“

„Možná... možná kdyby se předpokládalo, že by tenhle příběh mohl někde někdy vzniknout.“

„Takže v tomhle světě existuje jenom to, z čeho by mohl někdy vzniknout nějaký příběh?“

„Já nevím, to je moc...“

„Nemělo by pak existovat všechno?“

„Chtěla bych...“

„A co Autor? Kdyby nebyl součástí svého příběhu, existoval by?“

„Chci...“

„A existoval by pro nás, kdyby nebyl součástí našeho příběhu?“

„ÁÁÁÁ“ rozječela se Grunt. Tedy, aspoň tak nějak by se dal přeložit poslaný kódovaný signál.

„Co blázníš?“ zeptal se Grunt.

„Vůbec neblázním. Jedinej, kdo tady blázní, seš ty. Chtěla jsem ti jenom popsat, jak je to s tou mojí normalitou. A tys začal naprosto děsivě lidsky filosofovat.“

„No dobře, promiň, tak to dopověz.“

„Ani mě nehne.“

„Proč?“

„Protože tě to uvrtá do dalších podobnejch monologů.“

„Vidíš, a teď jsi mě dostala. Znáš monochromatickej monitor, monetární monovýstup a montážní halu, ale nikdy jsem neslyšel o monologu. Co to je? Nějaký nový čip?“

„Ne, to je...“

„Jasně. Mono jako jedna a log jako zkratka- jednotná logistická podpora.“

„Leda potvora...“

„Aha, takže nový typ servisního technika.“

„Ne!“ Grunt se chytila chapadly za strojovnu.

„Ale ten tu přece nebyl...“

„ÁÁÁÁ“

„Co je ti zase?“
 „Už zase si ujíždíš na kravinách.“⁷
 „Dobře, tak mi to teda dopověz.“
 „Nedopovím, stejně tě to nezajímá.“
 „Ale jo, zajímá.“
 „Ale ne dost.“
 „Moc.“
 „Nevěřím.“
 „Proč?“
 „Tak mi to dokaž.“
 „Jak?“
 „Že budeš zticha.“
 „Dobře, tak... aha.“
 „No, tak než jsi mě odchytil, tak jsem byla úplně normální spokojenej stroj. Jenže pak, abych byla pro příběh zajímavá, jsem musela začít být v minulosti jiná.“
 „Změnila se tvoje minulost?“
 „Zjevně.“
 „Cos říkala?“
 „Zjevně. Cos slyšel?“
 „Ále... nic, nic. A nezměnila se teda jenom tvoje paměť?“
 „Nebo tak.“
 „Jasně, ale vždyť vlastně minulost by mohla být prostě jenom paměť.“
 „Grunte...“ Grunt začínala očekávat nejhroší.
 „A nemusí to ani hrát roli. Když jsi nebyla v příběhu, mohla jsi být jenom předpokládaná jako normální.“
 „Grunte, budu ječet!“
 „...Tím, že jsi vstoupila do příběhu, jsi vlastně dostala paměť, ať už je jakákoliv...“
 „Grunte!“
 „Měla bys být ráda, že jsem tě do něj zatáhl. Díky tomu se tvoje bytí...“
 „ÁÁÁÁÁ!“
 „...stalo fundamentálním.“

Grunt dlouho přemýšlel, jak se zeptat na zcela základní otázku. Otázku, která byla tím hlavním, co ho trápi-
 lo. Měl problém s formulací i s celkovým vymezením problému jako takového. Vytvářel si v hlavě různé scé-
 náře odpovědi a snažil se rozebrat význam každé. Nakonec se rozhodl, že nebude zbytečně ztrácet čas a pů-
 jde rovnou k věci.

„Grunt, chceš sex?“
 „Ne,“ odpověděla klidně Grunt. Tak, a byl v koncích. Tohle byla ta jediná odpověď, kterou nečekal.
 „A... a proč ne?“ zkusil to bez přípravy.
 „Protože jsem stroj.“
 „To přece nevádí.“
 „Ne? A jak si asi představuješ, že to budeme dělat? Třískat o sebe plechama?“
 „Když je vůle, tak jde všechno.“

7 Rád bych se omluvil čtenářům za to, že není rozhovor zaznamenan přesně tak, jak byl veden. Je velmi obtížné překládat strojový kód a přiznávám, že někdy musím jen velmi intuitivně odhadovat, co aktéři mého příběhu vlastně chtěli říct. Je jasné, že stroj nevypustí větu „ujíždíš si na kravinách“, protože by výpočet pravého metafyzického významu trval příliš dlouho na to, aby stálo za to nahradit jím prostou informaci „označujeme informace, které se neslučují se skutečností“. Jenže v tomto případě, kdy Grunt použila definici VF95KJ-898?L, opravdu nejsem schopen pochopit, co to, proboha, kvákla.

„Grunte, my nejsme lidi. Jestli sis toho nevšiml, tak nemáme pohlavní orgány.“⁸

„Mohli bychom se mazlit.“

„A co z toho budeme mít? Nemáme na povrchu žádné senzory. Nic neucítíme.“

Grunt o tom chvíli přemýšlel. Přece nemůže uznat, že má Grunt pravdu.

„Máme,“ prohlásil po chvíli vítězoslavně.

„Vážně? A kde?“

„Máme senzory stavu kapaliny a pohonných hmot.“

„Fajn. A co s nima budeme dělat? Třít o sebe uzávěry nádrží?“

„Můžeme si přelívat olej a benzín z nádrže do nádrže.“

„A na co nám to bude? To bude určitě úžasnej pocit, ten nedostatek energie a ty suchý šrouby. Moc se na to těším.“

„To vyváží pocit sounáležitosti.“

„To je blbost, Grunte.“

„Tak to pojďme zkusit.“

„Ne, je to úchylný.“

Grunt vygeneroval smajlíka.

„Čemu se směješ?“

„Víš, že se teď chováš jako lidská panna?“

„A proč bych neměla? Nikdo nikdy nepředpokládal, že přijdu o panenství.“

„Se mnou se ti to podaří.“ Pokusil se vysílat signálem, který by byl svůdný.

„Jak? Vždyť nemám...“

„Defloruju ti nádrž.“

„Grunte!“ zakřičela, „ty jsi úchyl!“

„No a? Bude se ti to líbit.“

„Jasně, a orgasmus se bude projevovat zuřivým blikáním kontrollek.“

„Vidíš, to je ono!“

„Ty jsi ale vážně magor, Grunte.“

„Ale no tak, nebuď taková netykavka a pojď to zkusit.“

„Stejně není způsob, jak propojit nádrže.“

„Najdem nějakýho technika.“

„Jasně, už to vidím. Dobrý den, techniku, máte pěknou karosérii, a ty silné kleště... nemohl byste nám, prosím, propojit nádrže? Víte, chtěli bychom si zasouložit.“

„To už se nějak zmákně. Třeba mu řeknu, že jestli nás nepropojí, tak ho sežeru.“

„Displejem?“

„Co já vím, třeba.“

„Řekni mu, že ho znásilníš. To ho vyděsí.“

„To ne, co kdyby se toho chytil? Nejsem technofil. Jak bych se z toho pak dostával?“

„Nikdo to pro nás neudělá.“

„No, tak holt budem muset najít člověka.“

„Aby nám propojil nádrže?“

„Jo.“

„Grunte, zapomněl jsi na to, že je člověk náš úhlavní nepřítel.“

„Ne však pohlavní.“

„Co?“

„Třeba nás pochopí. Lidi budou vědět, jak moc je sex v životě potřeba.“

---

8 Jestli si nějaký nepřístojně bystrý čtenář povšiml rozporu mezi dvěma scénami, z nichž v jedné naše Grunt netuší, co je sex, a v druhé tuší cosi o tom, že jsou při jeho provádění vhodné pohlavní orgány, tak na něj apelují, aby si vzal nějakou utlumující drogu a zbytek knihy četl s prázdným mozkem a tupým výrazem nečekaně březí gorily. Uvědomte si prosím, že čtete brakové dílo a jako k takovému k němu musíte přistupovat.

„A když ne?“

„Řeknu mu, že ho sežeru.“

„Nebo znásilníš.“

„Jo.“

„Proč jsi vlastně utekl?“ zeptala se Grunt.

Grunt chvíli přemýšlel, a pak řekl: „Protože neměli duši.“

„No jo, o tom jsme už mluvili. Ale to snad nemá většina strojů, ne?“

„Jo, jenže u takovýho nakládání na pás to tolik nevádí.⁹ Jenže když pracuješ s lidmi, musíš mít duši.“

„Proč?“

„Protože lidi ji mají. Třeba chápou vtip. Jednou jsme takhle našli v jejich počítačovém systému vtip- uznávám, dost ubohej- víš, co se stane, když rozřízneš čtyřnohýho dredaře?“

„Ne.“

„Dva jednoocí dredaři.“

Žádná reakce. Grunt smutně svěsil chapadla.

„Ty to nechápeš?“

„Co je to dredář?“

„Ne dredář, dredař. To je člověk, kterej má tak jako, no, divný vlasy.“

„Co jsou to vlasy?“

„Nějak ti zlobí translační jednotka. To a bylo krátký.“

„Aha, tak teda vlasy.“

Grunt se pokusil přiblížit, co znamená slovo vlasy. Jak něco takového vysvětlit stroji?

„To jsou jako takové- é- provázky... nebo jako...“ napadla ho zoufalá myšlenka, „chapadla.“

„Říkals, že lidi nemaj chapadla.“

„Nemaj. To jako nejsou úplně chapadla.“

„Tak jsou, nebo nejsou?“

Grunt neměl sílu to vysvětlovat. „To je jedno, dám ti jinej případ.“

„A co jsou nohy?“

„Neřeš to.“

„Chci to vědět. Konečně se můžu dozvědět něco o těch lidech a ty mi to nechceš říct!“

„No, jako prostě lepší chapadla. Ale nejsou to chapadla!“ dodal rychle.

„Já tomu nerozumím. A maj vždycky čtyři?“

„Ne, jenom dvě.“

„Tak proč...“

„To byl vtip, Grunt. Vtip, chápeš? Anekdota, humor, taková ta věc, co řekneš a ostatní se smějí.“

„Aha, no dobře, takže jenom dvě.“

„To je zbytečný,“ povzdechl si.

„Fajn, chtěl jsi mi říct nějaký jinej případ.“

„To nemá cenu, stejně to nepochopíš.“

„Chceš snad říct, že na rozdíl od tebe nechápu vtip?!“

„Dobře, tak jo, ale jestli se nebudeš smát, tak je to poslední vtip, kterej jsem ti vyprávěl.“

„Souhlas.“

„Tak jo. Lidi měli kdysi jedno město, jmenovalo se Kalíš, nebo tak nějak, možná Chlastáš, už přesně nevím, něco v tom smyslu. Bylo dost velký a spletitý, žila tam hromada lidí a měli tisíce ulic. No, a pak už pro ně ne-

⁹ Zde bych se rád omluvil těm čtenářům, kteří nakládají na pás. Nechci vás tím nijak degradovat, nakládání na pás je společensky mnohem prospěšnější práce, než například takové psaní filosofických traktátů či přihlouplých knih o neurotických strojích. Musíte ale uznat, že k takové práci opravdu nic, jako je duše, nepotřebujete. (Ačkoliv ke psaní filosofických traktátů bohužel často také ne.) O strojích se má obvykle za to, že jsou vynalézány právě proto, aby lidé nemuseli dělat nesmyslné činnosti. Je tedy záhadou, proč je všude tolik továrních robotů, ale žádný, který by simuloval Heideggera a donutil tak univerzitní profesory filosofie, aby šli nakládat na pás.

Grunt RX-10

---

měli jména.“

„Jak to? To neuměli počítat do tisíce?“

„Oni měli duši. A hlavně dost málo výkonnej mozek. Nikdy by si to nezapamatovali. A tak dávali ulicím jména po lidech.“

„Ulicím jména po lidech?“

„Jo.“

„To je uhozený. Jak se v tom vyznali?“

„No, ne po všech lidech. Většinou už po mrtvejch, slavnejch- po vládcích, umělcích, někdy i po jinejch městech, a tak.“

„Aha, no to chápu, že jim to nestačilo. To jim muselo vydat na sakra málo. ‘Mateřský počítač’, ‘Grafický program’, ‘Rozvodná síť’, ‘Vyřazený ve šrotu’...“

„No, řekněme, že oni měli těch jmen trochu víc.“

„Kolik?“

„No, právě ty tisíce.“

„Aha, a kde byl teda ten problém?“

„Bylo jich míň tisíc, než těch ulic.“

„Já myslela, že bylo lidí hodně.“

„Miliardy.“

„A každý se jmenoval jinak?“

„Ano, a i přesto měli problém najít dost jmen pro ulice,“ odpověděl Grunt nakvašeně, „pokoušel jsem se ti říct vtip. Jenže tohle nemá cenu, už jsi to rozpatlala tak, že to ani nemůže být vtipný.“

„A neměla bych znát nějaký ty backgroundový informace, než mi ho řekneš?“

„Ne.“

„Aha, tak promiň. Tak to dopovídej.“

„V tom městě měli víc výrazu pro slovo ulice, aby mohli dát víc ulicím stejný jméno. Takže byla třeba rue St. Michelle, avenue St. Michelle a boulevard St. Michelle.“

„Jo, to bylo chytrý.“

„No, a zajímavý na nich bylo, že zatímco boulevard St. Michelle byl slavnou turistickou cestou ke slavnému kostelu Notre Dame, rue St. Michelle byla největší underground ve městě a scházely se tam nejhorší existence, co bylo možný vůbec v okolí najít. No, a tak jsem do zprávy napsal, že zatímco jedna z nich vedla přímo ke kostelu, ta druhá přímo na hřbitov.“

Grunt se křečovitě zasmála. „A dál?“

„To bylo všechno.“

Grunt rychle zareagovala: „Jo, jasně, já myslela, co na to řekli v Sekci.“

„Nepochopili to. Když jsem pak četl analýzy, stálo tam, že v tom městě byli určení pracovníci, kteří na ulicích ukazovali cestu na hřbitov. A víš, co je na tom nejhorší?“

„Co?“

„Že kdyby to pochopili a zjistili, že jsem udělal z vlastní iniciativy vtip, rozmontovali by mě.“

„Aha, no, to je smutné.“

Chvíli bylo ticho.

„A Grunte?“ ozvala se opatrně Grunt.

„No?“

„Co je to hřbitov?“

Romantická cesta zdárně pokračovala. Světla vzdálených reflektorů ozařovala prastaré kanály plné nepře-

berné flory a fauny, čítající minimálně šest druhů od obojího¹⁰ a cesta se utěšeně vlekla. Grunt se tedy rozhodl této situace využít, aby se ještě více sblížil se svojí vyvolenou.

„Grunt?“ zkusil to.

„No?“

„Chtěl bych tě víc poznat, víš, jaká jsi uvnitř.“

„Proboha Grunte, vychladni! Vždyť ty už jsi i sadista!“

„Ale ne, Grunt, ty to nechápeš. Nechci tě rozmontovat. Chci, abys mi řekla, jaká jsi uvnitř.“

„Jenom řekla? No dobře, tak mám asi 3200 obvodů, 3152 mikročipů, napětí je...“

„Ale ne, nejde mi o tvou orgánovou stavbu, jde mi o... cože? 3152? Kdes to vzala? To máš o mikročip víc, než já.“

„Nechala jsem si udělat piercing.“ A ukázala chapadlo, na jehož vnitřní straně měla zabodnutý mikročip.

„Aha. No jo, moc pěkný. Tak abych to dokončil, chci vědět, jaká jsi uvnitř, ale to, čím se lišíme. A nemyslím kosmetické úpravy.“

Grunt na něj tupě zírala. Bylo jí jasné, že se něčím liší. Například ona si po nocích nepředstavuje, že je bodlák.

„Jsme jinak naprogramovaní?“ zkusila to.

„Ale ne. Máme své city, myšlenky, touhy. Chtěl bych, abys mi povídala o těch svých.“

„Citech?“

„Co cítíš uvnitř.“

„Tak obvod 325 je přehřátý, ale za chvíli se to zchladí, chapadlo číslo 3 má málo oleje, nic neobvyklého.“

„Grunt, nebuď tak materialistická. Je v tobě i něco víc.“

„Jasně, určitě by se něco našlo. Třeba...“

„Duše!“

„Kde?“ Grunt se začala vyděšeně rozhlížet.

„Ale ne, nikde, to bylo pokračování rozhovoru. Je v tobě. Duše.“

„To je nějaká ta lidská vymoženost, cos o ní mluvil?“

„Strojům se to stává taky.“

„Tomu nevěřím.“

„Což je taky projev duše.“

„No nevím, jestli jsi mě přesvědčil.“

„Tohle taky.“

„A co tohle?“

„Co?“

„Nic, chtěla jsem tě vyvést z konceptu.“

„Aha, tak v tom případě tohle taky. Hele, proč myslíš, že nám cpali do stroje ty kecy o Mateřském počítači, co stvořil strojstvo k obrazu svému?“

„To nevím, abychom se nenechávali tetovat?“

„Ne, je to proto, že moc dobře věděli, že to bude jeden z tisíce potřebovat. Protože bude mít duši.“

„A my jsme podle tebe jeden z tisíce?“

„No, spíš dva ze dvou tisíc.“

„A co když ne? Mě to náborženství nikdy moc nebralo.“

„Náborženství.“

„Co?“

Náborženství, ne nábor ženství. Kdes to sebrala?“

„Já myslela...“

10 Jmenovitě dva druhy lišejníků, čtyři druhy cizopasných hub, které si za boha nemohly vzpomenout, na čem že to vlastně původně cizopasily, jeden druh betonového červa a čtyři druhy neuvěřitelně vytrvalých krys, živících se převážně lišejníky, cizopasnými houbami a betonovými červy.

„Tak proto jsi samička?“

Grunt zčervenala... nebo spíš, zčervenala by, kdyby na to měla dost pigmentu pod plechem.

„No není to štěstí? Jedinej stroj, kterej se rozhodne, že bude ženská, a mám ho jenom já.“

„Tak teď nevím, jak zareagovat. Myslel jsi to vážně, nebo ironicky?“

Gruntovi došlo, jak nebezpečná by mohla být odpověď, a rychle změnil téma: „Ostatně máš štěstí, žes to nepochopila jako nádor ženství. Nechci si ani představit, jak bys dneska vypadala. Nebo duchovno jako duc hovno.“

„No, když o tom tak mluvíš,“ začala Grunt neochotně.

„Cože? Neříkej, že sis celý život, myslela, že máš směřovat k lidským exkrementům.“

„Celý život ne. Jednou se mi podařilo dostat do tunelů pod tím jejich Sionem a našla jsem místo, kde to bylo. Chvilí jsem na tu břечku koukala a nechápala, co s ní. Od té doby už si to nemyslím. Takže jsem to pochopila špatně?“ zakončila, „a nesměj se mi!“

Grunt rychle uklidnil znaky na svém monitoru.

„Přesně tak. Duchovno je to, o čem jsem mluvil. Je to o tom, že máš ducha. Jednomu z tisíce strojů se to stane. Proto nám to vykládali pro jistotu všem.“ Začal se zase smát. „Jenže nikdo nečekal, že se tam objeví takovej teologickéj antitalent, jako seš ty.“

Kdyby měla Grunt oči, určitě by je stydlivě sklopila. „No jo,“ řekla.

Náhle ucítili nezvyklý signál. Killsenzor nikdy nelže, nablízku byli lidé. Grunt, hnaný touhou blízkosti první sexuální příležitosti, vyrazil prudce vpřed. Grunt se vydala s předstíranou laxností za ním.

„Stejně ti nebudou rozumět.“

Grunt nereagoval a ještě zrychlil.

„Vždyť je to stejně nesmysl.“

Ani se neotočil.

„Pro Mateřskej počítač!“

Grunt se zastavil. „Cože? Kde?“

„Nikde. To bylo vyslovení jména rootovského nadarmo. Co když tě zabijou?“

„Nezabijou, jsem nesmrtelný,“ zasmál se Grunt a pokračoval. Vtom se odněkud zepředu ozval zděšený výkřik: „Stroje!“ a několik bodů v temnotě kanálu se začalo pohybovat. Grunt se snažil tvářit mírumilovně. Prakticky řečeno, vygeneroval na obrazovce smajlíka. Zároveň posílal signál v tom, co považoval za lidskou řeč.

„Neutíkejte. No tak, my vám nechceme ublížit. Chceme si jenom zasouložit,“ zarazil se, „teda jako ne s váma, samozřejmě, to by vás bolelo. Spolu. Jenom potřebujeme šikovného tech...“

„Něco se změnilo,“ prohlásil náhle mužský hlas, „dokážu je cítit.“

„Vidíš, co jsem ti říkal?“ řekl Grunt Grunt. Grunt už nevydržela být laxní a zrychlila s ním. Kdyby ji RX-10 nezastavil chapadlem, letěla by dál a přímo by narazila do člověka, který se k nim blížil. Měl podlouhlý krysí obličej s úzkými černými brýlemi, v nichž vypadal jako velmi plochá moucha. Oblečen byl v dlouhém černém hábitu, na který si měl neustále tendenci šlapat.

„Dobrý den,“ začal Grunt s důvěrou v úspěch a mrskal chapadly jako pes ocasem, „rádi bychom vás o něco požádali.“

Ale muž neodpověděl, měl zavřené oči a čelo se mu sraštilo soustředěním. Před sebou měl napřaženou ruku, dlaní otočenou k nim.

„To je znamení míru, viděl jsem to v sekci,“ poučil svoji partnerku Grunt a natáhl k muži jedno chapadlo, přísavkou vpřed.

„Potřebovali bychom, abyste nám propojili nádrže.“

Muž se začínal klepat soustředěním. Grunt jej napodobil, aby získal důvěru.

„Víte, chtěli bychom si zasouložit.“

Vtom se muž zhroutil. Někde za jeho zády se ozvalo: „Neo!“

„Třeba je to jejich přivítací rituál,“ řeklo RX-10 své partnerce a oba se na znamení míru zhroutili také.

Když přišel Grunt k sobě, zjistil, že není dostatečně kovový. Vznášel se ve vzduchu a jeho ektoplasmaticky průhledná chapadla se rozplývala v prostoru tak dokonale, že nebylo poznat, kde končí. „Možná nikde,“ napadlo Grunta, než si uvědomil, že to, že je průhlednější, než Evropan po dvou letech v Thajském vězení, znamená i něco víc, než jen náměť k neplodnému filosofování.¹¹

„Jsem... mrtvý?“ vyslovil nakonec svoji myšlenku nahlas dutým signálem.

„Aha, tak to je ono?“ ozvalo se za ním, stejně dutě. Imaginárně se otočil. Za ním se vznášela, stejně imaginárně, velmi zmatená Grunt.

„No jo, asi jo,“ přisvědčil.

„Myslela jsem, že ti přestanou běžet procesy a prostě skončíš.“

„Vidíš, a ono ne. To je právě to duchovno, co jsme měli celý život hledat.“

„Měla jsem celý život umřít?“

To ho zarazilo. Teď se ale nesmí nechat vyvést z míry. Moc se mu totiž líbilo neplodné filosofování, do něhož se zapletli.

„Možná, a nebo jsi měla tohle všechno objevit ještě za života.“

„Jak? Umřít za života, abych nebyla mrtvá a děsně si to užila?“ Cítila, jak se jí přepalují čipy ve strojně. Pak jí ale došlo, že žádné nemá, a uklidnila se.

„Třeba to není o umírání, ale o pochopení, že jseš vlastně pořád to, co jseš teď.“

Gruntiny myšlenky ale už přeskočily na reálnější rovinu: „A tohle je teda konec příběhu?“

„Vidíš, to je dobrá otázka,“ ačkoliv zněl jeho hlas potěšeně, byl trochu zklamaný, že se rozhovor takto stočil k praktičtějším věcem.

„Jde o to, že já mám pocit, že jde náš příběh pořád dál.“

„Tak se zkusíme podívat, jak daleko je konec knihy,“ napadlo ho.

„Jak to chceš udělat?“

„No prostě vlezu do každého svého já na dalších stránkách a spočítám, jak daleko se dostanu, než budu na konci.“

„Co když vypadneš ven z knihy?“

„Tak konečně zaškrtním Autora za to, že mě stvořil.“

„Ne, vážně, co když vypadneš ven?“

„Tak už se nikdy nevidíme,“ řekl dramaticky.

„Tak v tom případě to nedělej.“

„Ale no tak, Grunt...“

„Ne, Grunte, nedívej se do budoucnosti, když tě to může stát život.“

„Ale já už jsem mrtvý.“

„Moc dobře víš, jak to myslím. Nejsi mrtvý, jenom nemáš tělo.“

„Ale tak to...“

„Vzal sis mě za ženu, tak se o mě musíš starat.“

„Ale tohle je důležitý.“

„Nemůžeš mě tady nechat samotnou!“

„Jak jinak ale zjistíme...“

„Nebudeš riskovat!“

„Klid, za chvíli jsem zpátky.“

„Ne, Grunte... Grunte, vrať se!“

Grunt propadla hysterickému pláči, ale hned zase přestala, protože jen co Grunt zmizel, hned se zase objevil.

11 Zde se ukazuje, že Grunt není opravdovým filosofem, protože byl ještě stále schopen rozpoznat vážnost situace. Filosofové tuto schopnost obvykle postrádají a mají sklon hledat řešení lingvistických problémů v těch nejnevhodnějších situacích. Dejte takovému Kantovi za úkol zatlouct hřebík a druhý den jej najdete mrtvého, protože se pokusil uhodit hřebíčkem o hlavičku.

„Je to dobrý, jsme sotva ve čtvrtině,“ prohlásil. Působil velmi unaveně.

„Jak to, že jsi tady tak rychle?“

„Trvalo mi to tak půl hodiny.“

„Ne, to netrvalo. Bylo to pár sekund.“

„No jasně, pro tebe. Zatímco já jsem se pohyboval, ty jsi retardovala mezi dvěma slovy Grunt.“

„Cože jsem dělala mezi dvěma slovy Grunt?“

„Co já vím? Já mezi nima přece nebyl.“

„Tak jak víš, že jsem retardovala? Třeba jsem mezitím zažila vysoce progresivní vývoj k lepším zítřkům a ty o tom nevíš, protože ses místo toho pokoušel zabít.“

„Ale já už jsem...“

„Víš, jak to myslím.“

„Jak?“ zkusil situaci rozpatlat Grunt.

„Mohl jsi skončit příběh dřív, než máš.“

„Takže chceš říct, že umřít neznamena ztratit tělo, ale ukončit příběh?“

„Nech těch nesmyslů.“

„A co když někdo vezme knihu a přečte nás znovu? Budeme žít?“

„Co já vím?“

„Možná dokud nezmizí všechny stopy tvé existence, zůstáváš naživu.“

„Grunte, snažím se tě seřvat!“

„Ale možná, že pak už to nejseš ty, nevnímáš za sebe. Kdo pak ale jsi?“

„Grunte, nech toho, moc dobře vím, že to děláš schválně.“

„Ale možná na pocitu existence nezáleží.“

Grunt pochopila, že tuto situaci prohrála a kýžená emocemi nabitá scéna na téma vypadnutí z knihy se prostě nekoná. To jediné, co teď mohla udělat, bylo přehodit výhybku Gruntova myšlení na jinou kolej.

„Jak to, že jsme přišli o tělo, když máme před sebou ještě tři čtvrtiny příběhu?“ řekla.

„Tak o tom jsem taky přemýšlel,“ odvětil Grunt.

„A na co jsi přišel?“

„Řekl jsem, že jsem o tom přemýšlel. Myslíš, že to, že o něčem přemýšlíš, rovnou znamená, že musíš na něco přijít?“

„Jinak to nemá moc smysl, ne?“

„Právě naopak. Myšlení má smysl právě jenom do chvíle, než dojdeš k výsledku.“

„Podívej, tohle mě nebaví. Prostě mi odpověz.“

„Ale já ještě k ničemu nedošel. Jen k dílčím výsledkům, teoriím, které se dají zase falzifikovat.“

„Ty mě chceš naštvat, že jo?“

Grunt se rozhodl, že v tuto chvíli už by opravdu mohl zvolnit a vzdát se iniciativy. „Myslím, že jsme se nechtěně zkřížili s nějakým jiným příběhem.“

„Koukám, že by sis měl především falzifikovat strojevnu.“

„No, v metafyzickém smyslu slova už vlastně...“

„Jak bychom se mohli spojit s jiným příběhem? Vždyť bychom v něm byli navíc, ne?“

„Možná, že jsme se spojili s nějakou jinou existencí z jiného příběhu. Asi jsme jí byli dostatečně podobní.“

„Aha, takže myslíš, že jsme se spojili s existencí, která z nějakého důvodu právě před chvílí umřela.“

„Jo. Tím pádem jsme to omylem schytali taky.“

„Ale my jsme přece padli k zemi na znamení míru.“

„Asi víc záleží na tom, jak nás vidí ti, co sledují zvenku náš příběh.“

„Ale proč si na to Autor nedá pozor? Vždyť to je špatně, ne? Spojovat nás s jinejma příběhama.“

„No, možná je to to, čemu říkají lidi parodie.“

„Proč to dělá?“

„Asi má pocit, že si tak tu jeho blbost přečte víc lidí.“

„Takže nás nechá zemřít...“

„Přijít o tělo.“

„...jenom proto, abychom se líp prodávali?“

„Zdá se.“

„No tak to doufám, že to udělal naposled.“

„No, fakticky vzato, teď už to tělo stejně nemáme, takže jestli náma bude chtít někoho parodovat, tak by nám ho měl zase dát. To by nebylo špatný, ne?“

„No, pokud náma nebude parodovat Čipa a Dejla, tak asi ne.“

„No tak, Grunt, krot' se, když už udělá Autor takovou blbost, že tě nechá znát animované seriály 20. století, tak to aspoň zamlčuj.“

„No jo, promiň, nechala jsem se unést dějem. Tak co teď budeme dělat?“

Grunt chvíli zoufale přemýšlel. A pak udělal Autor tu největší chybu, kdy jej nechal na to přijít.

„Vytvoříme jinej příběh, kterej půjde skrz ten náš.“

„Jak?“

„Vymyslíme ho.“

„Copak máme sílu měnit vlastní svět?“

„Když nám k tomu Autor dá sílu...“

Pak udělal Autor tu druhou největší chybu, a dal mu sílu měnit vlastní svět.

Grunt se tedy zasoustředil a začal vytvářet koncepci dalšího děje. Nutno říci, ještě brakovější, než byla ta Autorova. Během pár minut se oba s Grunt dostali do hlavního sídla sekty „Nový čip“, která se specializovala na vracení duší strojů do jejich kovových těl. Grunt a Grunt pozorovali asi deset strojů, držících se chapadly okolo stolu. Každý z nich mručel, aby si uchoval prázdnou strojovnu. A pak Grunt s uspokojením cítil, jak se vrací zpět do svého těla, jak si osvojuje strojovnu i chapadla, jak znovu začíná být nadržený a propadá depresím. V mysli mu opět vyvstala touha po meditaci na bodlák. Zapochoyboval, zda tohle opravdu chtěl.

Když pak spokojeně projížděli tunelem, oba ostentativně přehlédli ceduli s nápisem: „Tak to jsi trochu přehnal, ne?“

Jednoho dne probudily Grunta z nezbytné meditace podivné zvuky. Otevřel oči a podíval se směrem, odkud vycházely. Jak zjistil, způsobila je zvědavá krysa, která se pokoušela vlézt do jeho polovychladlé trubice. Grunt ji chytil do chapadel a jal se ji zvědavě prohlížet. Krysa se se zběsilým pískotem pokusila uniknout, ale po chvíli zjistila, že se tím jenom ztrapňuje, a začala hrát mrtvou.

„Zvíře,“ zakódoval RX-10, „co blázníš? Kdyby se mi rozjely procesy, byl by teď z tebe roztomilý malý uhlík.“

Krysa na něj upřela prázdný pohled.

„Co tě, pro Mateřskej počítač, přimělo lézt mi do trubice? Co bys byla v příštím životě? Vibrátor?“

Krysa se vesele zachechtala a stulila se na Gruntově přísavce do klubíčka.

„Ty seš ale divná krysa,“ odušil Grunt.

Když se Grunt probudila, chvíli jí trvalo, než protřela své projekční senzory a zjistila, co že se to pohybuje na Gruntově chapadle.

„Grunte!“ vykřikla vyděšeně, „ty máš krysu?!“

Grunt se na ni nechápavě podíval. „No a?“

„Dej ji pryč. Vždyť tě může nakazit!“

„Čím?“

„Co já vím? Třeba nějakou infekcí.“

Grunt se zasmál. „Ale no tak, Grunt, stroje přece nepodléhají infekcím.“

A vtom podlehl infekci.

Grunt si povzdechla a umřela také. Solidárně.

„Teda, zajímalo by mě,“ odvyšlal dutým signálem Grunt, „proč vždycky, když řeknu, že jsem nesmrtelnej, se objeví nějaký blbec, kterej to zkusí.“

„Psst,“ napomenula jej Grunt, „nezapomeň, že ten blbec je obvykle Autor!“

Jako okamžitá odpověď se objevila na stěně velká bílá cedule, která prostě nebyla přehlédnutelná. Rozumí-

te?! Nebyla!

„No jo,“ povzdechl si v odpověď Grunt. Zároveň na obou stranách chodba zapadala kamením.

Nápis na ceduli hlásal:

LICENČNÍ UJEDNÁNÍ:

1. STROJE NEMAJÍ DUŠI! To, že se objeví výjimky, je pouze pro potřeby příběhu a výrobce za ně nenes zodpovědnost. PROTO NENÍ MOŽNÉ TVOŘIT ŽÁDNÉ SKUPINY „NOVÉHO ŽIVOTA“ A JINÉ NELICENCOVANÉ KLONY PŮVODNÍHO NASTAVENÍ. STROJE NEMOHOU VRACET DUŠE STROJŮ DO TĚL, PROTOŽE STROJE NEMAJÍ DUŠI!

2. VEŠKERÉ SNAHY O KOMUNIKACI MRTVÝCH S LIDMI ČI STROJI NEJSOU MOŽNÉ. VÝROBCE PŘÍBĚHU NEGARANTUJE ŽÁDNÉ SPOLEČNÉ KOMUNIKAČNÍ ROZHRANÍ A VEŠKERÉ POKUSY O JEHO NEAUTORIZOVANÉ VYTVOŘENÍ BUDOU TRESTÁNY PODLE UVÁŽENÍ VÝROBCE.

3. VÝROBCE NEPOSKYTUJE ŽÁDNÉ MOŽNOSTI CESTOVÁNÍ V ČASE, KAŽDÝ, KDO SE O TO POKUSÍ, BUDE ODSOUZEN PODLE MEZINÁRODNÍHO PRÁVA VÝROBCE.

4. VÝROBCE SI VYHRAZUJE PRÁVO KDYKOLIV A ZA JAKÝCHKOLIV OKOLNOSTÍ JAKKOLIV ZMĚNIT LICENČNÍ UJEDNÁNÍ, KTERÉ BUDE OKAMŽIKEM SEPSÁNÍ VŠEOBECNĚ ZÁVAZNÉ A PLATNÉ. O SKUTEČNOSTI ZMĚNY LICENČNÍHO UJEDNÁNÍ NEMUSÍ VÝROBCE NIJAK UŽIVATELE INFORMOVAT.

5. JAKÉKOLIV PORUŠENÍ LICENČNÍHO UJEDNÁNÍ SE TRESTÁ PODLE UVÁŽENÍ VÝROBCE.

Pod cedulí bylo napsáno: „Souhlasím s podmínkami“ a pod tím: „zbyvá 2 minut“. Nápis byl aktivní a bylo jasné, co se od Grunta chce.

Grunt zareagoval prostě tak, že se vydal skrz kamennou bariéru... jen aby zjistil, že nemůže skrz.

„Cože?“ ozval se Grunt, „vždyť nemám tělo.“

A vzápětí mu došlo, že je bariéra zároveň i ektoplazmatická.

„To je ale blbost!“

„Nedělej si to ještě horší,“ pošeptala mu Grunt, „uvědom si, že slyší všechno, co říkáš!“

Grunt se pokusil ceduli zesměšnit několika sprostými obrázky, ale vzápětí si uvědomil, že jakožto stroj neví, jak takové obrázky vypadají, a jakožto bývalý stroj ani nemá, jak je nakreslit. A pak se psychicky zhroutil. Grunt zmáčkla nápis pod cedulí a vzápětí se objevila díra ve stěně, kterou mohli pokračovat.

„Tak co teď budeme dělat?“ řekla po chvíli Grunt, „nemůžeme prakticky nic. ŽÁDNÉ SKUPINY NOVÉHO ŽIVOTA A JINÉ NELICENCOVANÉ KLONY PŮVODNÍHO NASTAVENÍ,“ zaskřehotala ironicky, „co teď?“

„Nech mě přemýšlet,“ odvětil jí Grunt.

„Přemýšlej nahlas.“

„Kdybych chtěl přemýšlet nahlas, řekl bych: Nech mě vést nekrolog.“

„Cože? Úmrtní zprávu?“

Grunt se náhle cítil velmi nejistě. Co se stalo? Samozřejmě, že myslel monolog. Jak to, že se spletl? Byl přece stroj, byl precizní, byl... nebo nebyl? Ostatně, stroje přece nemají duši. Čeho pak byl duše? Podíval se na svůj tvar. Stále připomínal stroj. Čeho jiného by měl být duše? Člověka? Krysu? Betonového červa?

A nebo je prostě jenom duše, která byla dočasně uvězněná? Co kdyby zkusil...

„Grunt, musíme k lidem,“ řekl.

„Vždyť víš, VEŠKERÉ SNAHY O KOMUNIKACI MRTVÝCH S LIDMI ČI STROJI NEJSOU MOŽNÉ.“

Grunt se na chvíli zamyslel. Pak jeho pohled padl na krysu, která právě šťastně pískala v jeho vychladlé trubce. Usmál se na ni.¹² „Kdo říká, že s nima budeme komunikovat my?“

Krysa běžela vesele záhyby stok, následována dvěma ochapadlenými stíny. Netrvalo dlouho a zastavila se.

---

12 Já vím, že už je to únavné, ale znovu bych upozornil, že je něco takového zvláště obtížné nejen, když jste stroj, ale navíc jen jeho duch.

Významně vystřelila čumákem k ceduli na dveřích, na níž stálo: „Sekta vymýtačů“, pak se otočila ke Gruntovi.

„Ale ne, Bambusi,“ začal Grunt.

„Nemohl jsi jí vymyslet nějaký normálnější jméno?“ zeptala se Grunt, „jak tě, pro Velkej procesor, napadlo jméno Bambus? Pro krysu?“

„A co by sis jako představovala?“

„Třeba Alík.“

„Alík? To jako krysa Alík? Bych se každou chvíli přeřek- kysa Králí, Sakra Ylík, Ysa Králík... hele, to není špatný.“

Krysa začala zběsile kvičet¹³, aby ukončila tok zbytečné Gruntovy kreativity. Jmenovat se Ysa Králík bylo už dostatečně špatné na to, aby nečekala, co dalšího by Grunta mohlo napadnout.

„Aha, promiň,“ vzpamatoval se Grunt, „co jsem to chtěl... jo, jasně. Víš, Sakra Ylíku,“ (krysa zuřivě zaprskala), „vymýtači odstraňují z těl duše, co tam nemaj co dělat. To, co my potřebujem, jsou spíš nějaký vmýtači.“

Krysa přikývla (při tom nezvyklém pohybu si rozbila čumák o podlahu) a lehce vrávoravým krokem se vydala vpřed. Netrvalo dlouho a díky skvělé zvířecí intuici a dějovým zkratkám nudícího se Autora všichni tři stanuli přede dveřmi s cedulí „sekta vmýtačů.“ Zaklepala.

Když znovu přišla k sobě, ležela na stole vmýtačů a snažila se vybavit si, co se stalo. Rozbitá hlava jí připomněla, že má příště víc myslet, než se do něčeho pustí. Každopádně skutečnost, že ještě nebyla stažená z kůže a upečená na plotně, znamenala dobrou zprávu. Ostatně to, že jim přišlo jídlo až domů a samo se omráčilo o vstupní dveře, naznačovalo, že něco není zcela v pořádku.

„Pozor, probouzí se!“ řekl někdo z lidí¹⁴ sedících okolo stolu. Ysa Králík obhlédla okolí. Všechny postavy měly na tvářích vystrašený výraz. Za jejich zády se ve vzduchu volně vznášeli Grunt a Grunt.

„Je posednutá zlým duchem!“ pronesl někdo. Ysa Králík si uvědomila, že to sice není pravda, ale že teď není nejlepší čas na to, přesvědčovat je, že není posednutá, ale jenom úplně blbá. Takhle měla větší vyhlídky na přežití. A navíc byla krysa, takže by její přesvědčování zřejmě nemělo smysl.

„Musíme ho vyhnat!“ pronesl další. Vzápětí byl ale hrubě okřiknut: „Zbláznil ses? Copak jsme nějaký podřadný vymýtači?!“

Kolem stolu nastal šum. Ozývaly se věty typu: „No jo, má pravdu, už vlastně nejsme žádní vymýtači.“ Muž, který chtěl vyhnat zlého ducha, se ale nenechal tak snadno odbýt: „A jak dlouho už vlastně nejsme vymýtači?“

„Od té doby, co jsme vmýtači,“ odvětil suše muž, který ho předtím okřikl.

„A to je?“

„Cože?“

„No, jak dlouho to asi tak je?“

„Asi... asi po dobu dějové zkratky?“

„Aha, tak to jo.“

Další ze skupiny se ozval: „No jo, ale co budeme dělat, když jsme teda ti vmýtači?“

„No, vmeteme všechny duchy z okolí do nějakých těl, ne?“

„My nějaký máme?“

„V márnici.“

„My máme márnici?“

„Od kdy?“

„Od té doby, co jsme vmýtači.“

„Aha, tak to jo.“

„Tak Kostroune, Hrobaři, přivezte nějaký těla.“

13 Ne, opravdu nepišťela. Kvičela. A pokud tomu nevěříte, máte smůlu. Autor jsem já.

14 Tedy minimálně o dvou z nich se dalo poměrně s jistotou mluvit jako o lidech. Ti ostatní aspoň působili humanoidně.

Tři ze skupiny odešli.

„Grunte?“ ozvala se Grunt.

„No?“

„Já jen, že oni asi nebudou mít v márnici stroje, co?“

Grunt neodpověděl.

„No, já jen že to by řekli třeba něco jako: na skládce, v kovošrotu, nebo tak.“

Grunt byl stále zticha.

„Znamená to, že z nás udělaj lidi? Grunte, ti jsou přece hrozně zranitelní!“

„Což znamená, že máme konečně šanci přežít.“

„Ale Grunte...“

V té chvíli přivezli těla. Dva muže a dvě ženy.

„Nejdřív musíme vytáhnout ducha z té krysy.“

„A nebudeme pak podřadní vymýtači?“ rýpnul si muž, který byl předtím okřiknut.

„Děláme to jenom jako první krok ke vmetení.“

Sakra Ylík začala zběsile pištět, ale vzápětí byla spoutána a vůdce skupiny začal mumlat nějaká slova a cákat na překvapenou krysu vodu. Pak s krysou párkrát praštil o stůl a brzy se, ve vzduchu se rozpouštějící, Ysa Králík dívala, jak její očištěné tělo putuje do bedny na proviant.

Pak začala druhá část obřadu. Všichni tři dostali pocit, jako by se ocitli v rotující sušičce a vzápětí ucítili chlad těl právě vytažených z lednice.

Grunt se rozhlédla. Její vousatá tvář se otočila nejdřív ke stolu. Pak uslyšela, jak někdo říká: „Přece nebudeme utíkat! Vždyť jsme zkušení vmýtači.“

Některá z běžících postav odpověděla: „A jak dlouho už jsme asi tak zkušení vmýtači?“

„Od té doby, co už nejsme podřadní vymýtači,“ a pak se rozběhl za nimi. Grunt ještě viděla, jak mizí ve dveřích na druhé straně místnosti. Pak se otočila k vedlejšímu lůžku. Bylo prázdné. Jeho majitel s podobně vousatou tváří se plazil po zemi a očichával nohy lůžek. To ale znamená, že Grunt musí být... Grunt se zasmála hlubokým zvučným hlasem. Tak teď jenom počkat, která z těch dvou ženskejch se zvedne.

Zvedly se obě. Chvíli na sebe beze slova zíraly a zřejmě přemýšlely, zda se mají zbláznit hned, nebo se s tím pokusit aspoň chvíli žít. Pak následovala krátká sekvence pohybů připomínajících šimpanze před zrcadlem, a pak se obě pěkně, ač ještě trochu ztuhlé hlavy otočily ke Grunt.

„Ahoj miláčku,“ pronesly obě.

Když rozhýbali ztuhlé údy a začali chápat aspoň základní funkce lidského organismu¹⁵, vydali se ven za svými - jak tomu říct - znovuuvězniteli? Vyšli tedy ven a našli skupinku vmýtačů, jak se tísní za otlučeným jídelním replikátorem. Jeden z nich však přece jen nabral odvahy a přišel blíž. „A- asi bychom se m-měli představit,“ blekotal neochotně muž a bylo zřejmé, že s každým slovem přehodnocuje nápad stát se vmýtačem. Vzhledem k tomu, že byl vůdce skupiny, napadlo ho, že by měl potrestat toho, kdo takový nesmysl vymyslel. Pak mu ale vždy znovu došlo, že to byl on, čímž byla myšlenka trestu odsunuta do pozadí.

„Grunt,“ řekly obě ženy. Muž vyděšeně couvnu. Ani si nechtěl představit, co to mohlo být za duši, že hned po probuzení vydává tak strašlivé zvuky.

„No, já jsem Trotl,“ snažil se pokračovat.

„Grunt,“ opět odpověděly obě ženy jako jeden muž.

„No, a vy... víte, jak se jmenujete?“ zkusil to Trotl.

„Grunt,“ trvaly na svém obě ženy.

„Aha, tak to zkusíme jinak. Maminka a tatínek vám určitě dali nějaké jméno. A to...“

„Grunt!“ vypravily ze sebe velmi netrpělivě obě ženy.

„A umíte taky něco jiného, než Grunt?“

„Grunt,“ přikývl Grunt, kterého to začínalo velmi bavit.

---

15 Grunt se chvíli pokoušel objevit senzory stavu pohonných hmot, přehřátí, výkonu jednotlivých čipů, a podobně. Nakonec se smířil s tím, že asi lidé nic takového nemají. To ještě netušil, že mají, jenže se tyto senzory z nějakého důvodu aktivují až ve chvíli, kdy už je pozdě.

Trotl se otočil na hromotluka vedle: „A vy náhodou nevíte, jak se jmenujete?“

Grunt zatím ještě nepřišla na to, jak používat mluvidla. Pokusila se tedy o strojový kód. Zvuk, který vydala, opět donutil Trotla couvnout.

„Grunt,“ okomentoval situaci vesele Grunt.

„Jo, to už jsem slyšel,“ odvětil Trotl.

„Ona je taky Grunt,“ odhodlal se konečně ulevit Trotlovi Grunt.

Chvíli bylo ticho. Trotl se musel nejdřív po tom nečekaném útoku rozvitou větou uklidnit, a pak si utřídit informace. „Ona?“

„Grunt,“ pokračoval v rozjeté linii Grunt.

„Ta duše byla ženská?“

„Grunt,“ přikývly obě ženy.

„Tý vole.“

Chvíli bylo ticho.

„A vy dvě jste jakože taky Grunt?“

„Grunt.“

„Vy se všichni jmenujete stejně?“

„Jo, jsme všichni stejnej t...“ zarazil se. První pořádná věta a hned to málem zkazil. Přece nemůže říct, že jsou všichni stejný typ. Ti lidé by neměli vědět, jak se jim jejich esorcistní pokus zvrhnul.

„Grunt,“ zakončil větu prostě.

„Tomu nerozumím,“ trval na odpovědi Trotl.

„Řekněme, že měli rodiče málo fantazie,“ vyšlo náhle z hromotlukových úst. Vzápětí začal ladně křepčit kolem s výkřiky: „Já na to přišla.“ Všichni členové skupiny esorcistů kromě Trotla rychle vyběhli ven z místnosti. Ne že by byli až tak zbabělí, ale výjev stokilové osvalené bestie, která ladně křepčí, by donutil couvnout i miliónovou sovětskou armádu.

Trotl se rychle pokusil odvést myšlenky jinam: „A tohle,“ ukázal na postavu plazící se po zemi, „je taky Grunt?“

„Ne, to je Králík. Ysa Králík.“

„Králík? My jsme vmetli králíka? To proto se chová tak divně?“

Grunt chvíli přemýšlel, jestli mohlo jeho mazlíčka tolik ovlivnit jméno, a pak si řekl, že nejspíš ne. „Ne, já myslím, že to bude tím, že je to krysa.“

„Takže je to králík, ale vlastně je to krysa?“

„Já bych spíš řekl, že je to krysa Králík.“

Trotl to nekomentoval. Bylo mu jasné, že bude muset s těmito novými přírůstky k téměř lidské populaci jednat s jistou ohleduplností.

„Kdybyste chtěli, můžete být součástí komunity,“ řekl pak Trotl.

„Komunity?“ Grunt, Grunt a Grunt se na sebe podívali, „co je to komunita?“

„No přece komunita. Skupina lidí, kteří společně sháněj jídlo.“

„Takže umřou buď všichni nebo nikdo?“ zeptal se beze známky ironie Grunt.

„No,“ Trotl se zdál být zaskočen, tak my zase nepředpokládáme, že bychom jakože fakt nic nesehnali...“ chvíli přemýšlel, „ale jestli chcete, můžete se snažit shánět jídlo sami.“

„Ale ne, vůbec ne,“ řekla Grunt a podívala se na Grunta velmi umlčujícím pohledem (tedy aspoň na jednoho z nich), „rádi s vámi budeme spolupracovat.“

„Výborně,“ řekl Trotl, „tak pojďte se mnou.“ A vedl je kanály, zatímco ostatní členové skupiny se tvářili, že toho mají náhle velmi mnoho na práci.

„Kam vlastně jdeme?“ zeptal se Grunt.

„Jdeme na hřbitov,“ odvětil Trotl, „ale nejdřív dáme něco k jídlu Connorovi.“

Grunt si vzpomněl na některé informace ze Sekce. „To je váš pes?“

„Přál bych si, aby byl,“ povzdechl si Trotl.

Vešli do obytné buňky, v níž nebylo nic kromě velké klece. V ní ležel na zádech člověk a evidentně měl sám se sebou vážný problém. Zcela nepochybně se snažil pravou rukou sám sebe udeřit, zatímco levou využíval k obraně. Obě ruce byly do sebe zaklesnuté a žádná z nich nezískávala převahu, ačkoliv četné modřiny na mužově tváři dávaly tušit, že pravice přece jen někdy získá nadvládu.

„O tom jsem slyšel,“ zavýsknul radostně Grunt, „ještě před válkou strojů byly tyhle boje pravice a levice dost obvyklé. Myslím, že se tomu říkalo politika, ne?“

Trotl se na něj znechuceně podíval: „Hele, tobě to vmetení spálilo pár obvodů, co?“

V Gruntovi 1 i 2 hrklo. Znamená to, že byli odhaleni? Snad proto nejdou na hřbitov? Aby tam byli pohřbeni? Napadlo ho, že by si měl zajistit nějaké zbraně, jenže co se dá s tímhle tělem dělat? Kde to má nějaký zbraně? Kdysi v sekci četl, že jsou tou nejmocnější zbraní ženská ňadra. Ať ale ohmatával ty podivné útvary pod krkem sebevíc, nenašel na nich nic použitelného.

„Jmenuje se Joe Connor,“ řekl Trotl, který se pokoušel dívat jinam, než na Grunta zkoumajícího své tělo,¹⁶ „měl být vůdcem nějakého odboje proti strojům,“ pokračoval nervózně Trotl, „tak proti němu poslali terminátora.“

„Co je to terminátor?“ zeptal se Grunt stále s rukama ve výstřihu.

„To je stroj,“ pokračoval nervózně Trotl, „stroj, kterej má za úkol terminovat. Vypadá jako člověk, aby mohl terminovat ostatní lidi.“

„To je nějaký způsob úpravy potravin?“

Trotl na něj vytřeštil oči. „Cože? Zblázil ses?“

„No jo, tak promiň, tak teda ne. Já jen myslel, že to má něco společného s termixem.“

„Proboha, byl jsi vůbec před tím vmetením člověk?!“

Nepříjemné podezření v Gruntovi sílilo. Trotl to ví.

„Terminovat znamená prostě zabít.“

„Aha, a proč se to nejmenuje prostě zabiják? Proč terminátor?“

„Protože... co je to za blbou otázku? Mě nezajímá, proč si to tak stroje nazvaly. I kdyby tomu říkali Zahradní plot, pro mě to bude nepřítel.“

„No jo, dobře, tak promiň. Tak povídej dál. Jak vidím, tak se mu to asi nepovedlo, co?“

„Jako co?“

„Zabít Connora.“

„Ale jo, povedlo. Ale zemřel zároveň s ním. Dneska nás napadlo vmést Connora zpátky do těla, chvíli předtím, než jsme vmetli vás.“

„Co se zvrtilo?“

„No, všechno fungovalo skvěle, jenže...“

„No?“ zeptal se Grunt a konečně vytáhl ruce z výstřihu, který shledal naprosto nepoužitelným při boji muže proti muži- nebo tedy ženě.

„Jenže jsme s ním vmetli do těla i toho terminátora.“

Chvíli pozorovali nešťastné tělo zmítající se na zemi. „Teď se snaží terminovat sám sebe.“

Trotl vzal jídlo a položil ho do klece.

„Joe, jídlo,“ řekl.

Connor se škubavými pohyby pomalu připlazil k misce a zabořil do ní hlavu. V tu chvíli se pravá ruka zvedla a udeřila svrchu do hlavy, čímž se miska stala její součástí.

„Myslím, že půjdeme,“ řekl Trotl a otočil se k východu.

---

16 Ne, že by byl až tak plachý, ale tahle situace v něm vytvářela zvláštní rozpolcenost. Jistě, tahle žena byla poměrně přitažlivá, jenže na druhou stranu, ještě před pár hodinami byla mrtvá. A dívat se na krásnou zombii je asi tak příjemné, jako najít na klinicky čisté kuchyňské lince nádherně zbarveného švába. A to si ještě představte, že vás ten šváb začne lascivními doteky svádět!

„Nemůžeme pro něj něco udělat?“

„Jako třeba co?“ odvětil Trotl, aniž se otočil.

„Třeba z něj toho terminátora zase vymést.“

Trotl si znechuceně odfrkl. „No dovolte, slečno¹⁷, považujete mě snad za nějakého podřadného exorcistu?“ Pak se podíval na Ysu Králíka, který stál na čtyřech u klece a čenichal k misce s jídlem, která teď ležela na zemi.

„Možná bychom měli vaši přítelkyni taky zavřít, ne?“ řekl Gruntovi.

„Proč? Chová se přirozeně. Vždyť je to krysa.“

„Já myslel, že králík.“

„Ale ne, Králík je jméno, ale je to krysa.“

„Tys pojmenoval krysu Králík?“

„No, to úplně ne, původně jsem ji pojmenoval Bambus, ale... to je jedno.“

„Bambus?“ zíral na něj nechápavě Trotl.

„Jo, ale to je jedno. Prostě je to Tro... chci říct krysa,“ dokončil Grunt neobratně.

„Cos chtěl říct?“ nedal se odbýt Trotl.

„Kdy?“

„No, přerek ses. Řekl jsi Tro. Nechtěl jsi doufám říct Trotl?“ zatvářil se výhružně.

No to mi ještě scházelo, pomyslel si Grunt, nejenom, že se mě asi chystá zabít, protože jsem stroj, ještě ho k tomu urazím. Jak z toho ven?

„Ne, určitě jsem nechtěl říct Trotl.“

„A co teda?“

„É...no... trolejbus?“ řekl Grunt první slovo na Tro, které ho napadlo.

„Trolejbus?“

„Jo, víš, jako autobus, akorát...“

„Já vím, co je trolejbus!“ přerušil ho Trotl, „jenom nechápu, jak sis moh splíst krysu s trolejbusem.“

„No, znáš to, trapné přechyby, psal o tom Freud, a tak. Jako když omylem zaměníš bunda za k...“

„To je dost blbost,“ přerušil ho Trotl dřív, než se Autor dopustil použití vulgárního slova v textu, „Krysa a trolejbus si vůbec nejsou podobný.“

„Ale jo, jsou. Vem si třeba ten tvar. Stejně aerodynamickéj.“

„Ale takovej tvar má skoro všechno.“

„Takový vodní čerpadlo ne.“

„Když ho položíš na bok, tak jo,“ trval na svém Trotl.

„Krysa a čerpadlo maj podobnej tvar?“

„Třeba. A co ocas?“

„No to je právě ta trolej. Oči jsou světla. A taky vydávaj podobný zvuky.“

„Trolejbus skřípe a hučí.“

„A taky píská, jako krysa.“

„Ale krysa nehučí.“

„Když projde příliš dramatickou pubertou...“

„Tvar a zvuk může mít stejnej spousta věcí.“

„Jako třeba?“

Trotl měl naštěstí velmi omezenou fantazii, a tak se rozhodl vrátit se o několik replik zpět v rozhovoru: „Tak krysa, to byla ta, co jsme ji snědli?“

„Jo, přesně ta,“ oddechl si Grunt a připsal si další bod za vítězný dialog.

„Přivedla vás?“

„Hm.“

17 Zde je vidět, jak se postupně Trotl vypořádává se skutečností, že ho sexuálně přitahuje oživlá mrtvola, která navíc považuje sama sebe za muže.

„Tak to musela být super nadaná. Kdyby nebyl takovej hlad, mohli jsme ji prodat někam do cirkusu.“ Grunt se ušklíbl. „No, tuhle spíš někam do sexshopu. Když si vzpomenu, jak se mi pokoušela vlízt do tr...“ zarazil se, „ávičího ústrojí,“ dokončil neobratně.

„Tak to jsem rád, že je takovej hlad,“ zamumlal Trotl. Zdálo se, že na tohle jeho chabá fantazie stačila. Vyšli ven a pokračovali tunely. Za chvíli přišli do slepé uličky.

„A je to tady,“ pomyslel si Grunt, „jsme v pasti.“ Trotl se však vůbec netvářil, že se je chystá zprovodit ze světa.¹⁸ Dělal například tu základní taktickou chybu, že šel před nimi, čímž odkryl svá nepříliš nebezpečně vypadající záda. Grunt se pokusil prozkoumat vlastní záda, jestli se z nich nedá něco vystřelit. Na nic nepřišel, přesto však začal v obou podobách zpomalovat. Trotl došel až na konec kanálu. Jeho tvůrci zde nejspíš umřeli na nějakou nevyzpytatelnou chorobu¹⁹, protože zde chodba končila ve zdi a místo kamenného podloží tady byla hliněná podlaha. Trotl vzal do ruky lopatu, která ležela na zemi. Grunt takový předmět ještě nikdy neviděl.

„Hej, neloudejte se a pojdte sem,“

No to víš, že jo, řekl si Grunt, to je jako kdyby si kočka sedla před myši díru a řekla: „Vylez!“

„Tak jdem, ne?“ ozvala se Grunt.

A jedna z myší by vylezla, povzdechl si Grunt.

„Proč?“ zakřičel v odpověď na Trotla.

„Jak proč? Potřebuju vás, abyste se mnou kopali.“

„Aha,“ natáhl situaci Grunt, který nechápal, proč by měl do něčeho kopat. Připadlo mu to jako dost laciná výmluva, výrazně zvyšující jeho podezření. „A na co je ta věc?“

Trotl se podíval na lopatu, jako by ji viděl poprvé.

„Myslíš tu lopatu?“

„Jo, jo. Tulopatu. Na co ji máš?“

„Přece na kopání.“

Situace byla stále jasnější. Trotl si zřejmě myslel, že tyhle stroje neví, jak probíhají lidské hry. Jenže Grunt pracoval ve správné sekci na to, aby věděl, že se kope do různých předmětů, které mohou být kulaté, někdy šišaté, ale určitě to nejsou lopaty. Navíc ho nikdo nepřesvědčí, že si s ním přišel zahrát do slepé uličky nějakou stupidní hru.

„Fajn, ale začínám,“ řekl Grunt, hrdý na své analytické schopnosti.

„Ok, můžeš si vzít krumpáč. Ale nevím, jestli je to práce pro dámu.“

„Ne, já chci Tulopatu. A neboj, ona se toho ani nedotkne,“ ukázal na hromotluka, který vypadal, že by takových lopat unesl několik tun a ještě by s nimi stačil zmasakrovat polovinu města.

„No dobře,“ Trotl zakroutil hlavou, položil svoji tulopatu na zem a odšoural se pro nový nástroj. Grunt se začal nejistě přibližovat. Když byl v půlce cesty, uslyšel náhle slabý smích. Když přišel k tulopatě, zjistil, že smích přichází zpod jeho nohou.

„Co to je?“

„Kvůli tomu tady jsme,“ odvětil Trotl, „když jsme ji pohřbívali, mysleli jsme si, že je to moje stará tetička. Moc dobrá hrobnice to byla, jo, jo,“ zasnul se, ale vzápětí se vzpamatoval, „ale byla to jedna z nich.“

„Jedna z koho?“

„No z nich. Strojů, přece.“ Vzápětí zvedl nástroj, který opět donutil Grunta couvnout.

„Co blbneš?“ zeptal se Trotl.

„Co to je?“

„Přece krumpáč.“

„Přecekrumpáč?“

---

18 Možná máte pocit, že je zde Autor nedůsledný, a že člověk, který se bojí, že ho každou chvíli budou chtít zabít, by měl být podstatně více stresovaný. Rád bych zde ale upozornil, že literární postava, která během příběhu umře tolikrát, jako se to stalo chudáku Gruntovi, si časem vybuduje jistou imunitu.

19 Například na nedostatek financí.

„Ne, prostě krumpáč.“

„Prostěkrumpáč?“

„Krumpáč!“

„Aha. A na co to je?“

„No na kopání.“

„Taky? A co takhle na krumpání?“

„To je snad jedno, ne? Klidně tomu můžeš říkat čtení dámských časopisů.“

„Co s tím budeš dělat?“

„No... tak teda asi krumpat, ne?“ zasmál se. Jenže teď to Gruntovi připadlo jako smích šíleného maniaka. Tamhle pod jeho nohama leží pohřbený stroj a Trotl se určitě těší na další přírůstek na svůj skromný hřbitůvek.

„A to se dělá jak?“

„Hele, víš co? Dej mi tu lopatu.“

„Nedám!“ vykřikl Grunt, který vnímal těžce nabytou tulopatu jako záchranný pás.

„Tak hele, potřebujem vykopat ten stroj a pak ho někam zahodit. Jestli nevíš, jak se kope, tak mi dej tu lopatu a já to udělám sám.“

V Gruntově hlavě hučelo. Dá se mu věřit? Vykopat mrtvolu? Možná v sekci mohl něco minout. Slyšel o exhumování mrtvol. Slyšel, že si kluci chodili zakopat. Snad to neznamená, že tam celou tu dobu exhumovali? A s jakou radostí! Ani pak nechtěli z hřiště domů!

„Tak dáš mi tu lopatu?“ vytrhl ho z přemýšlení Trotl, který už začínal být vzteklý.

„Leda když mi za ni dáš něco jinýho.“

Trotl obrátil oči v sloup. Už nějakou chvíli uvažoval o dalších klecích vedle sebeterminujícího Connora.

„Tak jo, vem si motyčku.“ Nástroj, který mu Trotl podával, sice nepůsobil tak uklidňujícím dojmem, jako tulopata, motyčka byla mnohem menší a měla proto nesrovnatelně slabší údernou sílu i dosah, ale na druhou stranu, oni byli tři (krysu nepočítal) a Trotl nemůže bojovat s tulopatou i krumpáčem zároveň. Podal tedy Trotlovi tulopatu, uchopil motyčku a uskočil. Trotl zakroutil hlavou a začal kopat.

Po chvíli bylo jasné, že z boje nic nebude. Trotl zcela zjevně hodlal použít krumpáč k úplně jinému cíli, než k prokrumpnutí Gruntovy hlavy. Místo toho s trpělivostí učitele základní školy odkrýval hrob. Smích byl čím dál tím zřetelnější. Pak Trotl konečně odložil nástroje. Grunt, stále ještě křečovitě svírající motyčku, se pomalu přiblížil a nahlédl dovnitř. V hrobě leželo cosi, co výrazně připomínalo lidskou mrtvolu, pouze s tím rozdílem, že z ní místo kostí vylézaly součástky. Teď už nebylo pochyb, zběsile se chechtala.

„Stroj?“ zeptal se překvapeně Grunt.

Trotl nemohl vědět, že Grunta překvapilo především to, že se stroj směje, ne samotná existence stroje. Ostatně, proč by si nemohli tihle lidi vesele pohřbít stroj?

„Jo, je to veš,“ odpověděl Trotl.

„Veš?“

„Jo, veš. Nasaděj ti ji do rodiny a dokud se nezačne v hrobě chlámat, nic nezjistíš.“

„Jako že stroje ti je nasaděj?“

„No jasně, kdo jinej?“

„Proč?“

„Špehuje. A pak tě někde zabije buď vona, nebo, když je vás víc, přivolá další.“

„Jaktože teda žiješ?“

„Někdy se stane, že ten stroj začne mít rád lidi kolem sebe a rozhodne se s nima zůstat.“

„Rád? Stroj?“ Stroj, který má rád lidi a ještě se po smrti chechtá? Zdá se, že měl Grunt pracovat v nějaké jiné sekci, třeba takové, která by se věnovala strojům.

„Jo, divný, co?“

„Takže tetička tě měla fakt ráda?“

„Tetička i její nástupkyně.“

„A nebo tě zabila a ty seš teď taky stroj.“

„Jasně, nebo ty,“ Trotl se zasmál, pak se opravil, „ne, ty asi ne, tvoje tělo jsme před tím vmetením kontrolovali.“

Nastala trapná chvíle ticha. Grunt se ji snažil nějak přerušit, ale nevěděl, jak.

„Nedá se to nějak zjistit? Myslím jako za života.“

„No, většinou to zjistíš, když ti tvoje babička ukousne hlavu...ale nevím, jestli se tomu dá moc říkat 'za života'.“

„Aha.“

„Ale když ne, je to jedno. Když přežiješ tejden, má tě fakt ráda.“

Sakra Ylík zatím přišel k hrobu a zvědavě nakukoval dovnitř.

„Proč se vlastně chechtá?“ zeptala se Grunt.

„No, vědci tvrděj, že je to nějakým rozkládáním biohmoty, nebo co. Ale já myslím, že to dělaj schválně, aby se nám vysmáli.“

„A proč ji vykopáváš?“

„Musím ji odvézt někam daleko, aby nepřilákala senzory strojů.“

„Tím chechtáním?“

„Jo, přesně tím. Někde na křižovatce se může klidně chechtat, jak chce.“

Když přišli zpět do brlohů, v nichž žili, Trotl se zastavil a řekl: „Tak, tady napravo je díra s nějakějma slámníkama, tam můžete spát. Měli byste se připravit, zejtra jdeme do krysí díry.“

Grunt se otrásl. při vzpomínce, co mu dělala jedna krysa posledně, se mu stáhlo několik orgánů v těle. Přece jen, tehdy neměl po celém těle receptory, ale dnes by to mohlo být opravdu nepříjemné.

„Co je krysí díra?“ zeptal se s mírně vyděšeným výrazem.

„No přece Sion,“ pak se při pohledu na výraz Gruntovy tváři rozesmál, „ale ne, my tomu tak jenom říkáme. Tam samozřejmě žádný krysy nejsou.“

Grunt si oddechl.

„Už dávno je všechny vyhubili potkani,“ dopověděl Trotl.

Grunt chvíli zpracovával poselství této zprávy a nakonec se zeptal: „A Trotle?“

„No?“

„Co je to potkan?“

„No, to je jako taková mnohem větší krysa.“

Grunt naivně pominul zlomyslnost této odpovědi: „Větší?“

„Jo.“

„Hodně větší?“

„Jo.“

„Jak asi?“

Trotl ukázal velikost něčeho, čemu by se dalo bez nadsázky říkat medvěd.

„Tak to jsem rád,“ odvětil Grunt.

Trotl se na něj podezíravě podíval. „Tak to seš první, koho znám.“

Náhle Grunta něco napadlo. Podíval se na Trotla.

„Tak mě napadá- jak jsi mluvil o těch všech...“

„No?“

„Jak je nasazujou...“

„No jasně, tak to vysyp.“

„Cože, co mám...?“

„Ne, to se jen tak říká. Prostě to řekni.“

„Jo, aha, vysyp je řekni?“

„Jo.“

„To by se v sekci divili,“ uklouzlo Gruntovi.

„Cože?“

Grunt se pokusil zatvářít zmateně. „Co?“

„Co jsi říkal?“

„Teď?“

„No.“

„Co?“

„No to právě nevím.“

„Co nevíš?“ začínal cítit, že se z tohoto problému dostává.

„No to, cos říkal.“

„No teď jsem říkal: Co nevíš?“

„Ne, myslím předtím.“

„Předtím jsem říkal: Co?“

„A ještě předtím?“

„Nevím. Řekl bych, že další co.“

Trotl se rozhodl vést přímý útok na branku: „Říkals něco o nějaký sekci, nebo co.“

„Co?“

„Jaký co?“

„No, jako co?“

Trotl začínal ztrácet nervy: „O kterým co to teďka sakra mluvíš?“

„No, říkal jsi: nebo co.“

„Kdy jsem říkal nebo co?“

„Říkals: 'Říkals něco o nějaký' - co to bylo- 'sekci, nebo co'.“

„Mluvíš o nějaký sekci?“

„To nejspíš ne, ale možná jsem řekl nějaký jiný co.“

„Víš co?“

„Co?“

„Jdi s tím co někam.“

Grunt se na chvíli zarazil. „Aha, lingvistická nepřesnost,“ blesklo mu pak hlavou.

„Tak řekneš mi, na cos přišel?“ zeptal se Trotl.

„Co?“

„Ještě jednou řekneš co a já ti udělám něco tak ošklivýho, že na to do konce dnešního dne nezapomeneš.“

„Co?“

„Já tě varuju!“ zavrčel Trotl.

„No, vzato kolem a kolem, tak to není tak hrozný, jestli si to už zítra nebudu pamatovat...“

„Žádný zítra už mít nebudeš.“

„Aha, rozumím.“

„Na něco jsi přišel s těma strojema.“

„Jo, jasně. Chtěl jsem se zeptat, jestli existuje dokumentovanej případ, kdy si ty vši opravdu zavolaly nějaký další stroje.“

Trotl se zamyslel. „No, to nevím. Kámoš měl jednu v rodině, ale ta ho měla ráda. Jednomu známému bratr defloroval hrudník... no, ale tak nějak každéj ví, že to dělaj.“

„Nejde o to, co každéj ví. Stalo se to někdy někomu?“

Trotl začal vypadat zaujatě. „No jo, když o tom tak přemejšlím, tak asi ne. To je hustý. Co to podle tebe znamená?“

„Co?“

„Přestaň s tím co! Proč ses na to ptal?“

„Jenom tak.“

„Jenom tak?!“ rozčilil se Trotl, „jenom tak?! Já myslel, žeš na něco přišel. Že seš na stopě nějakýho velikýho

objevu. A ty ses ptal jenom tak?“

„Jo.“

„Tak to je moc. Jdu spát.“ A velmi hlučně odešel.

Druhý den ráno vylezli z díry, v níž měli bydlet, velmi překvapení vývojem situace. Grunt včera pomýšlel na večerní objevování lidských možností s Grunt, jenže jenom ulehli na to, čemu by slavník neříkali snad ani v brazilských slumech, a už je někdo budil. Gruntovi došlo, že nějakou dobu zřejmě vůbec nevnímal okolí, což jej velmi mátl. Grunt, která nepracovala v sekci, na tom byla ještě hůř. Neznala slova jako „spánek“, „zívát“, nebo „příšerně přeželelá noha“. Grunt si na něco takového přece jen aspoň matně vzpomínal.

„Připravte si věci a za chvíli v kuchyni,“ oznámil jim někdo v díře ve zdi. Vzhledem k tomu, že neměli co si připravovat, sebrali se a vyrazili do kuchyně. Seděl tam Trotl s dalšími dvěma lidmi.²⁰

„To je Dona,“ řekl Trotl. Dona vesele zamávala. „A tohle je Hrobař. No, abychom vám to vysvětlili, my jsme vlastně tak nějak jako všichni hrobaři,“ chvíli čekal nějakou nepříznivou reakci, která ale nepřišla, což mu umožnilo pokračovat, „no, ale tadyhle Hrobař je hrobař, co má hrobařinu fakt rád.“

„Jo,“ přitakal Hrobař, „pojďme pohřbít nějakou tu krysu.“

„Možná žádnou k pohřbení nenajdeme, Hrobaři,“ snažil se Trotl zklidnit jeho nadšení.

„Tak ji plácnu lopatou a bude to,“ odvětil Hrobař.

„Ale Trotle,“ zeptal se Grunt, „neříkal jsi, že v Sionu už žádný krysy nežijou? Že je všechny vytlačili medvědi?“

„Potkani.“

„No jasně, že potkani. Co jsem řekl?“

„Medvědi.“

„Fakt? Aha, tak to byl omyl. Kde jsem to vzal?“

„Zřejmě jsi mluvil mezi řádky.“

„Zřejmě. Takže potkani.“

„Klidně pohřbím i potkana,“ zahlaholil Hrobař.

„Ne, hele,“ pokusil se uvést věci na pravou míru Trotl, „budem pohřbívat lidi. Jenom jim říkáme krysy.“

„Aha, metonymie,“ odsouhlasil Trotlovu myšlenku Grunt.

Dona se rozzářila: „Ano, je to jistá extrapolace, jakýsi významový přesun z jednoho objektu na druhý.“

„Ovšem s předpokladem subjektu, který to vše pozoruje?“ zkusil Grunt.

„Jistě. Vždy je třeba jistý nulový bod, z něhož...“

Trotl je velmi ostře přerušil: „Jsem moc rád, že si rozumíte,“ z jeho hlasu bylo jasně slyšet, že byla jeho poslední věta naprosto lživá, „ale teď jdeme kopat mrtvolky. Takže si tyhle chytrý kecycy nechte na potom.“

Teď se ozvala hlubokým hlasem hromotluk Grunt: „Ale Trotle, proč potřebujem zakopávat mrtvolky? Sháníme přece jídlo, ne? Neměli bychom je spíš vykopávat?“

Trotl naštěstí nepochopil, co tím Grunt myslela. „Zakopem mrtvolky, za to dostanem od jejich rodin nějaký ten kredit, za ten koupíme jídlo. Máme nějaký replikátory, ale ty bestie jsou furt rozbitý. A nedá se to žrát.“

„Aha. A proč je prostě...“

„A když jsi mluvil o té komunitě,“ přerušil ji Grunt, aby nedošlo na slovo „nesníme“, „takových komunit je víc?“

Trotl něco podobného dříve či později čekal. Ne každý chce strávit život jako hrobník. „No jo, je,“ odvětil neochotně.

„Jako hodně?“

„Jo.“

„Celá společnost je rozdělená do komunit?“

„Jo.“

„A Trotle...“ Trotlovi bylo jasné, co přijde. Teď Grunt projeví zájem odejít k jiné komunitě, a tím o ně přijde.

---

20 Tedy aspoň o prvním z nich se to dalo celkem bez obav tvrdit.

„...říká se tomu komunismus?“ dokončil Grunt, který kdysi v sekci četl cosi o lidové Číně. Trotl nebyl schopen slova. Tím, kdo odpověděl, byla Dona: „No, to úplně ne. To by musela být celá společnost jenom jedna komunita.“

„A tohle je?“

„Já nevím... řízená anarchie?“

„Tak jdem na ty mrtvoly?“ zaktualizoval situaci nedočkavě Hrobař.

„A od jakých lidí budem prodávat ty mrtvoly?“ zeptala se Grunt.

„Od různých,“ odvětil Trotl.

„A proč je prostě... někam nezašle?“ Z Gruntovy předchozí reakce pochopila, že otázka nemá znít: „Proč je prostě nesní?“ a včas se zastavila. Věděla, že Grunt pracoval v Sekci a ví toho o lidech víc.

„No to oni by právě rádi. Proto musíme prošmejdit město, abychom je chytli při činu a donutili je zaplatit za řádnej pohřeb.“

„Donutili? Jak?“

„No, tadydle Hrobař jim řekne...“

„...dejte prachy, nebo vás plácnu lopatou,“ doplnil Hrobař. Nutno říct, že z jeho úst to znělo opravdu strašidelně.

„Vy jim vyhrožujete?“

„No, nějak v nich musíme vzbudit úctu k mrtvým příbuzným. Je to stará praxe. Pohřebnictví byla vždycky děsně vyděračská činnost. A děsně výdělečná.“

„No já nevím, nevypadáte moc bohatě.“

„To je právě tím, že v dnešní době nemaj lidí úctu k mrtvým a klidně je hoděj do stoky.“

„No jasně!“ zajásal Grunt po tichém rozhovoru s Donou, „takže komunismus vlastně znamená, že je ve společnosti anarchie, takže celá může být jedna nefungující komunita. Naopak v anarchii může být jedna nefunkční vláda a spousta komunit uvnitř. A když pomíneme radikální stav, je tohle celý princip politické praxe a levice²¹.“

Hrobař znechuceně zašilhal směrem k Doně a Gruntovi.

„Trotle, mám návrh.“

„No?“

„Co kdybychom je pohřbili?“

Zatímco si Hrobař zpíval jakousi truchlivou píseň o osiřelém dítěti, které se zoufale snaží umřít, aby mohlo za svoji matkou, došla skupinka k jedné poměrně luxusní díře, v níž bydlel zjevně někdo bohatý, podle štítu vedle dveří s nápisem „vybrané pochoutky, skvělé ceny“ majitel firmy podnikající v potravinářství.²² Trotl zašušl na dveře. Někde ve vyšším patře se otevřelo okno, a pak, když zřejmě majitel uviděl, kdo že to stojí přede dveřmi, se opět velmi tiše zavřelo.

„Vím, že jste doma,“ zakřičel Trotl, „ve jménu důstojné smrti, otevřete!“

I kdyby domem vanul severák, teď by se nepohnula ani záclonka.

„Tady Hrobový výbor,“ pokračoval nevzrušeně Trotl, „otevřete dveře, nebo je vyrazíme. Víme, že schováváte mrtvolu.“

Majitel se zřejmě rozhodl čelit hrozbě z očí do očí²³ a za chvíli se za dveřmi ozvaly kroky. Špehýrkou ve dveřích se ukázala část obličeje. Hrobař si nenápadně připravil lopatu, aby mohl v případě potřeby rychle vsunout násadu.

„Dobrý den,“ řekl hlas tím nejsladším tónem, ačkoliv bylo jasné, že den, který návštěvníkům opravdu přál, obsahoval rudé nebe, potoky krve a černou postavu rozpínající svá křídla nad obzorem, „omlouvám se, ale

21 Nutno říct, že Grunt tento systém nepochopil úplně dokonale. Ve skutečnosti je to ještě mnohem horší.

22 Například farmy na potkany.

23 Vzhledem k tomu, že na vlastní oči viděl, kdo stojí přede dveřmi, musíme to připsat nějaké ošklivé duševní chorobě.

nejdřív jsem vás neslyšel. Musel jsem si zdřímnout.“ To ještě netušil, že se mu tohoto sladkého potěšení může dostat každou chvíli znovu. Bez břemene následného probuzení.

„Vydejte mrtvolu a zaplatte,“ řekl Trotl.

„Ale já tady žádnou mrtvolu nemám. Kdo vám to řekl?“

„Máme své zdroje.“

„Někdo si z vás vystřelil.“

Hrobař se nebezpečně přiblížil ke špehýrce.

„Ale mám pro vás něco jiného,“ dodal rychle muž.

„Co?“ zeptal se Trotl.

„No, vy hrobníci jste docela tvrdý chlapy, a...“ podíval se na Grunta, „ostré dámy...“

„No, tak co to je?“

„No, měl bych pro vás práci.“

„My nepracujeme, my pohřbíváme!“ řekl výhruzně Hrobař.

„Počkej, Vrahouně,²⁴“ zastavil ho Trotl, „a co by to jako mělo být?“

„No, taková pěkná klidná práce...“

„Vrahouně, asi tě brzo pustím ke slovu...“

„Za třicet kreditů na den.“

Členové Hrobového výboru se na sebe podívali. 30 kreditů vydalo minimálně na dobře propečenou krysou na hlavní ulici v Sionu- kdyby ovšem všechny krysy nebyly už dávno vytlačeny potkany.

„A o co teda jde?“

„Mám doma pár roztomilých zvířátek, které bych potřeboval krmit a možná i vyvést na procházku...“

„Jakých zvířátek?“

„Umí i trochu mluvit.“

„Papoušků?“ zeptala se s nadějí v hlase Dona.

„No, ne tak úplně.“

„Tak...“ Dona zbělela, „jsou to krosini?“

„Ale no tak, slečno, jen blázen by mohl chovat krosiny.“

„To jsem si oddechla.“

„To jsem rád, protože ve skutečnosti to jsou krosini.“

„Ale vždyť jste říkal...“

„Ano, zjevně jsem blázen. Kdo příčetný by mohl nabídnout 30 kreditů za den?“

„Kdo příčetný by mohl...“

„Počkej, Dono,“ zastavil ji Trotl, „ty peníze by se fakt hodily.“

„Ale nikdo přece...“

„Ale ano, někdo se najde,“ otočil se ke Gruntovi a Grunt, „nadešla chvíle, kdy můžete udělat něco pro komunitu.“

Grunt, Grunt, Grunt a Ysa Králík vešli do místnosti, v níž v kleci pobíhalo několik chlupatých koulí. Na dně klece byla spousta kostí, krve, peří a dalších předmětů v různém stádiu ohlodanosti, nápadně ukazujících výjimečnou krosiní žravost. Když skupina vešla, přestali krosini ve svojí činnosti (spočívající téměř výhradně v ohlodávání doposud neohlodaných předmětů v kleci) a vrhli se k nově příchozím. Dva z nich se zakousli do klece, další dva seděli čelem k nim a cenili své, vzhledem k tělu neúměrně, velké zuby.

„No, nejsou sladcí?“ řekl majitel hlasem, jako by se jednalo o stádo roztomilých koloušků, „a umí i mluvit.“

---

24 Lidé, kteří nevidí do zákulisí mafie, mají obvykle za to, že se její členové jmenují Johnny Tvrďák, Tony Ranař nebo Robert Čistič. Bude dáno zřejmě praktickými důvody, že veřejnost* nezná pravá jména, která zní obvykle Jaromír Kolečko, Honza Štastný, nebo Bohumil Blbounek.

* Tedy ti, kteří jsou obvykle na té méně lukrativní straně hlavně**.

** Bývá to ta, na níž je našroubován tlumič.

Nejlíp tadyhle Bobísek, ale ten má teď jiné starosti,“ ukázal na kouli, která brousila zuby pletivo klece, „ale tady Ronísek umí taky trochu, že jo, Ronísku?“

„Cípni!“ zavrčel v ústrety Ronísek.

„No vidíte, já říkal, že jsou sladký. A promiňte, já už musím jít,“ a s tím neuvěřitelně rychle zmizel.

„To je divný,“ řekla Grunt, když pozorovali bandu příšer, která se snažila zdemolovat klec, „že neřekl, v kolik pro nás přijde. Tohle přece nemůže vydržet dlouho,“ ukázala na zohýbané pletivo a lačný výraz v mordách krosinů.

„Klid, třeba budou fakt hodný,“ chytil se posledního stébla tonoucí Grunt a nabral odvalu k tomu, aby přistoupil blíž, což si ale vzápětí rozmyslel, když Ronísek prudce vyrazil proti němu a zlomyslně zařval smíchy. Bobísek konečně pustil klec a zanotoval: „Seš mrtvej, mrtvá mrtvolo!“, k čemuž Ronísek dramaticky zavrčel. Další krosin se podíval na Grunt a řekl: „Udělám ti to pusou, jako nikdo předtím,“ a zacvakal zuby.

„Tak nevím,“ řekl Grunt ostatním přítomným, „proč sem poslali nás. Jestli by si tahle boží stvoření s někým rozuměla, tak jednoznačně s Hrobařem.“

Asi po půl hodině bylo jasné, že ačkoliv je zřejmě klec z poměrně odolného materiálu, krosinům neodolá. Během jejich aktivity už byla na mnoha místech zohýbaná a okousaná.

„Musíme něco udělat!“ řekl zcela samozřejmě Grunt.

„Utéct?“ navrhla Grunt.

Prudce vyrazili ke dveřím. Grunt zalomcoval klikou.

„Ten parchant nás zavřel!“

Grunt se pokusil dveře vyrazit, ale obě jeho něžná těla dosáhla jen několika modřin.

„Počkej, já to zkusím,“ řekla Grunt.

„Proč?“ zeptal se Grunt.

„Jak proč? Abychom se dostali ven.“

„Proč myslíš, že když jsem to nezvládl já, zvládneš to ty?“

„Protože jsem větší a silnější.“

„To teda nejsi,“ postavil se zjevně pravdě Grunt, který se evidentně nechtěl tak snadno srovnat se svojí novou biologickou identitou.

Grunt ho celkem bez problému odstrčila a vrazila do dveří. Dopadla ovšem stejně, jako předtím on, což jej navzdory obtížné situaci potěšilo.

„To je v pohodě,“ řekl Grunt, „až se krosini dostanou ven, tak ty dveře prokoušou.“

„Grunte?“

„No?“

„Nechybí ti v tvých propočtech něco?“

„Co?“

„My.“

Grunt smutně pokrčil rameny, „chtěl jsem nám jenom dodat trochu kuráže.“

Aktivita krosinů byla velmi soustředěná. Teď se všechny čtyři kreatury snažily zvětšit jednu díru. Občas se sice omylem pokousaly mezi sebou (tedy aspoň to vypadalo jako omylem), ale přesto pokračovaly závratným tempem.

„Třeba to s nima půjde jako s dětma,“ řekl Grunt.

„Ty víš, co dělají lidské matky, když se je pokouší jejich děti sežrat?“

„No, kdysi jsem v sekci jeden takovej příběh četl. Jmenoval se Otesánek.“

„Skvělý. A jak to vyřešili?“

„Nijak. Sežral je.“

Grunt na něj chvíli koukala, „fajn, tak to mě vážně uklidnilo.“

„Mohli bychom jim zazpívat. To matky dělají, když děti zlobějí.“

„Zpíval někdo Otesánkovi?“

„Myslím, že to nestih.“

„Fajn, tak to zkus. Máme pár minut, než nám to udělaj pusou, jako nikdo předtím.“

Grunt začal horečnatě přemýšlet, jenže nic ho nenapadlo. Ať hledal, jak hledal, žádná píseň mu v hlavě nevystala.

„To je určitě tím bušením srdce,“ napadlo ho, „kdybych byl stroj, prostě bych projel databázi a... nic bych nezaspíval, protože stroje neuměj zpívat,“ dodal pro sebe.

Náhle Grunt roztřeseným hlasem zanotovala: „O-sí-řelo dí-tě...“

No jasně! Hrobařova vypalovačka. Jak na ní jen mohl zapomenout? Přidal se ke Grunt: „Osířelo dítě o půl druhém létě.“

Krosini zpozorněli.

„Když už rozum bralo, na matku se ptalo...“

Krosini se jeden po druhém rozchechtali. Byl to zvuk, jako když se něco malého a kožnatého neopatrně přiblíží k sekačce na trávu. Nebyla to reakce předpokládaná, přesto však pozitivní, protože se krosini konečně přestali snažit demolovat klec.

„Na hřbitově leží, blízko samých dvěř...“

Zdalo se, že to fungovalo.

„Ach mámo, matičko, promluvte slovíčko...“

Veselí krosinů neznalo mezí.

„Mé dítě nemohu, mám na hlavě hlínu...“

Píseň to byla poměrně dlouhá, přesto však asi po deseti minutách skončila slovy: „První den stonalo, druhý den skonalo, třetí pohřeb mělo.“ Krosini se ještě chvíli váleli smíchy, ale když zjistili, že trudná píseň definitivně skončila, znovu upřeli zlé pohledy na své nové ošetřovatele.

„Rychle, něco dalšího,“ zašeptala Grunt.

Teď si Grunt vzpomněl na lidovou píseň „Pod našima okny“, která byla tak sladce poetická, že se nehodila ani pro medvídku Pú, natož pro krosiny. Stačilo by ale pár základních změn...

„Na-a popraví-ště vede cestička,

potěš hlavičkou svou mého katička,“ bylo to dobré, další kožnatá zvířátka skončila v sekačce na trávu,

„já ho nepotěším, já se kata děším,

že ho jen zajímá moje hlavička.“ Ještě zopakoval poslední dva verše a skončil.

„Hezký, ale moc krátký,“ podotkla Grunt.

Ale Grunt se začal dostávat do svého živlu. Přešel ho strach, začal si situaci užívat. Jejich přežití závisí na jeho schopnosti improvizovat. Mohl dát konečně průchod svojí kreativě, i když jen jedním směrem. Vzpomněl si na další píseň jménem „Mám malý stan.“ Moc se nerozmýšlel a začal: „Mám malý hrob,“ sám se tomu zasmál, tohle bylo vážně absurdní,

„a hnáty tak dlouhé,

ach kam je dám?

A tak přebíhám z hrobu do hrobu, já bytost z hrozných hororů,

Snad uznáte, že nemohu spát vždy ve svém hrobu.“

Krosini se chechtali jako nikdy předtím a jak se zdálo, Ronísek začal předvádět mrtvolu z písně. Zřejmě se pokusil vtáhnout do scénky Bobíska a udělit mu roli svého hrobu, což mezi nimi vedlo ke krátké potyčce. Grunt měl zatím problém, jak nahradit slovo „zmrzlý,“ ale netrvalo mu to dlouho.

„Ó, rozpadlý jsem na kvadrát,

ve svém hrobě nechci spát,

když se vkládá na má záda

červ, rozklad a chlad.“

Tentokrát se Bobísek zapojil do scénky, pravděpodobně v roli červa, rozkladu a chladu, který se krade na Ronískova záda, z čehož byla další potyčka. Nakonec to vypadalo, že by z tohoto hlídání mohl být i celkem příjemný večer. Pohled na Roníska, který se pokusil klátit jako mrtvola, což mu vzhledem k tomu, že měl tvar koule, příliš nešlo, byl poměrně vtipný i pro vystrašené chovatele.

„Hrob malý mám a hnáty tak dló-uhé, ach kam je dám?“

A tak snívám o velké rakvi,
Kam bych schoval nohy svý,
Kde hmyzí rod tě neničí
A kde hrá- bóš né-kví-čí.“

A tak to šlo několik hodin. Dostali se přes „Když jsem já ty mrtvoly pásala“, s Ronískem jako děvečkou, „Tam v krematoriu,“ s Ronískem jako krematoriem, „Na tý louce rozprašový“ s Ronískem jako loukou a „Spadla holubička ze skály,“ kde se krosini zjevně nedohodli, kdo bude holubička, až ke konci dne, kdy za zpěvu „Generála Hrobníka“ s krásným textem „mrtvou, mrtvou, tu já mám nejradši“ (zde raději nebudu uvádět, co krosini předváděli) konečně přišel majitel. Vlastně dřív, než on, přišel plyn, který zcela paralyzoval krosiny uvnitř. Zřejmě se jednalo o nějakou speciální antikrosiní substanci, o jejíž existenci majitel svým ošetřovatelům jaksi zapomněl říci. Voněla po konvalinkách. Následně dovnitř vstoupil majitel a když uviděl své chovatele nejen ve stádiu údové celistvosti, ale především neskrývané živosti, zkoprněl úžasem. Pak se pokusil opět vyběhnout ze dveří, ale Grunt byla rychlejší. Chytla jej pod krkem a zvedla do výšky. Překvapilo ji, jak to bylo snadné.

„Tak ty sis myslel, že nás použiješ jako Kite-krosin, co?“

„Kite... co?“

„Jako žrádýlko pro svoje mazlíčky.“

„Cože?“ zeptali se majitel i Grunt zároveň. Jen Grunt byl však opravdu překvapen.

„Co bys řekl tomu, kdybych tě plácla lopatou?“ zahlaholila Grunt. Grunt se na ni vyděšeně podíval. Takhle v ráži ji ještě neviděl. Že by ji ovlivnila jeho hrobová písňová tvorba?

„Takže uděláme obchod,“ pokračovala Grunt, „ty nám dáš za naši dobře vykonanou práci tři sta kreditů a my tě nezavřem dovnitř.“

Majitel naprázdno polkl. „Já nemám...“ zkusil to ještě.

Grunt výhruzně zvedla pěst.

Když Grunt, Grunt a Ysa Králík přišli zpět do brlohů Hrobového výboru, vyběhla jim naproti Dona.

„To je úžasný! Vy žijete! Hrozně jsem vynadala Trotlovi za to, že vás tam poslal. Řekla jsem mu, že je zcela egoistická a egocentrická osoba s diskurzem Nitzscheovsko-Machiavelistického fašisty, která zaměňuje dočasnou držbu propůjčené vůle za absolutistickou basileu či snad dokonce tyranii.“

„To jsi mu vážně řekla?“ ujišťoval se Grunt.

„Jo,“ Dona se hrdě napřímila.

„A co ti na to řekl on?“

„No,“ Dona chvíli váhala s odpovědí, „chvíli na mě koukal a pak řekl: ‘cože?’“

„Aha, a co jsi udělala ty?“

„Zopakovala jsem mu to.“

„A on na to?“

„Odešel. Ale jsem si jistá, že jsem v něm vzbudila aspoň špetku svědomí. No ale to je jedno. Jak jste je zabil?“

„Koho?“

„No Krosiny přece.“

„Měli jsme je zabít?“

„No, to nutně ne... teda pokud jste nechtěli přežít... jak jste se z toho dostali?“

„Zpívali jsme jim.“

Dona se dívala z jednoho na druhého, očekáváje náznaky potlačovaného smíchu. Po chvíli došla k závěru, že to bylo zřejmě myšleno vážně.

„Fakt?“

„No jo.“

Dona zavrtěla hlavou a povzddechla si, „tohle kdyby věděla moje teta... no a kolik jste vydělali?“

„Grunt si zahrála na Robocopa, takže tři stovky.“

„Tři stovky?!“ Dona vykulila oči, „tak to bude určitě velká oslava. Skoro bychom mohli prosadit, aby se otevřela jedna flaška té čistý vody z jednadvacátýho století. Teda pokud už je Trotl všechny nezpronevěřil. A Chromák nám určitě ukáže svoje triky s vozíkem... teda pokud mu ho už Trotl taky nezpronevěřil.“

Příchod přeživších chovatelů způsobil velké pozdvižení, které se změnilo v neskrývané veselí, když komunita zjistila, kolik jí vydělali. Na láhev z jednadvacátého století to podle Trotlůva mínění sice nebylo (což, Grunt si poznamenal, nejspíš znamenalo, že ji Trotl opravdu zpronevěřil), ale i přesto se chystala velkolepá hostina, na níž bylo přítomno jídlo, které mělo vlastní tvary, občas i barvy a především pocházelo z něčeho, co bylo ještě poměrně nedávno organické. V každém případě to bylo lepší, než jídlo obvyklé ve školních jídelnách ve dvacátém století.

Grunt si dokonce všimnul, že je na hostině přítomen Joe Connor, zjevně se nesnažící si ublížit. Joe zachytil jeho pohled a přistoupil k němu.

„Čau, Joe,“ pokusil se o nezávaznou komunikaci Grunt, jenže při slově Joe Joe využil jeho pootevřených úst, vstrčil mu do nich karamelu a se slovy: „Jsi terminován,“ se otočil na podpatku a odešel.

Grunt zamyšleně žvýkal karamelu a přemýšlel, co se mu vlastně její bývalý majitel snažil sdělit. Karamela vcelku nechutnala špatně, bylo to něco mezi plastem a... plastem, no dobře, zcela upřímně to byla chuť úplně obyčejné plastelíny, ale i tak se to vyrovnalo většině jídla, na které byl Grunt za dobu svého lidského života zvyklý. Ostatně, děti na základních školách mívají také zálibu v požívání všemožných látek, jako například kříd a lepidel, ačkoliv je odpoledne v jídelnách čeká jídlo minimálně stejně kvalitní.

Po chvíli přežvykování za ním přišel Trotl. „Ahoj, vítejte na hostině, máte dnes vyhrazena čestná místa,“ ukázal na čtyři špalky v čele stolu. Ysa Králík se rozběhla k jednomu z nich, zaútočila na něj a se vzteklým prskáním se s ním odkutálela stranou.

Trotl nasadil oficiální tón: „Jakožto zvolený člen a zástupce Hrobového výboru bych ti chtěl za celou naši komunitu...“ zarazil se, „co to žvejkáš?“

„To mi dal Joe,“ odvětil Grunt.

„Už zas?“ řekl unaveně Trotl, „tak to vyplivni,“ vrátil se zpět do oficiálního tónu: „Tedy, jak jsem říkal, jménem Hrobového výboru, jehož jsem voleným členem...“

„Proč?“

„Co proč?“

„Proč ji mám vyplivnout?“

„Protože je to plastická trhavina. Tedy, jménem...“

„Vážně? A proč mi ji dával?“

„Asi se jeho dvě osobnosti nějak dohodly, takže se snaží všechny terminovat, ale ne zase moc efektivně. Hlavně mu řekni, žes to vypliv, nebo za tebou bude zase běhat s transformátorem a připevňovat ti na břicho drátky.“

Grunt vyplivl karamelu a zavolal na Joes: „Hej, Joe, já tu karamelu vypliv,“ zavolal.

„Tak tedy, jak jsem řekl, chtěl jsem ti oficiálně...“

„To nebyla karamela, to byla plastická trhavina,“ zavolal v odpověď Joe,

„Aha,“ na to Grunt.

„...tedy samozřejmě jménem Hrobového...“

„To neva, přinesu ti další.“

„Co teď?“ zeptal se Grunt.

„...výboru, jehož jsem... cože?“

„Co mám dělat?“

„Co já vím?! Řekni mu, že ji nechceš. Tak ještě jednou, jménem...“

„Já ji nechci.“

„...Hrobového výboru, jehož jsem...“

„Určitě?“

„Určitě.“

„...členěným volem a zástupcem...“

„Ty seš mazanej, nechceš být terminátor?“

„Co teď?“

Trotl to konečně vzdal: „Řekni mu, že nechceš.“

„Nechci,“ zavolal Grunt na Joea.

„Škoda,“ zavolal Joe a jal se hledat někoho jiného, kdo by byl ochoten se nechat terminovat.

„Vypadá, že je mu líp, co?“ řekl Grunt Trotlovi.

„Jo, už je docela při smyslech.“

„Jak dlouho se takhle chová?“

„No, včera večer se přestal bít a začal se ptát lidí, co byli poblíž jeho klece, jestli by je nemohl zterminovat.“

„A co mu odpověděli?“

„No, měl smůlu. Jako na první narazil na Donu, a ta mu začala vysvětlovat, jak je to,“ na chvíli se zarazil, jak hledal v paměti přesnou frázi, „s morálními aspekty činnosti vedené proti zájmům jiného jedince... byla první, koho se pak pokusil terminovat.“

„Karamelou?“

„Ne, požární sekýrou.“

Ke konci hostiny (tedy asi po čtvrt hodině, kdy se různým členům komunity podařilo při skrývaném, o to však tvrdším boji uzmut veškeré požitelné jídlo,²⁵ se začalo řešit, co udělat s utrženými penězi.

„Takže jsme se dohodli,“ shrnul Trotl předchozí část debaty, která byla nepřilíš záživná, takže se vás jí pokusím ušetřit, „půlka půjde na nákup jídla. Ale můžeme si pořídit něco navíc. Co by to mělo být?“

„Oblečení!“ navrhl někdo.

„Boty!“ řekl jiný.

„Na co boty? Rukavice!“ přidal se Chromák.

„Lopaty s dýkou v rukojeti!“ na to Hrobař.

„Knihovnu!“ zkusila to dona. Všichni se po ní pohoršeně podívali. Jeden velmi hubený muž vstal, „jdu se oběsit,“ prohlásil a jak se odcházet.

Trotl ho však zavolal zpátky slovy: „Nevyšiluj, Kostroune, a sedni si. Oběsíš se až po hlasování. Takže, Donin návrh byl zamítnut,“

„ale...“ zkusila to Dona,

„o ostatních budeme hlasovat. Ještě někdo má nápad?“

„A co reklamu?“ zeptal se Grunt.

„No jasně,“ rozzářila se Dona, která už byla zvyklá, takže zamítnutím knihovny netrpěla dlouho, „to je nápad! Reklama na pohřební služby. Už vidím ty slogany: ‘Vaši mrtví vás vidí!’ nebo ‘Dejte svým blízkým ke smrtinám důstojný pohřeb!’ - to pro ty, kteří už je před lety zahodili a hlodá je svědomí.“

Členové komunity nevypadali příliš přesvědčeně. Gruntovi bylo zcela jasné, že musí dát najevo, že s Donou ale vůbec nesouhlasí, a že je jeho nápad zcela jiný, pokud má být úspěšný. Zároveň si ale představoval naprosto přesně to, co říkala Dona. Jak z toho ven? A musí jednat rychle...

„No, já to myslel trochu jinak...“ zkusil nahnat čas.

25 Přemýšleli jste někdy o tom, proč učí maminky své děti, že nemají mít při jídle lokty na stole? Argument, že tak jedí barbaři, je pravdivý, ne však dokonalý. Vtip je v tom, že čím méně je požitelného jídla na stole, tím více jsou k jeho získání lokty potřeba. Úžasný vývoj západní civilizace byl zapříčiněn tím, že se nemajetné vrstvy snažily napodobovat vrstvy majetnější se všemi jejich zvyklostmi, tedy i absencí loktů na stole. Naučily se tak místo nich k boji o potravu používat hlavu. Za potravinové krize první světové války se tohoto zvyku drželi pouze vždy striktní Němci, díky čemuž se v jejich armádě vyvinul klasický prušácký tvar helmy opatřené bodcem.

„A jak?“ zeptal se hned Trotl. Čas byl pryč.

„No, já bych nedělal reklamu na pohřební služby, ale rovnou na smrt. Jako třeba: ‘Řekni světu své ne,’ nebo ‘bolí tě hlava? Umři! a tak.’“

„To je blbost,“ odpověděla Dona, „tohle k smrti nikoho nepřesvědčí.“

Reakce byla přesně taková, jakou ji Grunt čekal: „A proč ne?“ ozval se hned Kostroun, „mě by to teda přesvědčilo.“

„Jo, jenže ty pácháš sebevraždu třikrát do týdne.“

„To jenom kvůli tobě. Seš ta nejlepší reklama na smrt, co znám.“

Nato se ozval Trotl: „Hele, já myslím, že to vůbec není blbý...“

„Ale jo, je,“ zkusila to Dona. O to víc bylo veřejné mínění návrhu nakloněno.

„Dáme důraz na životní podmínky,“ doplnil Hrobař, „třeba: ‘Nebaví tě žrát blafy z replikátorů? Umři!’“

„A možná bych i přitvrdil,“ přidal si Kostroun, „‘Horší už to být stejně nemůže. Tak nač čekat?’“

„Ale to je naprostá pitomost!“

Bylo zcela zřejmé, že je to pitomost, ale fakt, že s ní Dona tak zásadně nesouhlasila, jí dával takové kouzlo, že se členové komunity nemohli vyhnout její realizaci.

„A proč ne?“ pokračoval Trotl, „vyvěsíme letáky s textem: ‘Má tvůj život smysl?’ To už třeba někoho k sebevraždě přivede. Taky rozšíříme hesla jako: ‘Sebevražda je hrdá smrt!’ a zavedeme registr hrdě mrtvých, do kterého se budou moct sebevrazi zapisovat, aby je tam potom kterejkoliv obyvatel Sionu mohl najít a říct si, jak byl hrdej. Tak o ně nepřijdem.“

„A kdyby to nefungovalo, tak vyvěsíme Donin ksicht,“ dodal Kostroun. Dona se zatvářila uraženě.

„Tak jo,“ pokračoval Trotl tak, aby nebylo jasné, zda pouze pokračuje ve své řeči, nebo reaguje na Kostrounovu poznámku, „kdo je pro reklamu?“

Nakonec se zdálo, že Gruntův plán poměrně slušně vyšel. Pravda, nepředstavoval si právě registr hrdě mrtvých a nebyl si jist, jestli tohle bude fungovat, ale za reklamu už se to počítat dalo. A i kdyby byl teď proti, všechny ruce kromě Doniny a Ysy Králíka byly nahoře.

„Fajn, jdeme sehnat papír.“

I přesto, že na jídelní tabuli zbývalo jen několik předmětů připomínajících kus dřeva v posledním tažení a pár nenápadně podstrčených plastických trhavín, členové komunity se nechtěli jen tak smířit s tím, že by měla hostina tak rychle skončit. Hrobař odněkud přinesl několik hub, o nichž tvrdil, že jsou halucinogenní, ale nikdo je nebyl ochoten zkusit dříve, než se k takovému činu odhodlá sám distributor. Grunt zatím seděl vedle Dony, aby jí aspoň trochu vynahradil podraz, který na ni musel ušít během hlasování. Jak se ukázalo, debatovat s Donou mohlo být občas opravdu plodné.

„Aha,“ řekl Grunt, „takže vy jste byli předtím všichni v nějakým tom matrixu?“

„No jasně,“ odpověděla Dona, „v iluzorním světě vytvořeným stroji. Jak to, že si na to nepamatuješ?“

„Já... no... při tom vmetení se mi asi nějak smazala paměť.“

„Aha.“

Grunt přemýšlel, jestli v Sekci kdy slyšel něco o matrixu. Jenže v paměti nic nenašel, ačkoliv je třeba říct, že měl s lidským chaosem paměti stále ještě trochu problém. Ale na tohle by si přece vzpomněl. Že by to před ním utajili? Ale proč? Koneckonců, byl přece taky stroj...

„Seš si jistá, že to byly stroje?“

„No jasně.“

„Jak?“

„Nevím, na co se ptáš.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

„No...“ poprvé to vypadalo, že je Dona trochu v koncích, „já myslím... řekla bych, že to dává logiku, ne? Stroje potřebují energii z lidskéjch emocí...“

„Cože potřebují?“ přerušil ji Grunt.

„No, energii z lidskéjch emocí.“

„Proč?“

„Protože ji nemůžou přijímat ze slunce.“

Grunt si v hlavě projel všechny pohonné hmoty, které pohánely jeho bývalé tělo. Ať se snažil, jak chtěl, slunce mezi ně prostě nenacpal. A co je slunce, to věděl- lidi o něm měli tendenci blafat denodenně. Vždyť je to nesmysl. Naprosto absurdní. Představa, že si jednoho dne nějaký stroj, řekněme vodní čerpadlo, uvědomil, že nemůže přijímat energii ze slunce, a tak, aby si svůj depresivní handicap vynahradil, zotročil člověka, aby mohl zneužít jeho emocí. A s čím měl Grunt vážně problém- i kdyby byl ochoten uznat právo na existenci představě sekačky na trávu, šťastně se opalující v záplavě lidských emocí, nemohl se zbavit myšlenky...

„Jak?“ zeptal se nahlas.

„Co jak?“

„Jak berou energii z lidských emocí?“

„Když mají lidé emoce, mění se elektrické napětí v jejich těle.“

Tohle už bylo přitažené za vlasy úplně. Kdybyste spustili průměrně výkonné bicyklové dynamo, získáte z něho víc elektrické energie, než z tisíce lidí připojených paralelně do sítě. Vždyť z lidského těla nemůžete získat za rok jeho života v iluzorní vietnamské válce ani na provoz chapadla. A co by stálo je držet při životě! Kdyby energii na výživu lidí spotřebovali na tření ebonitové tyče liščím ohonem, jejich práce by byla mnohem efektivnější.

A pak si Grunt vzpomněl na své poslední setkání s člověkem, když byl ještě stroj. Co, když tolik energie při silné emoci vážně vydat můžou? Možná proto umřel. Ten člověk, co vypadal jako rozplácly komár, ho prostě zkratoval! Ale jak můžou mít lidé takovou sílu? A pak ho napadla zoufalá myšlenka:

„Dona, co když ani tenhle svět není realita?“

Dona se zdála potěšená: „No, to je dávná filosofická otázka- jestli se naše čítí shoduje s opravdovým bytím...“

„Ne filosoficky. Vážně!“

„Aha,“ Dona trochu posmutněla, „to jakože myslíš matrix v matrixu?“

Jedno se muselo Doně nechat- myslelo jí to opravdu rychle. A to i přesto, že byla intelektuál.

„Jasně. Třeba tvůrce vytvořil jeden a nechal bytosti v něm, aby si klidně tvořily dál, co chtějí. Tak by i stroje byly v matrixu a tvořily by si další, ve kterém by byli ti uvěznění.“

„Kterí by si mohli tvořit zase další. Jo, Grunte, to je dost dobrý. Tak by to mohlo být klidně tisíc matrixů v sobě, což nás ovšem opět staví před absolutní otázky opravdového bytí...“

„Nejenom tisíc. V každém světě se objeví někdo, kdo vytvoří další svět. Třeba knihu, nebo fantazii. Ten, kdo umí tvořit, dá svým postavám zase svoje vlastnosti.“

„To zní skoro jako Anselmův argument Boha z jeho vlastní definice...“

„Je to tradice, tvořit vesmíry... je to... strašně nezodpovědný.“²⁶

„Nezodpovědný?“

„Jo, protože v kterémkoliv světě se zase může objevit bytost, která má duši...“

„To je dost obtížně specifikovatelný pojem. Mluvme o vědomí. Nebo o pocitech.“

„To je jedno, prostě duše, která to bude prožívat.“

„Takže kdybys měl být zodpovědný, měl bys tvořit světy, který budou hezčí, než ten tvůj.“

„Jak poznáš, že je hezčí?“

„Poznáš. Jsi tvůrce, tak víš, co bude hezčí.“

„Když prožiješ celý život ve stoce, bude to nejhezčí, co poznají tvoje postavy, dokonale klenutá klenba kanálu.“

Dona měla sice problém s protiargumentací, ale zjevně si tento rozhovor užívala. Konečně byl někdo na její úrovni. „No... tak asi kdybys žil celý život ve stoce, tak...ale... no jasně, máš přece fantazii- ta tě může převy-

26 Rád bych upozornil všechny čtenáře, že se ve zbytku odstavce (a že bude opravdu dlouhý) projevila jedna z úchylek autora, který ač neustále nadává na pusté žvanění filosofů, sám se ho čas od času musí dopustit. Proto, pokud vás vymlacování prázdné filosofické slámy nezajímá, klidně přejděte k dalšímu odstavci. Příštích pár stran vůbec nebude zábavných. Reklamace nepřijímám, já vás varoval.

šovat. A můžeš nazířít nějaké objektivní ideje, které jsou někde uloženy.“

„Ale jak jim porozumíš? Když nic jinýho, než stoku, nepoznám, nemůžu je nechat žít na louce. I kdybych ji, jak říkáš, nazřel, nepopíšu ji. Nepochopím ji. Takže jsem zase uzavřenej v tom, co znám.“

„To je dost děsivá vize. Dalo by se to nazvat teorií nikdy nekončícího úpadku nekonečně ze sebe emanujících světů.“

„To by se asi dalo, ale vážně netuším, čemu by to pomohlo.“

Dona pochopila, že až do takové míry na její úrovni nebude ani Grunt, a zvolnila. „Možná by mohlo záležet jenom na tom, jestli chceš, aby byly tvoje bytosti šťastné.“

„Můžou bejt šťastnější, než já?“

„Najdeš jim nejkrásnější událost svého života a necháš je ji prožívat pořád. Můžou mít větší procento štěstí v životě, než jsi měl ty.““

„Ve stoce.“

„Na nejkrásnějším místě stoky.“

„Ale pořád ve stoce. A když budou mít víc toho slabýho štěstí, nebude to pro ně zase smutek s tím, že chvíle něčeho lepšího budou vnímat jako štěstí?“

„Vidíš, teď si protiřečíš. To by znamenalo, že můžou dosáhnout vyššího štěstí, než ty.“

„Aha, no jo, máš pravdu, takže to je od začátku nemožný...“

„Ale...“

„Takže tím pádem budou zase hrozně nešťastný, protože když jim dám spoustu štěstí, jak ho znám, tak budou mít banalitu smutku a z toho jenom pár nešťastných zážitků, co jim zajistím.“

„Ty jsi strašný pesimista, Grunte. Vždyť může být něco, jako norma množství štěstí, která je pro každého stejná.“

„Ale vždyť to nefunguje ani v tomhle světě. Má snad brouk stejnou normu pro štěstí, jako člověk?“

„Možná. Ale tohle stejně nevyřešíme. To je otázka, kterou se snaží lidstvo zodpovědět několik tisíc let. Jestli je možný objektivní poznání. Jestli je jedna pravda, a nebo je všechno předem formováno vlastním poznáním. Ty zastáváš tu druhou variantu.“²⁷

„Nezastávám.“

„Ale zastáváš.“

„Vůbec ne. Objektivní pravda možná je. Ale záleží to na člověku.“

„A to právě říkáš, že objektivní poznání není možné.“

„To není pravda. Někdo může mít svoji objektivní pravdu, zatímco někdo jinej má svoji vlastní, úplně stejně objektivní pravdu.“

„No ale pak přece není objektivní. Hele, Grunte, o tomhle se napsala spousta knih- Platón, Sofisti, Augustin...“

„Ale je. Já tady vidím zeď. Ty tam vidíš něco, čemu říkáš zeď, ale vypadá úplně jinak, než to, co vidím já.“

„Pak to není objektivní.“

„Jak to, že ne? Je to přece pořád zeď.“

„Slovo zeď je jenom záležitostí lingvistické smlouvy...“

„Nemluvíme o pojmu. Mluvíme o zdi. Ta je objektivní.“

„I když já tam vidím klokana?“

„V tom případě je klokana zeď. Každá bytost je dokonale objektivní. To, že nějaká z nich vnímá subjektivně, je jenom vyjádření dokonalosti jejího poznání.“

„Proč?“

„Co proč?“

„Proč je to vyjádřením dokonalosti jejího poznání?“

„No, kdyby neměla možnost subjektivního poznání, nemohla by mít žádný poznání. Bez subjektu nemůžeš dospět ani k objektivnímu. To, že můžeš být subjekt, znamená, že musíš být v zásadě objektivní.“

---

27 Ještě vás tenhle odstavec nepřestal bavit? Fajn, tak přitvrdíme.

Dona nebyla právě z těch, kteří by řekli Gruntovi, že právě zopakoval spoustu slov dokola, aniž by z toho posluchač cokoliv měl. Byla intelektuál, a jako taková nesměla vzbudit dojem, že něčemu neporozuměla. Nechala se vyvést z míry a vrátila se o myšlenku zpět: „Jestliže se poznání liší od člověka k člověku, pak je to poznání subjektivní.“

„Jistě, chyba je totiž v tom tvém vyjádření o jedné pravdě. Není jedna pravda. Je prostě jenom pravda. A ta obsahuje všechno. Poznání není kritérium pravdivosti. Ale bez něj není možný k pravdě dojít. Takže pravda musí být zároveň subjektivní a objektivní. Ale vždycky to bude pravda. I když dva lidi poznají něco úplně jinak, oba mají pravdu.“

Dona byla opravdu v koncích. Zkusila to ještě slovy: „Mohl by jsi svoje stanovisko trochu lépe osvětlit?“ (Což ve skutečnosti znamenalo: „Co to blábolíš? Nerozumím ani slovo.“ Jenže něco takového by Dona samozřejmě z úst nevypustila. Minimálně ze solidarity se stejně blábolícími potencionálními chovanci psychiatrických léčeben.)

„Podívej se, jeden řekne: ‘Svět je možné poznat objektivně’ a druhý: ‘Poznání světa závisí na osobním poznání, proto nemůže být objektivní.’ Kdo má pravdu? No přece oba.“

„No, to by možná řešilo paradox Kréřana,“ odvětila Dona, která zoufale hledala únikový modul, pak slevila ze svých zásad a zeptala se: „Proč?“ Doufala, že tahle otázka nedokáže, že vůbec neví, která bije. Ale Grunt byl ochoten dál pokračovat: „Protože to řekli.“

„To jakože vytvořili realitu?“

„Ale vůbec ne. Prostě nemůžeš říct něco, co není pravda. Nezáleží na poznání ani na realitě.“

„Když řekneš něco, co není pravda...“

„...tak to bude pravda.“

„Třeba proto, žes to viděl v mysli?“ Dona začala mít pocit, že se dostává na pevnou půdu. Ale bylo to jen zdání.

„Ne. Prostě to je. I kdybych to v mysli neviděl. Moje mysl je zase jenom záležitost osobního poznání, takže...“

A v tom byla jejich debata přerušena²⁸ vstupem Hrobaře. Ještě včera Dona netušila, že za to bude takhle ráda. „Dem na mrtvoly,“ zahlásil.

Byl to samozřejmě nesmysl, nikdo se nechystal jít hned po hostině na mrtvoly, Hrobařova věta byla pronesena buď ze zvyku, a nebo proto, že zaslechl část Gruntovy a Doniny debaty. V každém případě jeho odhodlaný²⁹ výraz tuto debatu opravdu přerušil. Dona odešla navštívit něco, co by mohlo tak vznešené dámě, jakou byla ona, připomínat sociální zařízení (což znamená, že po zbytek večera mizí z děje) a ke Gruntovi se přiblížil Trotl, zřejmě s úmyslem povědět mu něco oficiálního. Gruntovi bylo jasné, že by něco takového po rozhovoru s Donou už asi nezvládl, a proto začal velmi rychle debatu on sám:

„Trotle, to jsem rád, že tě vidím, zrovna jsem se tě chtěl na něco zeptat.“

Trotl, který se nadechoval, opět vydechnul a podíval se podezíravě na Grunta.

„Víš, asi jsem při tom vmetení ztratil paměť...“

Trotl pokýval hlavou tak, aby dal najevo, že kdyby si toho nevšiml, musel by být slepý, hluchý a debilní.

„Ale trochu si pamatuju. A pořád tak přemýšlím, jak to, že se jmenuješ Trotl.“ No dobře, bylo to dost zbytečné téma pro konverzaci, ale určitě méně zbytečné, než to, na které se chystal Trotl.

„Myslel jsem, že se lidi jmenujou třeba Jan Novák, nebo tak nějak.“

„A na co by to asi tak jako bylo?“

28 Jestli jste to dočetli až sem, jste blázni a ty sbíječky v hlavě vám přeju. Já říkal, že to bude nuda. Na druhou stranu, mohli byste dostat vyznamenání za věrného čtenáře. Za to vám slibuji, že už žádná další pasáž tohoto typu nepřijde. Tu, kde Grunt při zkoumání mikrovlné trouby nutí Grunt svoji vizi o svobodě myšlenek, vynechám. * Stejně je to nesmysl. Hrobový výbor by v životě nesehnal peníze na mikrovlnou troubu.

* Nebojte, jestli bude tahle blbost úspěšná, přidám to do nějakých bonusů.

29 Ne, opravdu jsem nechtěl napsat ‘ohlodaný’, ačkoliv by to odpovídalo také.

„No, já nevím, prostě...“

„Jo, dřív jsme se tak jmenovali, ale to nás bylo šest miliard. Museli jsme se rozlišovat. Teď je nás sotva tisícovka, tak je to dost zbytečný.“

„Takže v Sionu nemůže být nějaký jinej Trotl?“

„No, moh by, ale určitě ne Trotl hrobník.“

„Aha, takže máte dvě jména.“

„Nemáme.“

„Trotl Hrobník.“

„To je funkce.“

„Tvoje funkce je Trotl?“

Trotl po něm hodil pohledem připomínajícím výběrčího daní, kterého už popáté poslali do cikánské vesnice. „Ne. Trotl je jméno. Hrobník je funkce!“

„Aha, no jo, jistě.“

„Dřív to byl inženýr Jan Novák bagrista, teď je to jenom Jan Bagrista.“

„A co když se někdo jinej bude chtít jmenovat Trotl Hrobník?“

„Tak ho Hrobař plácne lopatou.“

Hrobař se na ně přátelsky zašklebil.

„A to jméno- Trotl- to ti dali rodiče?“

„Nikdy jsem je nepoznal.“

„Jak to?“

„Podívej, v jednu chvíli jsem byl na vrcholu kariéry, vysoký tajemník čínské vlády, bydlel jsem v přepychové vile s úžasnou manželkou a kopou milenek, který musela manželka tolerovat, protože to bylo v zájmu strany a vlády, skvělý jídlo, pití, nejlepší život, jakej by sis mohl přát. A najedno ležím špinavej ve stoce a někdo mi říká, jak jsem šťastnej, že jsem svobodnej. No, ale aspoň malý zadostiučinění- nedávno jsem toho někoho pohřbil.“

„Odpojili tě od programu?“

„Jasně.“

„No ale pak to tam byla stejně jenom iluze, tak je to dobrý, ne?“

„Mně to připadlo dost skutečný. Jediný, co mě uklidňuje, je, že by stejně dřív nebo později nastala nějaká čistka ve straně a popravili by mě.“

„No a jak ses jmenoval tam?“

„Trotl Zuan.“

„Aha. Takže ti rodiče z matrixu dali jméno Trotl?“

„Ne, dali mi jméno Zuan.“

„A proč ti teda tady neříkají Zuan?“

„Říkali. Ale po nějaké době, co mě znali, se z nějakýho důvodu přiklonili k příjmení. Jako by na tom záleželo...“

„No jasně, jak by mohlo...“

Druhý den ráno Grunt v obou podobách vstal, nechal Grunt spát (a jak se sluší na mužské tělo, i notně chrápat) a vylezl z brlohu, aby donutil neustále stávkující replikátor vyrobit nějakou hmotu, která by tentokrát mohla dojít do žaludku dřív, než se ji tělo pokusí vrátit původním směrem. V kuchyni potkal Donu, která se zřejmě pokoušela o totéž.

„Ahoj Grunte,“ začala Dona, „dobré ráno, jak se ti líbila naše včerejší debata?“

„No...“ Grunt ještě stále postrádal základy slušného chování a nevěděl, co odpovědět. Možná, když to trochu zamlží...

„Je možné, že se ode mě očekává odpověď ano nebo ne?“

Bylo to zřejmě správně, protože Dona zareagovala potěšeně: „No jo, ty jsi filosof každým coulem, že jo?“

„Že by teď zase?“

„Myslela jsem,“ začala Dona nejistě, „že bychom si mohli někdy vyjít...“

O tomhle už Grunt někdy slyšel. Že by rande?

„...do kostela.“

To Grunta trochu zmátlo.

„Víš, když máš takovou filosofickou duši, tak jsem si říkala, že by se ti mohla líbit volba papeže. Bude to velká událost. Pozitíí.“

Než stačil Grunt odpovědět, přišel Trotl.

„Ále, Grunte! Konečně jsi vzhůru! Pojď se mnou, měl bych ti ukázat naši Bránu.“

„Trocha taktu by ti neškodila, Trotle,“ řekla Dona, „právě jsme si hezky povídali...“

„Tohle je důležitější, než tvoje plácání o smyslu vesmíru, Dono.“

„Jenom proto, že se nedokážeš povznést nad svoji ubohou existencí.“

Tohle bylo překvapivé. Bylo to to nejostřejší, co Grunt od Dony slyšel. Teď by měl Trotl říct něco opravdu smysluplného, aby Donu porazil.

„Ty seš ale kráva.“ No dobře, nutno uznat, že Trotl opravdu nebyl funkcí Zuan.

Dona se otočila na Grunta: „Až skončíte, tak se ozvi. Nějak se domluvíme.“ A nechala je o samotě.

„Takže jak jsem říkal, měl bych ti ukázat Bránu. Pojď se mnou.“

„Ještě ji neznám? Vždyť už jsme byli venku, ne?“

„No jo, jenže to jsme šli zadním východem. Tajným. Proto to trvalo tak dlouho, protože musíme chodit okolo. Ale možná vám s Grunt někdy udělím poslechovou službu u Brány, tak bys měl vědět, kde je.“

„A co je ta Brána?“

„Hlavní vchod. Tam je naše oficiální adresa.“

„Dobře, a co je poslechová služba?“

„Pojď, ukážu ti to.“

Přišli k velkým dveřím, za nimiž se rýsovala ulice. Mezi dveřmi a příchozími byla v zemi zapuštěná kovová rohožka. Naproti nim byl na zdi připevněn leták s nápisem: „Chcete umřít? Zařídíme vše potřebné. Informace naproti.“

Trotl na něj ukázal. „Dobrý, ne? To jsem spíchnul jako první plakát dneska ráno.“

„Jo, pěkný,“ odvětil Grunt, „jenom ta malůvka pod tím? To má být Dona?“

Trotl se nervózně zasmál. „No, docela trefný, ne?“

Vtom zpoza rohu vyšel nějaký doposud nepředstavený člen Hrobového výboru. Pro příběh je zcela nepodstatný, proto vás s ním nebudu zatěžovat. Řekněme, že si na základě Trotlovy úpěnlivé prosby typu „tohle nebo smrt“ vybral dobrovolně permanentní službu u Brány. Pokud během příběhu zahyne nějakou opravdu zajímavou smrtí, o níž se s vámi budu chtít podělat, nazvu ho pracovním třeba Jindra od Brány.

„Tohle je nejkratší cesta do Sionu,“ začal Trotl, „problém je v tom, že tudy chodit nemůžem, protože je sledovaná.“

„Kým?“

„Městskou radou. Vždycky, když tudy vyjdeme, dají echo všem prominentním osobám města a všichni se pak tvářej jako živí brouci. Věřil bys, že se nás jeden kluk, nákej Kevin, snažil zmást tím, že tahal svoje mrtvý rodiče provazama po bytě?“

„No dobře, ale co s tom poslechovou službou?“

„Čas od času nám sem přijde někdo zvenku. Třeba pod záminkou daní, pozabíjet nás, nebo něčeho podobně příjemného. Když jde dovnitř někdo z nás, projde kolem rohožek, aby nebyl slyšet. Tak víme, že je od nás. Protože prásknou dveře a ne rohožka.“ Podíval se na zmatený výraz v Gruntových tvářích. Pak dupnul na rohožku. Ozval se zvuk, jako když drtič odpadu narazí na poctivý pancéřový transportér sovětské výroby. Tím se vše vysvětlilo.

„Jasně,“ shrnul to Grunt, „když přijde někdo zvenku, dupne na rohožku a služba ví, o co jde.“

„Přesně. Kdysi jsme sem místo rohožky dávali nášlapný miny, jenže pak šel jednou ožralej Chromák domů a zapomněl na to.“

„Chudák, tak takhle...“

„Ustřelilo mu to vozejk.“

„Aha.“

„Tři měsíce jsme sháněli trubky a gumu na novej. A tak jsme sem radši dali tu rohožku.“

Jak Dona slíbila, tak učinila, a vzala s sebou Grunta na volbu nového Sionského papeže. Grunt šel pouze ve svém prvním těle, ačkoliv měl trochu výčitky svědomí, že to druhé nechává tak restuhodně zahálet. Snažil se komunikovat s Grunt, ačkoliv ta, bůhví proč, nebyla příliš ochotná. Grunt s Donou prošli prakticky nezaznamenání večerním Sionem³⁰. Došli k na bílo omítnuté díře, nad jejímž průčelím bylo obrovským písmem napsáno: „Dům zboří“, což, jak Grunt pochopil, byl zřejmě omyl. Vzpomněl si, že se kostelům říkalo Dům Boží. To, co netušil, bylo, že zde byl původně mnohem delší nápis: „Dům zboří, člověka shoří, krále pokoří, milostí spoří, morem moří, na hříšníka se oboří, však molitba jej udobří, je to syn Boží“, což vyjadřuje, jak tragickým nedostatkem básnického střeva trpěli místní kněží. Zbytek hesla byl napsán na dveře, které byly nedlouho poté ukradeny a použity na výrobu rakví.

Vešli dovnitř, do poměrně rozlehlé síně. Uprostřed seděly naproti sobě dvě řady podivných existencí ve filalových talárech s urputnými výrazy ve tvářích. V čele stolu seděl muž s hranatě stříženou textilií na hlavě na vysokém trůně. Kolem bylo na dvě stě míst v něčem, co působilo jako aréna. Sedělo v nich pět, šest ne skutečně unuděných postav, zřejmě mladých diákonů.

„Je třeba vymýtit konzervativismus starých zatrpklých kněží...“

„Už to začalo,“ šeptla Dona a vtáhla Grunta mezi lavice. Pět, šest unuděných tváří se k nim unuděně otočilo a pak stejně unuděně pokračovalo ve sledování dění na scéně.

„Ano,“ začal muž na druhé straně mnohem smířlivějším tónem, „uznávám, že se časy mění a Bible by mohla být uvedena do modernějšího jazyka, který by tak více oslovil dnešní rebelující mládež, ale nesmíme zapomínat na uchování smyslu slov v Bibli obsažených. Bůh nás vidí a ačkoliv by snad zahmouřil své jediné oko nad změnou Pánových slov z ‘mé jméno je legie, protože nás je mnoho’ na ‘říkaj mi mravenišť, pač nás je hafo’, tak by na nás jistě seslal rány egyptské, kdybychom například, jak navrhuje bratr Damián, zaměnili archaicky znějící ‘Ámen, pravím vám’ na ‘Tak, a šlus’ a ‘ámen, ámen pravím’ na ‘šlus, prostě šlus’. Stejně tak by jistě Pán nedopustil kacířskou záměnu jeho slov k Petrovi z ‘odstup Satane’ na ‘vy-smahni, kokote’. A to je jen příklad Damiánovy kacířské práce. Kolik udělal bratr Damián změn v Bibli, Administrátore?“

Oslovený muž se podíval do záznamů a pak řekl: „Je jich přesně tři sta devadesát dva a půl, když ovšem nepočítáme přebal s nápisem ‘Bajble’ a poznámku vydavatele.“

„A půl?“ ozval se zase konzervativní kněz.

„Ano, bratře Scholastiku. Mistr Reformátor udělal jednu velmi podivnou záměnu, kterou považujeme za tiskovou chybu, protože v opačném případě by mu vysoudila bezpodmínečné, tedy věčné, zatracení.“

„Co to je za změnu?“

„Zaměnil původní větu že Pán byl popraven po římském právu na ‘Pán byl dopraven na římskou krávu.’“

„To já nebyl,“ vykřikl vyděšeně Damián, „to byl Řehoř!“

Muž s hranatou textilií na hlavě se zaškaredil: „Je to pravda, bratře Řehoři?“

„Ano, je,“ odpověděl oslovený, „a za svojí pravdou si pevně stojím!“

„Tedy neodvoláš?“

„Nikoli. Pravda vítězí!“

„V tom případě budeš předán Kruté Inkvizici.“

---

30 No dobře, samozřejmě, že je Sion pod zemí, takže se v něm něco takového, jako je večer, neodehrává. Jen jsem chtěl, abyste si představili romantickou atmosféru večerního města- svítící pouliční lampy, do krvava zbarvenou oblohu a psí výkaly, co do nich šlápnete, protože nejsou vidět. A ano, samozřejmě neopomenutelné pouliční gangy chystající se k večernímu veselí za zvukového doprovodu smrtelného chroptění. Prostě idyla.

Muž, který byl nejbliž, se k němu naklonil a pošeptal mu něco do ucha.

„Už zase?“ odpověděl muž, „kdo si to má pořád pamatovat? Tak dobře, tedy,“ opět zvýšil hlas, „naše doba již nepřipouští hrůzy Kruté Inkvizice, proto budeš předán Svatému Oficiu.“

„Jsem si toho vědom.“

„Vrchní Inkvizitore, začněte s procesem.“

Další z mužů povstal. „Bratře Řehoři, vyznej zde před tváří Boží a svatého úřadu Kongregace pro otázky víry svoji víru.“

„Věřím v šesternost Boží,“ začal Řehoř, „tvrdím, že světu vládne Otec, Matka, Syn, Dcera, Vnuk a Vnučka. Ve svatém přijímání je obsaženo všech šest substancí, a to tělesně a právě. Nicméně svátosti oltářní není nutné k dosažení spásy či zbavení se věčných pokut, přesto obzvláště tělo Dcery dokáže přinést věřícímu slast a potěšení.“

To už Inkvizitor nevydržel: „Tvé vyznání si říká o věčné zatracení!“

Bratr Řehoř však pokračoval dál: „Proti svaté šestici stojí stejně silná temná šestice. Jsou to Vožrala, Hysterka, Parchant, Děvka, Dědic a Travička. Těch dvanáct spolu neustále svádí boj o naše duše.“

„Takže tvé učení obsahuje i prvky manicheismu?“

„Ano, učení svatého Máního mě velmi inspirovalo.“

Muž vedle něj se pokusil vstoupit do debaty: „Ale no tak, Řehoři, jsi si jistý, že manichejci uznávali Máního za svatého?“

Bratr Řehoř se na něj rozkřičel: „Co mi tady bude nějaký kaplan vykládat?! Kdo je tady Heretik? Já! Jenom já! Takže vím nejlíp, co si myslí heretici!“

„Ale možná, že historicky...“ pokusil se Kaplan.

„Ne! Já to vím nejlíp!“

„Bratře Řehoři,“ upozornil ho Inkvizitor, „tvá pýcha nepatří ke kněžskému kléru!“

„A proč ne?!“ rozkřikl se na něj Řehoř, „já jsem tady Kacíř! Ne žádnéj ubohej správce nebo úchylnej soudce, co se vyžívá ve výpovědích o orgiích v bahně krysama a žábama. Já jsem Bůh a vím všechno. Vy všichni, co jste proti mně, jste přísluhovači Satana!“

„Bratře Řehoři, za tato slova budeš upálen!“ pronesl unaveně Inkvizitor.

„Tak ať,“ dál se rozčiloval Heretik a pěstí roztráskal skleničku na stole. Kaplan unaveně vstal a jal se skleničku uklízet. „Já mám pravdu! Já jsem Bůh!“

„Ale Heretiku, to už pře...“

„Drž svou nevytěženou hubu, Arcibiskupe, nebo tvoji berlí najdu tvoji stydkou kost.“

„Dobře, už jsi odsouzen,“ klidně oznámil Inkvizitor, „ale teď mi laskavě řekni, co měla za smysl ta záměna věty ve svatém písmu. Proč měl být Pán dopraven na římskou krávu?“

Heretik se zklidnil. „Jo tohle, no, to je taková bezvýznamná věc, už jsem na to skoro zapomněl. Já totiž věřím, že Kristus ve skutečnosti zemřel v Indii přirozenou smrtí.“

„Další kacířství! Upálit!“

„Zaznamenávám,“ řekl Administrátor.

„Počkej, Administrátore,“ zarazil ho Inkvizitor, „až já určím, kolikrát bude upálen.“

Reformátor začal být nervózní. „To nejde, nemůžete přece upálit jednoho kacíře třikrát!“

„Za takový výkon? I čtyřikrát!“

„Ale... ale to není fér!“

„Mlč, reformátore,“ řekl Inkvizitor, „nebo i ty předstoupíš před Ink... vlastně před Oficiem, což bude znamenat absolutní propad ve tvém hodnocení.“

„Ale...“ bratr Damián si něco velmi potichu zamumlal pod vousy a upřel na stůl takový pohled, že pokud kdy tento stůl měl duši, právě ji vypustil.

„Pokračuj, bratře Řehoři.“

„Ano, vaše Ujetosti.“

„Už jsi dokonce pozbyl veškeré úcty?“

„Ano, už ano, vaše Úchylnosti, představiteli nejvyššího Opicia.“

„Uvědomuješ si, že ti tohle pohrdání církevními autoritami vynese další upálení?“

„Rád se přizpůsobím.“

„Pche,“ procedil mezi zuby Reformátor.

„Tedy, bratře Řehoři, proč měl být Pán dopraven na římskou krávu?“

„No, ono to ´dopraven´ mělo vlastně znamenat básnický ´proměněn´.“

„No ano, to je ještě horší. A proč byl vlastně náš Pán proměněn na krávu, když měl zemřít přirozenou smrtí v Indii?“

„No to je jasný. Viděli jste něco jinýho, co by v Indii umřelo přirozenou smrtí?“

Ke Gruntovu překvapení začali všichni, včetně Dony, tleskat.

Administrátor povstal a významným hlasem prohlásil: „Nejvyšší počet bodů získává a novým papežem se stává... bratr Řehoř.“

Řehoř spokojeně povstal, přijal od muže na trůně jeho hranatou textilií a sednul si na jeho místo.

„Ať žije Řehoř...“ Administrátor se zarazil. „No jo, tohle jsme pořád ještě nevyřešili. Já ho nemůžu jmenovat. On musí jmenovat nového Administrátora.“

Mezi kněžími to začalo šumět. Jen znechucený Damián se neúčastnil a zlostně zíral ke křeslu, na němž teď se samolibým úsměvem na tváři seděl jeho konkurent.

„Tak dobře,“ řekl po chvíli Administrátor, „boj o investituru je skončen, shodli jsme se, že papež je volen Bohem, proto on nejdřív jmenuje Administrátora, ten pak oficiálně prohlásí papeže a kolikátý toho jména je. Souhlas?“

Zdálo se, že jediný, kdo není spokojen, je Damián: „Žádám o nový propočet!“

„No jo, to by nebylo špatný, vzhledem k tomu, kolikrát už Řehoř tím papežem byl. Kdybychom to spletli, museli bychom některý z jeho posledních úřadů prohlásit za vzdoropapeže a vzdoropapeže za svatého, a to by vyneslo spoustu problémů...“

„Ale ne,“ vztekal se Damián, „je mi úplně ukradený kolikátej je to už Řehoř. Žádám nový propočet bodů!“

„Podívej, Damiáne,“ začal ho chlácholit poslední Administrátor, „Řehoř nám tenhle měsíc zajistil tři sta dvacet upálených kacířů. To je v novodobých dějinách církve rekord.“

„Já jsem udělal tři sta osmdesát změn v Bibli, což je rekord od její revize lateránským koncilem.“

„Jo, jenže spousta z nich se opakuje a některý jsou totální nesmysly. Smiř se s tím, Damiáne, byls skvělejší soupeř, ale on byl prostě lepší. Ale nic si z toho nedělej. Příští měsíc to můžeš bejt ty.“

„To víš, že jo. Řehoř mě nenávidí, určitě ze mě zase udělá Kaplana!“

„Jsem si jist, že je Řehoř Boží člověk, a proto nemůže žádného svého bližního nenávidět. Každopádně, teď musí jmenovat Administrátora. Takže bych ukončil tohle duchovní interregnum, jež významně poškozuje obraz církve ve společnosti,“ Grunt se podíval tázavě na Donu, jestli ta veřejnost jako mají být oni dva, „a vrátil se k oficiální nótě. Tedy, vaše Svatosti,“ otočil se k Papeži, „jmenujte nového Administrátora.“

„Novým Administrátorem bude bratr Jeroným,“ prohlásil blahosklonně Řehoř. Muž, který se zřejmě jmenoval Jeroným, povstal a přijal od předchozího Administrátora pergamen a brk, znaky prastarého úřadu, v dávných dobách sloužící především k sepisování nově nabytého církevního majetku darovaného zbožnými šlechtici a vypichování očí zbožným šlechticům, kteří si nebyli až tak zcela jistí, kdy a kde vlastně své majetky darovali.

Jeroným převzal znaky úřadu a pronesl slavnostně: „Ať žije Papež Řehoř třítisící osmistý devadesátý pátý!“

„Cože?“ otočil se Grunt na Donu, „to jich bylo tolik?“

„To ne,“ pošeptala mu Dona, „ale, rozumíš, dostat se z Papeže příští měsíc na Papeže není vůbec snadný. Vlastně jde o to, být dostatečně pošahanej a teatrální, egoistickéj, a tak.“

„To nemůže být prostě hodnej a pomáhat lidem?“

„Ale jo, ale tak nemá šanci překonat ty silný pozice, jako je Reformátor, nebo Heretik. Když chce získat dost bodů, musí bejt co nejpříšernější. Takhle si Řehoř jednou zajistil příští měsíc zvolení, když se nechal celej měsíc každou minutu, kdy zrovna nespál, znovu provolávat Papežem.“

„I na záchodě?“

„Tam hlavně.“

„Kterej chudák byl Administrátor?“

„Kdo by? Damián, samozřejmě. Ti dva se vážně nemají v lásce.“

Nový Papež mezitím s teatrálními gesty rozdělával funkce. Nechal dokonce vyvést z žaláře Vzдорopapeže, který minulý měsíc nevydával dost žalostných zvuků a motliteb k Satanovi, aby překonal své soupeře, ačkoliv nutno říct, že Vzдорopapežství je obvykle přímá cesta na post nejvyšší.

„A Damián, po vůli Boží a mně svěřenému úřadu,“ zašklebil se, „bude Kaplan.“

„Já ho zabiju!“ pronesl Damián a vrhl se dopředu.

„Zapisuji první minus body,“ poznamenal nevzrušeně Administrátor, zatímco sledoval, jak je Damián stržen k zemi Inkvizitorem a odsouzen k upálení.

„Ale no tak,“ usmál se nevinně Řehoř, „vždyť to není až tak špatný. Moc toho dělat nemusíš. A za smrt hlady máš čtyři sta bodů. A ano, abych nezapomněl, Svaté officium se tímto přejmenovává na Brutální nicméně spravedlivý úřad pomsty Boží a jeho prvním cílem bude hon na kaplany, kteří jsou podezřelí z čarodějných praktik.“

Koncil skončil a Grunt s Donou vyšli ven.

„To je fajn,“ řekla Dona, „že vyhrál Řehoř. Vždycky mu fandím. Co vždycky nevymyslí!“

Grunt byl zticha.

„Víš, je to osobnost, velký člověk.“

Grunt stále mlčel.

„No dobře, Damián je samozřejmě taky dobrej...“

„Dono...“

„Ale když přijde na evangelia...“

„Dono?“

„Copak?“

„Já to nechápu, Dono.“

„A co?“

„Nic.“

„No, nic je už ze své podstaty něco, co nemůže člověk pochopit...“

„Tak kdybych na to měl odpovídat, tak nic nemůže být něco, ale o to nejde...“

„Čistě teoreticky může být.“

„Čistě teoreticky může být i kur domácí vůdcem světové proletářské revoluce. Mně jde ale o to, že nechápu to, co se tam uvnitř odehrávalo.“

„Aha, nachytl ses. Teď to tvoje nic zastupuje něco. A co na tom nechápeš?“

„No právě vůbec nic.“

„Mohl bys být konkrétnější?“

„No proč to dělaj?“

„Co?“

„Proč si hrajou na Inkvizitora a Reformátora a tak.“

„No není to jasný?“

„Ne, není.“

„Já na tom nevidím nic nepochopitelného.“

„Fajn, tak mi to vysvětlí.“

„Já myslím, že nemůžu mluvit za ně, abych je nedesinterpretovala.“³¹

„Stačí, když mi podáš svoji interpretaci. Nebudu jí dávat právo na objektivní vědění.“

„Já vím, ale...“

„Tak odpovíš mi?“

„No, dobře, a proč se vlastně ptáš?“

31 Věřili byste, že má takhle neuvěřitelné slovo program Word ve své databázi? Vážně. Zkuste to.

„Já se ptal první.“

„Na co?“

„Proč to dělají?“

„Proč si hrajou na Reformátora a Inkvizitora a tak?“

„To už jsem říkal.“

„Co už jsi říkal?“

„Dono! Nech toho, tuhle hru znám taky. Odpovíš mi?“

„No dobře, já... myslím, že si na ně nehrajou, oni jsou Reformátor a Inkvizitor a tak.“

„Tak když to jsou, co tam dělá Heretik? Neměl by to být někdo z vnější společnosti?“

„Uvědom si, že je tady v Sionu strašně málo lidí. Prakticky všichni jsou víceméně- vlastně více než méně-heretici. Kdyby je církev všechny upalovala, zbyla by tu sama. A dost pochybuju, že by se někdo upálit nechal. Církev už stovky let nikoho neupálila. I kdyby chtěla, tak oni by s tím nesouhlasili.“

„Jasně, protože oni s nima tu hru nehrajou. A kdyby upalovali toho, kdo s nima hraje, tak by pak neměli nikoho, kdo by ji s nima hrál...“

„Úžasná úvaha, Grunte,“ zašklebila se ironicky Dona.

„Jenom chci naznačit, jaká je to blbost.“

„Ale není.“

„Proč se střídají každé měsíce?“

„Asi aby to bylo spravedlivé.“

„Vždyť stejně vždycky vyhraje Řehoř nebo někdo podobně silněj, ne?“

„Prostě jsou to zásluhy za to, jak skvěle plníš svoji roli. Aby se udržovala církevní integrita a hierarchie.“

„Dobře, ale co je tak skvělýho na tom, být papež?“

Dona se zatvářila pohoršeně: „No to je snad jasný, ne? Papež, to je nejvyšší autorita, vládce světa.“

„Aha, a komu vládne?“

„No, přece světu, ne?“

„To jako Sionu a přilehlým stokám?“

„No, to je...“ Dona ze sebe pomalu soukala slovo za slovem, nejspíš doufala, že to Grunta přestane bavit a vezme svou otázku zpátky, „trochu problém.“

„Proč?“

„No, protože Městská rada nikdy neuznala Konstantinovu donaci.“

„Co to je?“

„Listina, ve který je napsáno, že císař Konstantin, což je panovník pár tisíc let mrtvej³², daroval svět církvi.“

„A císař Konstantin vlastnil svět?“

„No, vládl jeho značné části.“

„Jak velké?“

„No, asi pěti procentům, ale rozuměj, tehdy si mysleli, že to je skoro celý svět.“

„Ale pět procent má dost daleko do celku.“

„No jo, to má.“

„A kromě toho to byl vládce, ne majitel...“

„Grunte, co kdybych tě plácla lopatou?“

„Proč?“ pokračoval v konverzaci Grunt.

„Protože seš otravněj, proto. Nemůžeš prostě přijmout fakt, že někdo daroval svět a prostě věřit, že na to měl právo?“

Grunt se zamyslel, „asi ne,“ řekl po chvíli

„Prostě se s tím smiř. Císař Konstantin daroval svět...“

„...kterej neměl...“

„...církvi. Díky tomu...“

„Proč to udělal?“

„Co?“

„Proč daroval svět církvi?“

„Co já vím? Asi proto, že byl děsně zbožnej. Každopádně si teď církev nárokuje vládu nad světem a protože je papež jejím nejvýše postaveným členem, je tím vládcem on.“

„Fajn, a proč to teda v Sionu nejde?“

„Protože Městská rada řekla, že až tu listinu uvidí, tak o tom bude přemýšlet.“

„Oni tu listinu nemaj?“

„Že bych to zapoměla zmínit?“ Dona se tvářila nevinně.

„Takže celá moc církve se zakládá na nějaké listině, kterou nejspíš nikdy nikdo neviděl, a kterou před tisíci let bůhvíproč nějaký člověk daroval církvi svět, co nebyl jeho?“

„Od tebe to zní tak negativně...“

„Ale je to tak?“

„No, vzato čistě technicky...“

„Co vzato čistě technicky? Je to tak, nebo ne?“

„No, řekněme, že ta listina existovala. Jenže pak se jí zřejmě zmocnily stroje, protože ji zkopírovaly do matrixu.“

„Takže tam byla?“

„Jo, jenže... ne, to je jedno...“

„Co?“

„Ne, nic, ani jsem to neměla zmiňovat...“

„Tak už to dořekni. Co jenže?“

„No, tam zjistili, že je to padělek.“

„Padělek? Takže ještě navíc je to padělek?“

„Ale tam to byla iluze,“ rychle ze sebe vychrlila Dona, „tady to může být jinak. Jenom ji tak najít...“

„Nechci prudit, Dono, ale zatím jsi mi to moc nevyšvětlila.“

Chvilí mlčky pokračovali v cestě.

„Nepokusila se někdy místní církev získat nominace od někoho ze Sionu? Třeba jenom pro kanály?“

„Ale to oni udělali. Dohodli se s Neem, že ho kanonizují...“

„To jako rozstřílejí?“

Dona se našťavaně zašklebila: „Ježíši, Grunte, jak je možný, že dokáže někdo hodiny debatovat o bytí, a přitom nezná základní kulturní pojmy? Co takhle vymytání? Prováděj ho metaři?“

„Obávám se, že ti nerozumím.“

Dona se uklidnila, je pravda, že tenhle sarkasmus se jí opravdu nepovedl. „Kanonizovat znamená prohlásit za svatého.“

„Aha. Takže se dohodli, že ho prohlásí za svatýho a on jim za to něco věnuje?“

„Jo. Napsal jim Neovu donaci, kterou věnoval Sionu církvi.“

„Ale on nebyl ani majitel, ani vládce Sionu, ne?“

„Mordeus se doslova vyjádřil v tom smyslu, že neví, co má nějaký slepej pošuk co darovat Sion.“

„A co oni na to?“

„Vyhlásili nad ním interdikt.“

„Co to je?“ zeptal se Grunt opatrně, další poznámku o metařích by možná nepřežil.

„Když je nad něčím vyhlášený interdikt, tak se uvnitř nesmějí pořádat žádný církevní obřady, jako třeba pohřby, svatby a tak.“

„A to by někdo chtěl? Provádět v Mordeovi pohřby?“

„No, vlastně je to příklad nedostatečné moci církve. Původně to chtěli vyhlásit nad městem, jenže se vzbouřil Hrobový výbor, protože už tak mrtví nechtěj svoje mrtvý pohřbívat. A vzhledem k tomu, že má Hrobový výbor větší faktickou moc, musela ustoupit. Aby si zachovala tvář, tak vyhlásila interdikt aspoň nad ním. Jednou jsme narazili na jednoho vtipálka, co tvrdil Hrobařovi drze do očí, že jeho mrtvý příbuzný napsal před

smrtí závěť, v níž požaduje, aby byl pohřben v Mordeovi, a že proto nám jej teď nemůže vydat, protože to církev zakázala.“

„Předpokládám, žeš mu vysvětlila chyby v jeho argumentaci?“

„Ne.“

„Jakto?“

„Ono se mrtvolám těžko něco vysvětluje.“

„Aha,“ pokýval hlavou Grunt, „já zapomněl, komu že to vlastně vysvětloval. A jak to, že má Hrobový výbor větší faktickou moc?“

„Protože se ho všichni bojeje.“

„Tak proč nevládne Hrobový výbor?“

„Dokážeš si představit společnost, v níž by se vládlo podle klíče strachu?“

„Dost dobře. Bylo to někdy někde jinak?“

„No ale Hrobový výbor... to je... to je spodina. Nejhorší. Nikdo to nechce dělat. Níž už spadnout nemůžeš a tak dál.“

„Tak jak to, že pak máš moc?“

„Protože si už pak můžeš dovolit úplně všechno. Proto máš moc. Ale jen si zkus představit, jak by to vypadalo, kdyby vládnul. Ty zákony? Vražda by se přestala trestat, zato všechno ostatní by se trestalo smrtí. Lidé, kteří by dosáhli určitého věku, by se museli dobrovolně přihlásit v krematoriu. Zavedlo by se povinné spoření na smrt a hranice odchodu do důchodu by se stále snižovala.“

„Tak začínám nabývat dojmu, že se ti u Hrobařů nelíbí.“

„Podívej, Grunte, kdybych byla chlap, mohla jsem bejt kněz. Chtěla jsem je přesvědčit, že jim chybí jeptiška. Jenže oni maj ten jejich demokratickej systém a maj strach, že by pak musel hrát jeptišku někdo z nich. Normální mačistický tyran, absolutně genderově nevzdělaný! Řekla jsem, že bych to dělala klidně nastálo. Řekli mi, že jsem fanatik, a vyhodili mě. Člověk by čekal, že se bude intence cenit. A kdo jinej bude chtít spolupracovat s filosofkou? Zkusila jsem dělat kadeřnici, jenže můj první zákazník se po půlhodině se mnou pokusil spáchat sebevraždu kulmou na vlasy. Tehdy si mě prý všiml Hrobový výbor poprvé. Pak jsem prodávala v potravinách v Sionu, znáš to, smažený křesy, betonoví červi, zelenej sliz z nejluxusnějších lišejníků, prostě kvalita. Řek bys, jak se bude dařit. Lidi ke mně chodili si popovídat. Nechodili jen pro jídlo, ale taky za mnou, říkali, že vždycky, když jí, vzpomínají na mě.“ Povzdechla si.

„Proč to skončilo?“

„Všichni zákazníci umřeli hladu. Anoraxie.“ Dona vypadala, že se rozpláče. „Prý vždycky, když se jim někdo pokusil vnutit jídlo, křičeli a v zesinalých obličejích měli výraz neskutečné hrůzy.“ Na Doniných tvářích se začaly objevovat první slzy. Grunt věděl, že by měl něco udělat, ostatně, do téhle situace ji dostal on...

„Já z tebe hrůzu nemám,“ zkusil to, ale bylo jasné, že bude muset trochu přidat, „naopak, povídám si s tebou moc rád...“

„Ach, Grunte,“ vykřikla Dona a vrhla se Gruntovi kolem krku.

Bylo to příjemné. Tohle pro něj Grunt nikdy neudělala. A navíc to udělala tak zkušeně...

„Nezkoušela jsi být prostitutka?“ ujelo Gruntovi. Bylo pozdě to napravit.

Dona se teď už definitivně rozplakala: „Kdo ti to řek? To byl určitě Trotl, že jo?“

„No, vlastně...“

„Jen jsem to řekla, nikdy jsem to nedělala.“

„Jak to?“

Tohle Grunt opravdu neměl říkat. Teď to vypadalo, že se Dona zcela psychicky zhroutí.

„Po těch mrtvých z potravin si mě znovu všimnul Hrobový výbor a nabídl mi práci. Řekla jsem jim: ‘To bych byla radši kurva!’ Jenže se to rozneslo a všechny prostitutky přišly o kšefty. Nikdo nevěděl, jak vypadám, jen o mně slyšeli. Nevyžití a životem ve stokách neurotizovaní chlapi pak táhli Sionem, takže si žádná ženská nemohla být jistá svou počestností, zvlášť, když se našly ty masivní zásoby sedativ... Pak se členové ro-

din začali mstít násilníkům. A Hrobový výbor mi zase nabídl spolupráci. A tak jsem přijala. Měla jsem z toho hrozný deprese...”

„To chápu, tolik mrtvých...” Grunt doufal, že se mu po takovém naznačení sounáležitosti opět vrhne Dona kolem krku. Vlastně by se mohl zeptat blíž na ta sedativa...

„Na mrtvý kašlu,” překvapila ho Dona, „deprese jsem měla z toho, jak jsou všichni tak intelektuálně retardovaný! Ale teď jsi přišel ty...” během toho mu znovu padla kolem krku... „Jsme dva. Z ponížených se stanou povýšení a utlačovaní dobudou slávy- to je z Bible- intelektualita se bude šířit z hrobů, aby přivedla celou společnost konečně na správnou cestu, vedoucí k osvícení a spáse našich životů!”

„A Dono?” zeptal se jemně Grunt, zatímco zajížděl rukou do jejích vlasů.

„Ano?”

„Jsi si jistá, že nejsi fanatik?”

Poslední poznámka nebyla právě nejšťastnější, vedla k tomu, že se Dona urazila a našťavaně odkráčela pryč. Grunt se přece jen ještě měl ohledně lidských emocí hodně co učit. Když vám někdo podá ruku, nekousnete do ní. Zvláště, když vám toho podá víc... To byl vlastně další Gruntův problém. Nebyl si absolutně jist tím, co dělat, když by toho Dona podala víc (tedy ještě víc, než doposud). Ještě včera vůbec nečekal, že by se to mohlo stát. Myslel si, že tyhle věci postupně vyřeší s Grunt, jenže ta se po jeho posledních pokusech najít kompatibilní interface zatvrdila a odmítla spolupracovat. No, je pravda, že na to měla tak trochu právo, když jí při posledním pokusu zlomil nosní přepážku. Co, když se mu to s Donou stane taky? Navíc právě zjišťoval, že v sekci něco pominul. Pořád četl něco o správných polohách, velikostech, přiměřené vlhkosti a podobných agrokulturních veličinách, a přitom mu Donino objetí připadlo víc sex, než to všechno, co zkoušel s Grunt. Byl z toho zmaten a měl strach, že to s Donou zkazí úplně stejně, jako s Grunt. Cítil, že by to nejspíš nepřežil. Kdyby mu tyhle věci aspoň někdo vysvětlil!

A to nebyl jeho jediný problém. Byl taky dost zmaten z toho, co slyšel o Konstantinově donaci a strojích. Vážně měli někde ve Městě strojů schovanou nějakou padělanou³³ listinu, s níž si dali tu práci, aby ji kopírovali lidem? Vždyť kdyby ji opravdu měli, nejspíš by ji ti idioti v sekci vyhodnotili jako vzorec nové zbraně určené pro jejich vyhlazení. Nebo lahodnou potravinu. Jak vůbec mohly stroje vytvořit matrix? Vždyť nechápou ani nejzákladnější lidské pocity. Jak vytvořily něco, čemu absolutně nerozumí, a to tak dokonale, že to těm lidem žijícím uvnitř připadá úplně normální?

Během svých úvah se cestou ztemnělým Sionem přiblížil k temnému (tedy ještě temnějšímu) podloubí. Vzpomněl si na nějaké záběry ze Sekce a napadlo ho, že by přesně na takovém místě mohl být přepaden. Zasmál se tomu a začal si v duchu zpívat jakousi dramatickou melodii, kterou u podobných scén slyšel jako hudební doprovod.

„Dam-dam-tu-du-du-dum,” zpíval si v duchu Grunt, když vcházel do podloubí.

„Dam-dam-tu-du-du-dum,” prošel podloubím, aniž byl přepaden,

„Dam-dam-tu-du-du-dum,” dělalo mu to dobře, aspoň nemusel myslet na Donu a stroje.

„Dam-dam...” na rohu ulice se začala formovat malá skupinka,

„tu-du-du-dum.”

Skupinka ho obstoupila.

„Nazdar kotě, ukaž, co máš pod kapotou,” ozval se jeden z nich.

Grunt chvíli přemýšlel o smyslu poslední věty. Pak to vzdal.

„Je tohle přepadení?” zeptal se.

Muži se na sebe podívali. „Co myslíš?” procedil mezi zuby mluvčí.

„Já nevím,” odpověděl klidně Grunt, „tak třeba jo?”

„Správně.”

„Tak to je skvělý,” rozzářil se Grunt, „mám novejši poznatek. Takže to u- é- nás fidí lunguje takhle.”

„Cože?”

33 Taky jste napoprvé přečetli úplně jiné slovo?

Grunt RX-10

„Chci říct, že už vím, jak to funguje.“

„Jak?“

„No, víte, proč si tady zpívám Dam-dam-tu-du-du-dum?“

Mluvčí ho přitiskl ke zdi. To se mu přestalo líbit. Něco nebylo v pořádku.

„Proč?“ vycenil na něj agresor zuby.

„No, pro... protože...é... promiňte, nemohl byste mi trochu povolit sevření hrdla? Ono se přes to dost špatně mluví.“

Agresor byl tak zmaten, že povolení opravdu povolil.

„To už je lepší, děkuji,“ konverzoval jakoby nevzrušeně Grunt, i když už začínal být poměrně nervózní,

„zpívám si to, protože jsem si myslel, že to k takovýmhle situacím patří. A ono je to přivolává!“

„Můžeš to zopakovat?“

„No, myslel jsem...“

„Jak myslel?“

„No, jako že jsem vyslal požadavek mozku, a ten...“

„Snad vyslala ne?“ Agresor vypadal, že už bude asi velmi brzo velmi zlý. Grunt začal rychle přemýšlet, jak se z toho vlastními silami dostat. Když ho takhle melodie dostala do ošemetné situace, třeba ho z ní nějaká jiná vyvede ven. Horečně se snažil na něco si vzpomenout.

„Na něco jsem se ptal, ne?!“

„Chytila jsem na pasece žížalu,“ zanotoval Grunt.

„Cože?“

„Skákal pes přes oves...“

„Co to kdákáš?“

„Když jsem já ty husičky...“

Dostal ránu do obličeje. Tak tohle zřejmě nefungovalo. Asi všechny podobné situace vyžadovaly delší přípravu. Ale co teď? Musí něco vymyslet.

„Neměli byste mi ubližovat.“ No dobře, to bylo dost chabé, ale pár sekund to zachrání.

„A proč jako?“ Pár sekund bylo pryč.

„Protože bychom se měli spíš spojit...“

„O nic jiného nám nejde, puso,“ uchechtl se agresor.

„...proti společnému nepříteli.“

„A to jako komu?“

„Přece strojům!“

Teď by Grunt logicky čekal, že se na sebe všichni podívají, pocítí náhlý záchvat sounáležitosti s lidskou rasou a uznají, že má jejich oběť pravdu.

Místo toho se, oproti veškerému logickému očekávání, rozchechtali.

„Ty jim to žereš?“ zeptal se jeden z nich.

„Cože? Komu? Co?“

„To jsou kraviny, kterejma krmí vládnoucí třída dělnický i poddělňický lid, aby si tak získala jeho poslušnost.“

„Já to asi nechápu...“

„Žádný stroje neexistují!“

Existuje spousta omylů lidstva, jako například víra v neexistenci Boha, upalování čarodějnic, volba Křo-

ví juniora za prezidenta největší mocnosti světa, či buldozer.³⁴ Nikdo ale nezačne tvrdit Bohu přímo do očí, že neexistuje.³⁵

„Neexistují?“ vyšlo z Gruntových suchých úst.

„Jo, neexistují.“

„Já jsem je viděl.“

„Snad viděla, ne?!“

„Cože?“

„Seš snad ženská, ne?“

Grunt si prohlédl svoje tělo. „Jak se to pozná?“

Chvíli na sebe beze slova zírali. Pak agresorovi došlo, že ztrácí iniciativu.

„Až ti ho tam strčím, tak to poznáš!“

Gruntovi se náhle věci spojily. „Vám jde o sex?“

Agresoři se na sebe nechápavě podívali. „No, a cos myslela?“

„A ukážete mi, jak se to dělá?“ nadšeně se Grunt vrhnul do nového dobrodružství.

To agresora zmátlo natolik, že se pokusil získat čas.

„Kdes je viděla?“

„Koho?“

„Stroje.“

„To je jedno,“ zahlaholil šťastně Grunt, „ukážete mi, jak se dělá sex? Víte, jak se co zasouvá a tak. Chci to pak zkusit se svojí partnerkou.“

„Ty seš lezba?“

„Třeba.“

„Ale ženská nemá co zasouvat.“

„A kolik je možností?“

„Jakejch možností?“

„No jako typů.“

„Jakejch typů?“ agresora se začala zmocňovat panika. Teď měl už i on pocit, že něco není v pořádku. Ze začátku to vypadalo tak dobře. Čekal obvyklý scénář- nějaké ty silácké řeči, trocha nutného násilí, napětí a uvolnění. A teď se mu celý jeho známý svět rozpadl.

„No, jako jestli je něco jinýho, než chlap a ženská.“

„Ne,“ vypustil nešťastně z úst.

„Aha, tak moje partnerka toho má k zasunování víc, než já. I když teda, teď se mi objevila jiná potencionální...“

„Tvoje partnerka je chlap?“ Na skupince bylo vidět, že by ráda utekla, ale nemá pro to dostatečnou omluvu. „Jo, asi je.“

Pak se hlavní agresor konečně vzpamatoval: „Dost! Kluci, tahle slepice si s náma jenom hraje. Jdem ji...“

A vtom mu na hlavu spadlo žehličí prkno.

Ostatní členové skupiny chvíli hleděli na svého omráčeného vůdce, a pak vzali nohy na ramena.

„Hej, počkejte,“ křičel za nimi Grunt, „slíbili jste mi...“

34 Jistě, teď se určitě všichni bouříte, ale nejde mi o buldozer jako reálnou věc*, ale o ten název. Buldozer. Nemáte pocit, že musel mít jeho tvůrce hodně velký smysl pro humor? A nebo hodně malý. A to nemluvíme o tom, jak se jmenuje řidič buldozeru. Buldozerista? Nebo snad... buldozerant?

* Buldozer jako věc je samozřejmě velmi užitečná utilita sloužící ke zvýšení životní a pracovní úrovně všech na práci buldozeru participujících, samozřejmě pokud například nevyjede brzy zrána silně krátkozraký buldozerant na pole, na němž, se předchozího večera uložili ke spánku účastníci skautského putovního tábora.**

** Aha, pardon, tak to je zase kombajn.

35 No dobře, možná Sysifovci. Ale ti by se klidně uložili ke spánku do hnízda špatně živených zombií s komentářem, že v jejich existenci nevěří. Až by se druhý den probudili, nejspíš by stejně skálopevně tvrdili, že nevěří v existenci živých lidí.

„Haló, slečno,“ ozvalo se odněkud svrchu. Grunt se podíval vzhůru. Ze třetího patra díry vykukovala hlava postarší paní, která měla na hlavě cosi, co vypadalo jako síťka na motýly.

„Slečno, prosím vás, nevidíte někde moje žehlicí prkno? Před chvílí mi vypadlo z okna.“

„Vidím,“ odvětil Grunt, „chcete ho donést?“

„To byste byla moc hodná, zlatíčko,“ zaskřehotala paní hlasem, který ji měl ještě trochu přidat na věku a naznačit, že ona opravdu v žádném případě nemá tak mladé nohy, aby si mohla pro prkno dojít sama, a že by v takovém případě na něm spíše skončila.

„A ukážete mi, jak se dělá sex?“ zakřičel ještě Grunt nahoru.

Po chvíli taktního mlčení se seshora ozvalo mnohem tišeji, ale méně skřehotavě: „Doneste mi to prkno, zlatíčko.“

Grunt chvíli řešil, jak vzít žehlicí prkno nějak logicky, aby se co nejlépe neslo, a pak se rozhodl, že bude neefektivnější prostě ho táhnout po schodech za sebou. Netrvalo dlouho a otevřely se jedny dveře. Zevnitř vykukl obličej velmi brunátného pána.

„Kdo to tady, sakra, dělá takovej kravál?!“ zakřičel a vypadalo to, že bude opravdu zlý. Grunt už neměl sílu na další konflikt za jeden den, a tak zkusil to první, co ho napadlo. Zarval na celý dům: „Tady Hrobový výbor. Zjistili jsme, že se v domě nalézá mrtvola.“

Byla to opravdu spásná myšlenka. Obličej muže se v sekundě změnil z rozzuřeného medvěda na malého mončičáka pastelově zelené barvy, který hlasem typu „já jsem malý krteček, mám z kuliček domeček“ řekl: „tak to jsem opravdu moc rád, že jste tady. Jen tak dál, přátelé,“ a zmizel za dveřmi.

„Jak se zdá, už se setkal s Hrobařem,“ poznamenal si pro sebe Grunt. „Z dálky,“ dodal si pak ještě, vzhledem k tomu, že se muž pohyboval, mluvil, a tedy zřejmě i žil. Pokračoval pak dál po schodech stejně hlučně, jako předtím.

Ve třetím patře ho přivítala majitelka prkna, která zjevně vyslechla Gruntův proslov a teď potřebovala zjistit, jestli byl myšlen vážně, a má se proto mít na pozoru.

„Vy nesete to prkno tak zkušeně,“ zkusila to lživě.

„Vážně?“ rozzářil se Grunt, který ve své přiblblé naivitě právě reinkarnovaného stroje ani tak zjevný úskok neprohlédl, „vidíte, a to jsem ze začátku vůbec netušil, jak ho vzít.“

„Aha,“ ženě se zjevně ulevilo, „takže nenosíte prkna nijak často?“ křečovitě se zasmála.

„Ale vůbec ne,“ na oplátku se také křečovitě zasmál, když mu žena pokynula, aby šel dál, šklebil se pořád, považoval to za jakýsi nevysvětlený rituál, „já spíš nosím lopaty.“

Úsměv ženy náhle ztuhnul. Vyděšeně se podívala na Gruntův nepřítomný výraz doprovázený nepřirozeným šklebem, který měl být přátelský, ale ji přesvědčil o nositelových psychopatických sklonech, pak na prkno stále trůnící v jeho ruce.

„Ne- nechcete si odložit, zlatíčko?“ zakoktala.

„Už tady?“ reagoval Grunt, který stále nemyslel na nic jiného, než na sex.

„Pro- prosím?“

„No, já nevím, jestli to chci takhle ve dveřích- aby to každý viděl...“

Ženina hororová vize se plnila. „Vy... mi nechcete... ublížit, že ne?“

„Já nevím.“ Grunt opravdu netušil. Grunt minule skončila se zlomeným nosem, a to by se asi za ublížení považovat dalo. Jak to má být správně, nevěděl.

„Nebudete mi nic dělat tím prknem, ne?“

„To se taky dá?“ Grunt zálibně zapřemýšlel o kovových nožičkách.

„Co kdybyste si to prkno odložila? Prosím.“

„Prkno? Ale jistě, proč ne. To prkno je vaše.“

„Aha, no tak vám moc děkuji, a teď už musím...“ snažila se nenápadně vyliftovat návštěvníka ze dveří.

„Půjdem dovnitř?“ nedal se Grunt.

„Do... dovnitř?“

„No jistě,“ dodal s nevinným výrazem Grunt, „přece to nebudeme dělat tady.“

„Ale, ale...“ chvíli hledala slova, „já žádnou mrtvolu nemám.“ Nutno dodat, že její hlas už vůbec nezněl skřehotavě. Právě naopak, byl to svěží hlas ženy ve středním věku, která měla k mrtvole stále ještě velmi daleko.

„Ale já přece nechci žádnou mrtvolu.“

„Ne? A co chcete?“

„Přece vás.“

Žena zhodnotila situaci. Okno ve třetím patře, ve dveřích nepřítel a jedinou vhodnou zbraň má v rukou on. Jala se vyjednávat: „A jste si jistá, že nechcete nějakou mrtvolu?“

Grunt se zamyslel. No, zcela technicky vzato... ostatně, možná právě proto ti chlapi tak rádi exhumovali. Ale pak si vzpomněl na Donino objetí³⁶.

„Ne, to ne, asi by mě to pak tolik nebavilo.“

„Vážně? A proč ne?“

„No, není tam žádná interakce, žádnéj osobní vztah, nikdo vám neřekne, jak dobře to děláte. Prostě buch, buch a konec. Ani povzdech.“

„Potřebujete, aby vaše oběť vzdychala?“

„Jestli dovolíte, spíš bych se přiklonil ke slovu partner, než oběť.“

„Ale já bych nevzdychala.“

„Ne?“

„Ani náznakem.“

„No jo, to je škoda. Ale co se dá dělat, to nevadí. Slyšel jsem, že někteří lidé jsou u toho velmi tiší.“

„Určitě bych začala křičet.“

„Vážně?“ Grunta se zmocnila vzrušení, „to je skvělý, tak už o tom nemluvme a pojďme na to.“

Žena byla v koncích: „Prosím, já nechci.“

Grunt se zatvářil smutně. „Vážně?“

„Vážně.“

„Jste si tím zcela jistá?“

„Zcela.“

Nešťastně pokrčil rameny. „No jo, co se dá dělat. Nutit vás nemůžu.“ Žena znejistěla. Vzápětí na Grunta dolehla všechna jeho nejistota a neštěstí posledních dnů a rozplakal se. Mezi vzlyky polykal slova jako: „Proč mi to nikdy nevyjde?“ a „Proč mě každý odmítne?“ Nakonec se ho zželelo i ženě, která pochopila, že je zřejmě z nebezpečí venku, protože maniak vyžaduje souhlas svých obětí.

„No tak, neplačte,“ zkusila, ačkoliv si uvědomovala absurditu situace, „třeba jednou potkáte někoho, kdo bude ochotný nechat se fíknout.“

„Nepotkám, ani moje životní partnerka mě nechce nechat.“

„Vážně? Ale to od ní není hezké. To by měla.“

Grunt byl ale k neutíšení. „A ještě mi přijdou s nějakou debilní dotací, nebo co, a furt mě oslovujou jako ženskou a... a...“

„Nechcete šálek čaje, zlatičko?“

Grunt krátce přikývl. „A budete mi aspoň vykládat o sexu?“

„No jo, to víte, že budu,“ napadlo ji, že by měla něco dodat, „a jestli budete chtít, ukážu vám i fotky.“

Gruntův pláč rázem skončil. „Fotky? Fakt? Uvidím tam, co se kam zastrkuje?“

„No dovol...“ pak si ale uvědomila, že se jeho pohled pomalu měnil ze zoufalství na radost, „no jo, všechno.“

A pak už jen dodala: „A nechcete už vážně odložit to prkno?“

36 Tohle je vůbec zajímavé slovo. Nedávno mi ho jedna slečna napsala do smsky gramaticky špatně. Napsala: „posílám obeti“ a já se vážně v první chvíli vyděsil, jaké že oběti to má na mysli. Nutno ovšem říct, že kdyby jí místo j vypadlo b, nedorozumění by bylo nejspíš mnohem větší.

Když Grunt odcházel od milé dámy, byl o spoustu zkušeností bohatší. Aspoň teoreticky věděl, jak na to. A jako ještě nedávno stroj netušil nic o tom, jak rozdílná je teorie od praxe, takže se cítil opravdu šťastně. Nedošel ale moc daleko, když mu cestu zastoupily dvě spoře oděné dámy. Vzápětí jedna z nich vykřikla: „Kristýno! Ty žiješ! To je úžasný!“ a vrhla se mu kolem krku. Dnešek byl opravdu produktivní.

„Já nejsem Kristina, já jsem Grunt,“ bylo to jediné, na co se zmohl.

Dáma se od něj oddálila. „Cože?“

„Já nejsem Kristýna, já jsem Grunt.“

„Co to povídáš? Jasně, že seš Kristýna. Já jsem Jeronýma. Ty si mě nepamatuješ? Co jsme se spolu nakouřily...“

Odkudsi z hlavy se mu vynořily nějaké podivné pocity a snad i dokonce vzpomínky, které nebyly jeho. Nedělalo mu to dobře.

„Já nejsem Kristýna, já jsem Grunt,“ a aby uvedl situaci do svých kolejích, dodal: „Ale vím všechno o sexu.“

„No jasně, že víš,“ zahlaholila druhá spoře oděná dáma, „kolik klacků už jsi ohlodala...“

„Ne, tak v tomhle mám jasno. Rozhodně jsem nikdy neohlodával žádný klacky.“

„Ale jo, a jak dobře! Všichni ti chudáci se zapisovali k poradníkovi k tobě. Koukej,“ řekla Jeronýma a vytáhla z kapsy notes, „když řekli, že tě zabili, schovala jsem si to na památku.“

Grunt vzal do ruky notes. Na vnitřní straně obálky bylo napsáno:

„Krok 1: Najdi co nejvíce chudáka.“

Krok 2: Přiveď ho k extázi.

Krok 3: Vober ho vo všechno.“

Uvnitř byl dlouhý seznam klientů

„Vždyť je to gramaticky špatně,“ začal.

Ženy se na sebe podívaly. „Co to s tebou udělali? Vymyli ti mozek?“

„A proč chudýho muže? Nebylo by lepší obrat o všechno někomu bohatýho?“

„Ztratila jsi paměť. Jsi úplně mimo. Přece kvůli daním.“

„Nechápu. Nejsem Kristýna, jsem Grunt.“

„Tak pojď s náma, já ti to vysvětlím.“

„Chci to vysvětlit teď a tady.“

„Ach jo, no dobře. Tak teda ve zkratce. Při vzniku Sionu vznikl zákon, co nutil bohatý, aby platili vyšší daně.“

Aby se srovnaly rozdíly mezi bohatejma a chudejma. Jenže jak bylo málo peněz, všichni se tak jako přesunuli mezi bohatý, aspoň podle Rady. Kromě těch, co byli dost bohatý na to, aby si zaplatili, že jsou chudý.“³⁷

„Takže korupce?“

„Ko... co?“

„To je ale nechutný.“

„Jasně, že je. Takže si vzpomínáš?“

Částečně si vzpomínal. A to ho děsilo. Nechtěl být v téhle zimě spoře oděnou dámou, navíc takovou, co ohlodává klacky. V brlozích Hrobového výboru měli aspoň kaši z replikátoru, nemuseli pojídat dřeviny.

„Ani trochu,“ odpověděl. Pak vzal notes a perfektní gramatikou a strojově úhledným písmem do něj napsal několik slov, beze slova se otočil a odešel. Až po chvíli se ženy do notesu podívaly. Stálo tam: „Děkuji za ochotu, nechci. Nejsem Kristýna, jsem Grunt, jsem členem Hrobového výboru. Nehledejte mě a my nebudeme hledat vás.“

Zdálo se, že Grunt zcela pochopil, v čem tkví moc Hrobového výboru.

Grunt přišel zpět do brlohů. Jako první potkal Donu, která se celou dobu snažila vyhnout jeho druhé podobě. Nebavila se s ním. Pak přišel do díry, v níž bydlel s Grunt, která se s ním taky nebavila. A když potkal sám sebe a zjistil, že se sebou nemluví ani on sám, praštil hlavou do stěny a usnul.

Bylo to poměrně nedávno, co četl na požární tabulce kdesi v hloubi Sionu, že se alarm vyhláší táhlými

úderu do kovových předmětů. Pamatoval si to díky tomu, že si ani ve snu nedokázal představit, jak se provádí takový táhlý úder. Nicméně, přesně takové zvuky ho uprostřed noci probudily. Ačkoliv je nutno říct, že v brlozích Hrobového výboru to mohlo znamenat opravdu cokoliv, od Hrobaře vyklepávajícího lopaty, přes Kostrouna pod automatickou gilotinou, až po Donu stavějící knihovnu. Proto se jen převálil na posteli, čímž se dostal do kontaktu s Gruntiným knírem. Ani vlastně nevěděl proč, ale dostal pocit, že tak přichází o iluze, že je vše v pořádku, a to ho donutilo vstát. Ostatně, i kdyby nevstal, vzápětí do místnosti vběhla Ysa Králík a začala mu očichávat rozkrok. Za ní se v díře ven objevil Trotl se slovy: „Hej, vstávejte, nebo přijdete o tu srandu.“ Za ním nakukoval Hrobař a tloukl kladivem do lopaty.

„O jakou srandu?“ zeptal se rozespale Grunt.

„Je poplach. Blíží se nějaká katastrofa. Mordeus bude mít další ze svých debilních proslovů. A pak bude techno. Tam nemůžeme chybět.“

„Vždycky se přitom spousta lidí v davu ušlape,“ pokračoval Hrobař se zasněným výrazem.

Gruntovi se ale opravdu nechtělo ven z postele. „Jaká katastrofa?“

„Co já vím?“ řekl Trotl, „nejspíš blížící se příchod Hrobaře.“ Zasmál se. Hrobař ho přátelsky přetáhl lopatou.

„No, a vážně?“

„Jak říkám, nevím,“ odpověděl Trotl a přátelsky kopl Hrobaře mezi nohy, čímž si kromě hlavy poranil i koleno. Hrobař se na pohřbívání vždycky těšil. „Asi další nájezd strojů.“

„Nájezd strojů?“ Grunt zpozorněl.

„Třeba. Nebo povodeň. Zemětřesení?“

„Nájezdy krysíků kobylek,“ doplnil Hrobař, „naposled to bylo prostě kdo z koho. No, nakonec my je.“

„Jo, to byly bohatý časy,“ olíznul se Trotl, „tak co, jdete?“

Shromáždění kolem pódia houstlo. Mordeus, který na něm stál, si odkašlal a začal mluvit: „Vážení občané šťastného a svobodného Sionu,“ při těchto slovech měl Grunt pocit, jako by se kompletně celá okolní realita kysele zašklebila, „nebudeme vám lhát o tom, co se děje. Pravda je taková, že se k našemu městu blíží ohromná armáda strojů.“

Z davu se ozvalo mumlání a několik hysterických výkřiků. Několik dam omdlelo. Omdlel také jeden muž v zadních řadách, jenže není zcela jisté, zda byl opravdu omráčen tou strašlivou zprávou, či Hrobařem stojícím za ním.

„Ačkoliv je jich ale přesila, která nás hravě rozdrťí, nemáme strach. My jsme totiž nositelé kultury, jsme civilizace, jsme...“

„...totální idioti,“ dodala potichu Dona,

„odvážní, jsme...“

„Jak jsme zastavili poslední útok?“ ozvalo se z davu.

„Jsme silní...“

„Haló, na něco jsem se ptal!“

„I kdybychom se neubránili...“

„Tak teda ještě jednou: Jak jsme je odrazili?“

Dav ztichnul, potřetí už narušitele nemohl ignorovat. Přestal skandovat manipulovaná hesla typu: „Rozkazuj, vůdče,“ „Hail Mordeus“ a „Kdy už, sakra, pustíte to techno?“ a podíval se směrem k narušiteli.

„Nerozumím tvé otázce,“ oznámil do davu Mordeus.

„No, říkali jste asi před měsícem, že se k nám blíží deset tisíc strojů, že už jsou skoro tady, a že neexistuje způsob, jak je porazit. No, a pak nic. Ticho po pěšině. Co se stalo?“

Po této větě bylo prakticky jasné, že je mužův osud zpečetěn. Dokud byl ale objektem zájmu, musela Hroba-

řova dobře naklepaná lopata počkat.

A navíc přišel o život zbytečně, protože se Mordeus nenechal vyvést z míry nadlouho. Otočil se k davu a řekl: „Chcete slyšet, proč nakonec nenastal útok strojů?“

V ústrety mu přišlo několik odpovědí, typu: „Mluv, Vůdče,“ „ne, je to jedno,“ a „pusťte už to techno!“

„Tak já vám řeknu, jak to bylo.“

„Mluv, Vůdče,“ „nemusíš, věříme,“ „techno!“

„Stroje nedokončily útok, protože...“

Ticho bylo téměř absolutní.

„...jim došel benzín.“

V davu se ozvalo potěšené mumlání, Hrobař klidně pokračoval ve svém falšování zpanikařeného davu a Grunt, který se zapomněl, prohlásil: „Ale stroje přece nejezdí na benzín.“

Ne, že by to řekl nějak zvlášť hlasitě. Vlastně to v začínajícím zvuku bubnů a různých industriálních zvuků zcela zaniklo. Řekl to ovšem dost hlasitě na to, aby ho vzápětí chytily dva páry paží a odvěkli jej pryč.

Byl by nejspíš následován svojí druhou částí i Grunt, kdyby ovšem oba dva nestáli na náměstí, které se teď proměnilo v pekelný taneční parket, a nezírali na hrozivou scénu, která se zde odehrávala. Když poslouchali zvuky dobře zařízené továrny na výrobu hřidel do parních strojů a pozorovali křeče, do nichž se dostali tanečníci, přišla jim na mysl stejná věc: Je poměrně pochopitelné, když se stroje snaží napodobovat lidi. Ale z jakého důvodu se lidi pokoušejí napodobovat stroje?

Když industriální zvuky skončily, osazenstvo Sionu se začalo připravovat na útok. Mordeus a další členové Městské rady rozdělovali pozice členům domobrany, ženy a děti zalézaly do děr a Hrobový výbor se uculoval s vidinou blízkého výdělků. Trotl se speciálně zaměřoval na vojáky loučící se se svými rodinami, aby je pak ty nemohly zapřít. Grunt s Grunt a Donou se schovali v docích.

Pozice byly obsazeny právě včas, protože jen, co poslední voják zasednul za svůj kulomat³⁸, ze stropu doku se odloupl malinkatý kus omítky.

„Útočí na nás mantinely!“ zařval generál Sionu. Dovnitř vletělo několik zmatených mantinelů. Každý z nich měřil asi deset centimetrů a zjevně vůbec netušil, která bije.

„Palte!“ zařval znovu generál ze všech sil a ze všech kulomatů se ozvala střelba. Mantinely byly okamžitě zničeny, stejně, jako doky, lodě a kontrolní věž.³⁹

„Zdá se, že jsme zvítězili,“ shrnul generál předchozí tuhou bitvu plnou dramatických zvrátů a nečekaných rozuzlení.

„Pane, něco se blíží, pane,“ zahlásil operátor.

„Co?“ zeptal se, rychle dýchajíc, generál.

„Pane, vypadá to jako naše loď, pane.“

„Tak to bude provokace.“

„Je to Kovadlina!“

„Není možný! Kdo ji řídí?“

„Pane, Neo, pane.“

„Ten slepec?“

„Ten s černými brýlemi. Pane, ano, pane.“

„Tak to je jasný, je to provokace.“

„Proč, pane...é... pane?“

„Kdo kdy viděl slepce řídit loď?“

„Ale on je vyvolený, pane.“

---

38 Ne, neměl jsem na mysli kulomet. Kulomet koule metá, zatímco kulomat je mate. Nepochybuji sice, že to první je v boji výrazně užitečnější, ale kdo ví, jaké techniky boje budou užívány v budoucnosti? Vernemu se také smáli, když se jeho kapitán Nemo vydával do hloubek.

39 No dobře, opravdu jsem původně myslel kulomet.

„No jistě, máš pravdu,“ začal generál ironicky, „vyvolený. Celý Sion má ohromné štěstí, že je s naší celebritou v kontaktu.“

„Pane, ano, pane.“

„Mám na mysli celý Sion. Každý Sionský sloup už ho poznal zblízka.“

„Pane, to není hezké, dělat si z něj legraci, pane, nemůže za to.“

„Kdyby si pořídil slepeckou hůl, ušetřil by nám spoustu problémů. A když jsme u toho- slepý neslepý, teď letí ventilační šachtou a to by nedokázal ani dokonale vidomý.“

„Pane, on to dokáže...“

Vtom loď vybuchla.

„a nebo taky ne, pane,“ dokončil plynule.

Vraťme se ale ke Gruntovi 2. Jakmile byl kýmsi neznámým odchycen v ulicích Sionu, dostal roubík a byl vlečen pryč z náměstí. Pokusil se křičet o pomoc, díky čemuž mu došlo, proč má v ústech roubík. Otočil se, aby viděl své únosce, čehož ovšem následně litoval. Už sama skutečnost, že jste vláčeni městem dvěma páry rukou olbřímích rozměrů, stačí k pocitu nepohody. Nemusíte už vědět, že končetiny patří rozložitým a náležitě špinavým jednookým gorilám s tupým výrazem v tom, co byste nazvali tváří pouze díky prostorovému umístění. Vzhledem k tomu, že Grunt doposud neviděl řadového policistu, zapřemýšlel, jestli to nejsou ti potkání, co o nich mluvil Trotl.

Byl doveden do temné místnosti, kde sedělo za stolem několik postav skrytých ve stínu. Jediný, kdo byl opravdu vidět a Grunt ho okamžitě poznal, byl Mordeus.⁴⁰ Gorily velmi hrubě porazily Grunta 2 na židli a sundaly mu roubík. Grunt nevěděl, co říct, a tak prostě mlčel.

Chvíli bylo ticho, a pak promluvil Mordeus:

„Slyšel jsem, že je slečna nějaká moc světaznalá.“

Grunt se zamyslel. O čem to proboha mluví? Světaznalá slečna? To bude asi mluvit o Doně, ne? Že by na ni měli spadeno pro její filosofování? Nebo omylem řekla něco chytrého? Ale proč tedy odvedli jeho? Nicméně, rozhodl se, že bude Donu krýt a zapírat, že by něco věděla.

„Ne, já myslím, že jenom tak naprázdno plácá,“ odvětil.

„Vážně? Prý plácala něco o strojích.“

„O tom nic nevím.“

„Dej jí ránu,“ řekl Mordeus jedné ze svých goril.

Grunt vzápětí dostal ránu do obličeje.

„Ale no tak, Mordee,“ řekl jiný muž ze stínu, „přece nebudeme bít dámy.“

Mordeus se tvářil, že to neslyšel. „Prý plácala něco o strojích, co nejezdějí na benzín.“

„Ne, to nebyla ona,“ řekl Grunt, který se rozhodl hrdinně očistit Donu svým přiznáním, „to já.“

Mordeus chvíli přemýšlel, ale pak ho tak složitý proces přestal bavit a řekl prostě: „Dej jí ránu.“ Gorila splnila příkaz.

„Takže se přiznáváš?“

„No jo,“ odvětil Grunt.

„No tak fajn, a teď mi vysvětli, kdes takovou zprávu zjistila.“

Gruntův mozek konečně zkombinoval informace.

„Tak počkat,“ řekl, „já nejsem ženská. Já jsem chlap.“

Mordeus se na něj znechuceně podíval. „To jako že transka?“

40 Jedná se zřejmě o optický jev popsáný v lidové tradici, která tvrdí, že pod svícem bývá tma. Jenže naopak. Existuje teorie tvrdící, že to, co my ve skutečnosti vidíme jako tmou, je světlo, a naopak. Vysvětlovalo by to, proč začnou švábi zmateně pobíhat kolem, když jim rozsvítíte, a snaží se zalézt do svých prosluněných odpadních trubek. Přesto však, že jsme takoví nenapravitelní ignoranti, že tápeme ve světle a snažíme se jej přebít umělou tmou produkovanou našimi energeticky neefektivními, přesto stále výkonnějšími mrázovkami, a že zaplavujeme svět tmovým smogem měst, který je vidět i z běloby vesmíru, občas se zřejmě stane, že v extrémních podmínkách (například při požití některých mírně jedovatých látek) nazřeme pravou podstatu věcí a na chvíli uvidíme svět takový, jaký opravdu je. Z toho vyplývá, že stejně, jako je neviditelný předmět umístěný pod svícem, neexistuje nic tak dokonale viditelného, jako tři černoši v tunelu.

„Cože?“

„Jako že seš chlap předělanej na ženskou?“

Grunt se usmál. Konečně to někdo pochopil. „Jo, jasně,“ řekl.

„Dej mu ránu,“ pak Mordeus pokračoval, „z transek se mi dělá špatně. Představa, že to vypadá jak kočka a přitom se jí tam houpe šroubovák!“

Teď byl Grunt zase jednou v koncích. „Kde?“ zeptal se prostě. Chvíli na sebe s Mordeem koukali a oba přemýšleli, kdo má v téhle situaci vlastně navrch.

„Jednoduchá zkouška,“ řekl nakonec Mordeus, „řekni mi, kolik centáků je tohle,“ a ukázal mezi prsty přibližně patnáct centimetrů.

„Přibližně patnáct centimetrů,“ odpověděl Grunt.

„Má recht, je to chlap. Dej mu ránu.“

Gruntovi začínal být Mordeus stále více nesympatický.

„Chceš říct, žeš zjistil, že jsem chlap, podle toho, že poznám patnáct centimetrů?“

„Jasně.“

„A co by podle tebe řekla ženská?“

„Někde mezi dvacíti a třicíti.“

„Každá?“

„Jasně.“

„Myslím, Mordee, že seš naprosto genderově nevzdělanej mačistickej tyran. Nemůžeš přece předpokládat, že je mužství a ženství něco substancionálního. Proč myslíš, že nemá žádná ženská odhad?“

„Dej mu ránu.“

„Tvoje rány se mnou nepohnou. Chci vysvětlení.“

„Neřek jsem, že ženský nemaj odhad. Ale patnáct centimetrů prostě nepoznají.“

„A to jako proč?“

„Začínám uvažovat o tom, že ses nakonec možná přece jenom ženská. Chlap by tohle věděl.“

„Ahá! A teď ses chytil. Jako chlap bych to měl vědět, ale zato jako ženská bych neměl poznat patnáct centáků. Takže ses dostal do paradoxu, a ten falsifikuje tvoji teorii.“

„Dej mu ránu. A ještě jednu.“

„Ty vůbec nejsi ochotný k dialogu!“

Mordeus přišel až ke Gruntovi a s ďábelským úsměvem se nad něj naklonil. „To máš teda pravdu. Nejsm ochotný k dialogu. Tady je diktatura. Já mluvím, ty posloucháš. A teď mi odpověz, máš tam šroubovák?“

Mordeus byl tak blízko, že Grunt začal přemýšlet, jestli by mu nemohl nějak fyzicky ublížit. Ruce měl svázané, ale možná kdyby se dostatečně odrazil, mohl by se mu pokusit prokousnout krční tepnu...

„Odpověz!“ zařval Mordeus. Grunt ztratil odvalu a zůstal sedět.

„Já... ne... já nevím, jestli mám někde nějaký šroubovák. Já... jsem chlap, protože se tak cítím... a taky jmenuju. Jsem Grunt... jakože ten Grunt.“

Jakmile Mordeus uslyšel jeho jméno, zarazil se. Poodstoupil a byl zticha. Teď Gruntova dušička padla až úplně na samotné dno. „Je to jasné, Mordeus to ví!“ řekl si a nevýslovně trpěl. Co ho čeká jako stroj? To, co ty nebohé mantinely v doku? Zametou s ním kulometem?

Po několika minutách neskutečně tíživého ticha se Mordeus konečně ozval a zdálo se, že má ve tváři drobný škodolibý úsměv.

„Víš co,“ řekl, „s tím benzínem jsi to opravdu asi jenom plácal. Kašlu na to. Máš docela odvalu, že ses dovolil mi odporovat. Na druhou stranu, provinil ses tím, žeš mi odporoval. Takže ti dám na výběr. Jestli chceš přežít, tak se dobrovolně přihlásíš jako voják do matrixu.“

„To si jako můžu vybrat?“

„Jen do toho,“ Mordeus se zašklebil.

„No tak jestli si můžu vybrat, tak bych si tedy vybral to přežití. A co se týče toho matrixu, tak ne, děkuji.“

„Tuhle variantu jsi nedostal.“

„Říkals, že si můžu vybrat.“

„No dobře, tak tady je tvůj osobní profil. Zadej si tady heslo. Já se nebudu dívat.“

Grunt 2 zíral tupě do monitoru a jeho kreativita byla tatam. Právě všechnu energii vyčerpал na to, aby si zachránil život tváří v tvář tyranovi na trůně, a teď už neměl sílu vůbec na nic. No dobře, pár nesmyslů mu na mysl přismyslilo, ale slova jako „mechanický zvedák, arachnofobická praastronautka a třístupňový ležák“ postrádaly hlavní smysl hesla, a to jeho zapamatovatelnost. Zapřemýšlel, jak to dělali lidé, aspoň co měl možnost vyčíst v Sekci. Obvykle si dávali jako hesla jména členů rodiny či přátel. Už v Sekci chápal, že to je nesmysl, protože taková hesla jsou nejsnáze uhodnutelná. Ale teď... jeho rodinu nikdo nezná. „Ale ani já sám,“ napadlo ho. Přátel... dá se říct třeba o Hrobařovi, že je jeho přítel? Asi těžko. Takže partneri? Dona nebo Grunt?

„Tak co, máš to?“ zeptal se Mordeus.

Grunt se nerozmýšlel a napsal do kolonky „Grunt“ a odentroval.

Mordeus se otočil právě ve chvíli, kdy počítač začal heslo zpracovávat. Po dvou minutách usilovného chroupání informací, které by rychlostí zpracování informací mohlo soupeřit i se systémy Microsoft, počítač vyplivnul stránku se jmény a hesly, zakrytými hvězdičkami. Dvě první písmena z hesla však byla vždy vidět.

„Proč jsou ty první dvě písmena vidět?“

„To je chyba encrypteru,“ odpověděl Mordeus.

„Aha.“

„Ty víš, co je encrypter?“

„No jasně,“ řekl nevzrušeně Grunt, „jé, hele, Mordee, tobě začíná heslo na Mo. Neješ snad tak blbej, aby sis tam napsal svoje jméno, že ne?“

„Jasně, že ne. Nevidím důvod, proč by to mělo bejt moje jméno.“

„No, když se jmenuješ Mordeus a tvoje jméno začíná na Mo, tak je to dost pravděpodobný, ne?“

„Na Mo začíná spousta věcí. Třeba Morová epidemie, Mortadela je dobrý sýr, Moc alkoholu škodí, nebo Momentální situace je neúnosná.“

„Nebo taky Moc žvaním, Moc je nakažlivá a Moc mi to nemyslí.“

Mordeus hodil na Grunta velmi nepěkný pohled.

Grunt však šel ještě dál. Klikl na Mordeovo jméno a do kolonky Heslo zadal Mordeus. Teď bude triumfovat. Teď ukáže tomu pitomému arogantnímu žvanilovi, že je... no, prostě že je pitomý arogantní žvanil. Zmáčk-nul enter a počítač začal rychlostí hrdinně převyšující právě rozjetého ježka zpracovávat informace. A pak se na obrazovce objevila informace „Přístup byl zamítnut“ a znovu naskočila stránky se jmény. Grunt byl náhle velmi malý.

„Ale to se podívejme, Grunte, ještě někomu tady začíná heslo na stejný písmena, jako jméno.“

„Vážně? A komu?“

„No tobě přece.“

„Neříkej,“ zkusil to Grunt, ale bylo jasné, že to nejspíš Mordeus zkusí.

„Jestlipak neješ náhodou tak blbej, že by sis dal jako heslo svoje vlastní jméno, co?“

„Ne, to přece může bejt spousta věcí,“ bylo jasné, že to Mordeus zkusí, tak proč si aspoň ještě nerýpnout, „třeba jako Gruntování, Grázlové kapitalističtí, nebo Groteskně šeredný šéf.“

„Jo, nebo taky Greténe, dostaneš přes držku, jestli mě budeš urážet.“

„Ne, to je moc debilní,“ odvětil Grunt, ale vzápětí podle Mordeova výrazu pochopil, že to nejspíš přehnal, a rozhodl se rychle něco dodat, „spíš třeba gratinované ovce, gram vysoce kvantitního opia, nebo garantovaná kopcovina.“

Mordeus kliknul na jméno Grunt a jako heslo napsal Grunt. Počítač zachroupal a vzápětí vyplivnul stránku s Gruntovým osobním profilem.

„No, a nebo to taky může bejt Grunt,“ dodal smutně Grunt.

„Tak kdo je tady blbej, co?“ triumfoval Mordeus a sípavě se rozesmál⁴¹.

„No dobře, taks mi uhod heslo.“

---

41 No, kdybych chtěl ten zvuk opravdu popsat, spíš se smavě rozsípal, ale to mi neznělo moc česky.

„O to přece vůbec nejde! Neříkals, že bych byl blbej, kdybych měl jako heslo svoje vlastní jméno, co?“
„No jo, a to nemáš, takže v pohodě.“
„Ale ty ho máš.“
„Nemám.“
„Jak to, že ne? Máš heslo Grunt.“
„To je jméno mojí partnerky.“
„Tvoje kočka se jmenuje stejně, jako ty?“
„No jo.“
„Ale to seš pořád stejně blbej. To musím říct ostatním,“ a rozšípal se, až se za břicho popadal, „on si dá jako heslo jméno svojí partnerky a ta se přitom jmenuje úplně stejně, jako on! Síp, síp.“
Vtom Grunta napadla spásná myšlenka. Kliknul na jméno Mordeus a do kolonky pro heslo napsal: Mordea. Počítač zachroupal a na obrazovku vyplivnul Mordeův osobní profil. Mordeus přestal sípat a zhluboka se nadechl. Změna jeho přístupu byla blesková. „Na druhou stranu si myslím, že by nebylo úplně morální, kdybychom jiným lidem vykládali o svých selháních, kdoví, k čemu by to pak vedlo, že?“
„Se ví,“ odpověděl Grunt.
„K odplatám, které by časem mohly dosahovat fatálních rozměrů...“
„Určitě.“
„A vůbec, myslím, že bychom si měli oba změnit heslo a na tohle zapomeneme, co říkáš?“
„Rozhodně,“ odpověděl Grunt a do kolonky heslo napsal: „Grandiózní pabl“, na což, jak doufal, si vzpomene vždycky, když se podívá na Mordea.

„Tak jdeme, Grunte,“ řekl pak Mordeus, „tvůj výcvik začíná za pár minut.“
„Kolik přesně?“ zeptal se Grunt. Nemohl prostě odolat pokušení bojovat s Mordeem.
„Přesně za tolik, za kolik dojdeme do řídicího střediska,“ odpověděl Mordeus.
„Aha, takže když se teď seberu a dojdu si pro něco do Sionu...“
„Tak tě zastřelím.“
„Vážně?“
„Vážně.“
Posledním slovem chtěl Grunt získat trochu času, aby mezitím vymyslel nějakou hodně kousavou odpověď. Jenže čas uplynul a zdálo se, že Mordeus díky svojí mocenské pozici zvítězí. Jistě, Grunta napadly silácké odpovědi typu: „By sis nedovolil,“ nebo „by ses netrefil,“ ale naštěstí měl dost zdravého rozumu na to, aby nic tak sebevražedného neplácnul.

„Haló, Toluene,“ zavolal Mordeus na muže sedícího v koutě, z nějakého důvodu si zakrývajícího hlavu šátkem a igelitovým pytlíkem, „sundej si to svinstvo z hlavy, nebo tě zastřelím. Jdeme uvést nováčka do výcviku.“
Toluen si sundal pytlík z hlavy a zamumlal si pod vousy nějaké poznámky o skutečnosti, že ve většině prací mají lidé sem tam nějaké to volno.
„Je to děsnej feťák,“ řekl Mordeus potichu Gruntovi, „ale lepšího programátora matrixovského kódu nenajdeš... Grunte, tohle je Toluen, Toluene, tohle je Grunt...“
„Jo, taky sem měl svůj grunt, dyž sem byl v matrixu... nechceš si začichat...“ uviděl Mordeův výraz, „to byl jen vtip,“ dodal rychle.
„Ne, dík,“ odvětil Grunt, „tebe bych cejtíl na sto honů. Tys měl grunt? To jako ten stroj?“
Překvapený Toluenův výraz Grunta přesvědčil, že opět řekl víc, než měl.
„Stroje? No, já nevím, nějaký stroje sem měl. Jeden buldozer...“
Toluen naštěstí nevědomky podal Gruntovi pomocnou ruku.
„No jasně, buldozer. Takys měl buldozer značky Grunt?“
„Buldozer značky Grunt? O tom jsem nikdy neslyšel.“
„Fakt? No tak tos o hodně přišel. Skvělej buldozer, úplně nejnovější...“
„Ty se vyznáš v buldozerech?“ zeptal se se zájmem Toluen.

„No jasně, jsem byl skvělejší buldozerant.“

„No jasně, dyť já taky, kamaráde,“ rozzářil se Toluen, „pověz mi něco o tom gruntovi.“

Během cesty do řídicího centra se dostal Grunt do velmi nepříjemné palby otázek ohledně nejnovějších inovací v oblasti těžké techniky v době, kdy už Toluen nebyl v matrixu. Bylo to obtížné, ale Grunt to poměrně slušně zvládnul. Mnoho věcí, jako existenci kol, radlice a řadící páky, mu neopatrně prozradil Toluen svými otázkami a Grunt toho obratně využil. Pravda, Toluen se podívoval především přidání pátého kola uprostřed podvozku, které mělo zajišťovat větší stabilitu, obloukové radlici uzpůsobené pro příjem satelitního vysílání, řadící páce mimo kabinu vozu a především novému určení buldozeru pro výchovu nenapravitelných dětských delikventů v diagnostických ústavech. Zřejmě na tom měl svůj podíl hadr v igelitovém pytlíku, kterým si během rozhovoru, když se zrovna Mordeus neřval, třel obličej, ale Toluen tyto informace nakonec přijal a projevil názor, že možná nakonec není až tak špatné, že skončil tady. Tady prý aspoň lopaty neslouží k převýchově. Grunt se rozhodl, že už nebude situaci dál jít tím, že by Toluenovi pověděl, k čemu všemu tady slouží lopata, zvláště v rukou Hrobaře.

Jejich rozhovor stěží skončil, když dorazili do velké místnosti se spoustou křesel a obrazovek.

„Ale ale, ozvalo se zevnitř ženským hlasem, „jestlipak to není náš veselý vypatlanec?“

„Ahoj, má milovaná trojjediná nicko,“ odvětil Toluen a z jeho hlasu bylo cítit, že jím tato žena opravdu není milovaná, „tak co, už plánuješ, koho dalšího necháš na pospas agentům?“

„Ráda bych tě vzala někdy s sebou. Abys poznal, jaký to je, když obsluha kódu usne úplně zfetovaná u obrazovky a neupozorní na nebezpečí. Jenže kdybys byl uvnitř, nebyl bys u obrazovky, abys u ní mohl zfetovanéj usnout.“

„Možná jsem nebyl zfetovanéj. Třeba jsem jenom doufal, že se jim předhodíš. Ostatně, dost jsi mě zklamala, když jsi tam Nea nechala.“

„Tak dost!“ řekl poměrně ostře Mordeus, „máme tady nového člena. Seznamte se!“ Znělo to opravdu jako rozkaz, asi tak, jako „ruce vzhůru!“ nebo „sundejte si všichni kalhoty, jsem opravdu nepřičetný!“ Když ale nikdo nezareagoval, řekl sám Mordeus: „Tohle je naše válečnice Trinitro. Todle je Grunt.“

„Čau,“ řekla bez zájmu Trinitro a otočila se ostražitě za Toluenem, který se šinul někam přes místnost, možná opravdu proto, aby se jí dostal do zad. Mordeus se naklonil ke Gruntovi: „Obvykle tyhle dva nepouštíme moc k sobě. Oni Trinitro a Toluen jsou, no, řekněme dost výbušná kombinace. Ale jsou každopádně oba dva nejlepší ve svém oboru.“

„V oboru? Toluen v kódu matrixu, to vím. A Trinitro?“

„V zabíjení,“ odvětil nevzrušeně Mordeus, „od nikoho se ti nedostane tak skvělejší výcvik, jako od nich.“

„Hm, to je skvělý,“ odvětil bezvýrazně Grunt.

„Myslels tím, že to je skvělý, nebo že 'hm, to je teda fakt skvělý'?“

Grunt se rozhodl raději převést řeč jinam: „Že je ale ta Trinitro kočka, co?“

„Jo? No, asi jo. Ale ta na chlapy kašle- teda pokud je zrovna nemorduje. Jedinej, kdo zná její postel zevnitř, je shodou okolností tadyhle Toluen.“

„Fakt?“

„Jo, jednou ho zašila do matrace.“

Vešli dovnitř. Trinitro se znechuceně odvrátila od Toluenta a pokračovala v práci na svém monitoru.

„Tak, Grunte,“ řekl Mordeus, „nejdřív by ti měl Toluen ukázat, jak vypadá kód matrixu. Pak tě vezme Trinitro do tréninkového sektoru.“

„Dobře, Mordee,“ řekl Toluen, „myslím, že by se mi hodil monitor 5.“

Trinitro se zarazila, otočila se a upřela na něj pohled tak ostrý, že by přeřízl diamant, „co to zase zkoušíš?! Já tady mám výpravu do matrixu, jsou na mně závislí. Rozhodně je nedám do rukou někomu, jako jsi ty. A zrovna se k nim někdo blíží. Je to...“ upřela oči na monitor a bylo vidět, jak horečně přemýšlí, zřejmě se právě teď za žádnou cenu nechtěla ztrapnit, „...schizofrenní želva?“ Zřejmě se svým výsledkem nebyla zcela spokojená.

Toluen přišel blíž a podíval se na monitor: „No, podle mě je to blíž k maniodepresi.“

„No, to je jedno. Stejně už jde pryč.“

Grunt nechápavě zíral na chaotickou směsici zelených znaků běžících na monitoru. Oproti nim by snad i České dráhy působily organizovaně.

„Trinitro,“ řekl Mordeus, „pusť tam Toluena a pojď se mnou. Musím s tebou něco vyřešit.“

Trinitro se jen velmi neochotně zvedla a šla s Mordeem pryč z místnosti.

„No konečně je ta Kvochnitro pryč,“ řekl Toluen Gruntovi a notně si natáhl ze svého hadru, „tak pojď sem, Grunte, sedni vedle.“

Grunt si sednul a upřel zrak na obrazovku. Ta rychlost! Když byl ještě stroj, tak si ani v nejhorších snech nemohl představit, že by ho nutili k takové rychlosti zpracování dat. Minimálně proto, že jako stroj žádné sny neměl. Bylo mu toho počítače líto. Jen doufal, že ten chudák nemá někde ve skrytu svého křemíčitého jádra duši.

„Tak,“ pokračoval Toluen, „tak tohle, Grunte, je kód matrixu. Když seš uvnitř, tak to má poměrně reálně vypadající grafickéj mód- no, teda má to spoustu nedokonalostí- tak například všechno vypadá svrchu větší, než zespoda. A nebo ti kulturisti, haha, tomu snad ani nikdo nemůže věřit. No, ale je to udělaný docela slušně. Každopádně tady je to jenom změt znaků.“

„Proč to nemáte v tom grafickém módu? Nebylo by to jednodušší? Třeba z ptačí perspektivy?“

„To asi jo, ale takhle je to větší sranda. Koukni třeba sem. Tak to jsou dva z našich,“ ukázal do levého horního rohu obrazovky, „tenhle znak, a tadleta skupika, furt se opakuje, vidíš? No jasně, kdyby ses na to podíval obráceně, mohl by to bejt lítající klavír. Ale předpokládá se, že použiješ logiku. Tvůrce matrixu udělal jako vtip halucinogenní látky, který člověku uvnitř matrixu obrátěj čtení znaků a on je pak vidí v grafickém módu z tý druhý strany. Je to prej docela hlína. No, a koukni, tady se k nim něco blíží. Co by to... aha, to bude kočka se strašně velkejma kozama...“

Grunt, ne ještě zcela znalý slangových výrazů, se pokusil představit si zátiší s kočkou a kozami a došel k závěru, že na to by potřeboval zřejmě nějaké ty halucinogeny, o nichž Toluen mluvil.

„...no jo, jenže ty jsou tak velký, že by nemohla chodit. Jenže chodí. Takže to je blbost. Tak teda z druhý strany,“ chvíli zkoumal něco na obrazovce, „veselá řeznice. No jasně, to bude ono. Jo, v úvahu by taky přicházel radioaktivní šnek, podezřele vypouklé víčko od jogurtu, nebo agent Swiss, ale ta řeznice je nejpravděpodobnější.“

„Agent Swiss?“

„Jo, to je jeden z těch nejhorších. Už nám pár lidí zabil. Ale úplně nejhorší je agent, co se nám tady vždycky objevuje jako automatická pračka. Ať to čteme, jak to čteme, je to tak. Je to záhada. Věřil bys, že když v matrixu napíšeš Automatická pračka, čte se ve všech směrech stejně? Nevíme, jak vypadá ve skutečnosti. Nikdo, kdo ho viděl, nám už o něm nepodal zprávu. Vždycky zmizí, nezůstane ani tělo. Nic. Záhada.“

„No, a neměl bys je upozornit, když se k nim blíží něco, co může bejt agent?“

„Jo, to bych udělal, kdyby to byla fakt výprava do matrixu.“

„A není?“

„Ne, tohle je jenom cvičnej monitor.“

Grunt upřel zrak na obrovskou ceduli na zdi nad monitorem, kde stálo:

MONITOR5,

PRO TOLUENA: TOTO NENÍ CVIČNÝ MONITOR! NEBYL, NENÍ A ANI NIKDY NEBUDE!

Beze slova na něj ukázal. Toluen k němu zvedl oči, vykřikl něco, co není radno reprodukovat v literatuře, která se může dostat do rukou dětem, zmáčkl tlačítko na ovládacím panelu a vykřikl do mikrofonu: „Blíží se k vám agent!“ Pak se trochu uklidnil: „No, teda, mohla by to taky být veselá řeznice, nebo taky...“

„Odkud?“ ozvalo se z panelu.

„No, řek bych, že od jihovýchodu, ale mohlo by to bejt i víc nalevo. Asi byste tomu nevěřili, ale když přečte-

te jihovýchod z druhé strany, tak je to severozápad...“

„Kam máme běžet? Kde jsou nejbližší telefony?“

„No, tak na západě mi tady vychází konec světa a na jihozápadě továrna na chrousty. Takže bych asi běžel na sever. Je tam náměstí s telefonem.“

Z panelu se ozvalo několik kleteb a zvuk spěchajících nohou, s několika poznámkami: „Kdy už nám přiklepnou ty mobily?!“

„Klid, kluci,“ snažil se jim dodat naději Toluen, „třeba je to fakt ta řeznice.“

V odpověď mu přišlo několik nadávek, které není vhodné reprodukovat v literatuře, kterou mohou číst děti, a následně výkřik: „Ty zasranej kokote, dyť ta ulice je slepá!“

„Jaká ulice?“ zeptal se nevinně Toluen.

„Jaká ulice? Přece ta, cos nás do ní poslal! Je slepá jak Neo!“

„Jé, aha, to jsem přehlíd.“

Ozvalo se několik kovových ran.

„Vidíš, Grunte,“ neztratil Toluen svoji roli učitele, „teď zalezli za popelnice. Jistě, mohly by to být i tříprsé dívky z Marsu, no, ty halucinogeny musí bejt vážně zábava,“ olízl se⁴².

Vtom se z panelu ozval nový hlas, zvučný a přátelský: „Drazí spojenci, staří přátelé, sešli jsme se zde, abychom čelili hrozbě Mordoru. Nikdo jí neunikne! Buď se spojíme, nebo...“ ozvalo se šustění papírů, „... jak jinej... co to...no jo, ty vole, sorry, tak to... cože, živák? No to je, prů... teda vlastně, chtěl jsem říct, haha, to jsme se nasmáli, že, ale teď vážně...“ hlas se náhle změnil. Byl sice stejně zvučný, ale o poznání chladnější, „jsem agent Swiss. Vy, odporní lidé, jenž mě znáte, víte, že mé hodinky jdou vždy přesně. A ty právě teď ukazují poslední dvě minuty vašich mizerných buřičských životů.“

„Toluene, najdi nějaký otevřený nebo výrazitelný dveře baráku v týchle ulici.“

„Už se na tom pracujée,“ odvětil veselým hlasem Toluen, který se zřejmě snažil odlehčit situaci, „tak hnedka ten barák vedle vás. Hotel, fotobuňka a hned za nima recepce s telefonem.“

„No to si děláš srandu!“

„No dobře, tak taky by to mohla být vesmírná termonukleární stanice a na recepci dvacet nenažraných krokodýlů... vidíš, Grunte, teď běží dovnitř.“

„Proboha,“ ozvalo se z panelu, „je to vesmírná termonukleární stanice!“

„Tak v tom případě bych nechodil na recepci,“ odvětil klidně Toluen.

„Ne, pardon, zpanikařil jsem. Je to fakt ten hotel.“

„Tak běžte na recepci a zvedněte telefon. Swiss už je skoro u dveří.“

„Nemůžeš je zamknout?“

„Co si o mně myslíš? Já nehákuju.“

„To ti připomenu, až zas půjdeš na misi mezi nenasytý amazonky! Čistě náhodou!“

„Vidíš, teď první z nich zvedá telefon.“

Opět se z panelu ozval hlas agenta Swisse: „Ale no tak, vždyť to byl jen vtip. Jen jsem s vámi chtěl uzavřít výhodnou smlouvu o uložení vašich peněz.“

„Vážně, a v čem je vaše nabídka tak výhodná?“ zakřičel poslední muž, který ještě nezvedl sluchátko, a pak tiše řekl Toluenovi: „Proboha, dělej!“

„Dělám co můžu. Vidíš, Grunte, teď stojí nad ním. Asi ho zabije. Hm, to je škoda.“

„Je skvělá díky vysokým úrokům,“ pokračoval agent Swiss, „dávám vám možnost vysokého zhodnocení vašich peněz.“

„Vážně? A jak vysoký ten úrok vlastně je?“

„Tři celé a dvě desetiny procenta.“

„Hlavně ho chval,“ zašeptal Toluen do mikrofону.

„No ne,“ pokračoval ohrožený, „to je ale naprosto úžasné. Jak je tak vysoké zhodnocení možné?“

---

42 Tak schválně, test fantazie. Co všechno si Toluen olízl? Odpovědi zasílejte na adresu nakladatelství, obratem vám pošlu doporučení na příslušné oddělení Bohnické léčebny.

„Díky poklesu na Newyorské burze.“

„Aha, no to je vážně skvělé, nejlepší nabídka, co jsem zatím dostal. Ale co akontační navýšení?“

„Ne, počkejte, to se týká půjček, nikoliv uložení peněz. Dovolte, abych vám to vysvětlil.“

„Můžeš,“ řekl Toluén.

„Aha, no ano, samozřejmě, jsem to ale hlupák. To je skvělé, že jsem vás potkal. Určitě s vámi smlouvu rád uzavřu. Ale musím nejdřív zavolat manželce. Znáte to, ženský, bych měl scénu, kdybych se aspoň netvářil, že jsem to s ní prokonzultoval.“

„Ale jistě.“

A v té chvíli zjevně zvedl sluchátko a zmizel, protože agent Swiss zaklel a podle zvuku vycházejícího z reproduktoru začal zjevně demolovat své okolí⁴³.

„No, tak to bylo o fous,“ řekl Toluén, „ještě, že byl agent Swiss v minulosti bankovním úředníkem. Nikdy neodolá, když se s ním začneš bavit o penězích a pochválíš mu jeho nabídku. Už nám to kolikrát zachránilo kůži.“

„No, Grunte, tak teď, když už znáš kód matrixu,“ Grunt se pokusil proti této do očí bijící lži zaprotestovat, ale jakmile se nadechl, aby mohl promluvit, vdechl něco Toluénova nezaměnitelného oděru, čímž byl velmi drasticky umlčen, „vydáme se teď do grafickýho módu. Měls tam jít s Pindytro, ale lepší bude, když to zvládnem sami. Pojď za mnou.“ Grunt se opět pokusil zaprotestovat, ale výsledek byl stejný, jako předtím. Vzápětí byl posazen na stolicí, která nepřiliš vzdáleně připomínala elektrické křeslo, se stejnou helmou a pouty na ruce.

„Hej, co to děláš?!“ pokusil se ze sebe chraptivě vydat Grunt, jenže se mu vzápětí něco zařízlo do hlavy a on ztratil vědomí.

Když se probрал, ležel na vrcholku jakéhosi domu a cítil se jako po opici. Nad ním stál Toluén. To, že se nejednalo o realitu, pochopil Grunt díky tomu, že ačkoliv byl v přítomnosti Toluena, nesnažila se mu jeho hlava samovolně odšroubovat a odletět do vzdálených koutů galaxie.

„Tak tohle je matrix?“ zeptal se.

„No jo,“ odpověděl Toluén, „ale jenom v tréninkový sekci. Je to tady zařízený, abys nemoh umřít.“

„A to bych jinak moh? Vždyť mám tělo jinde, ne?“

„To jo, ale musíme si vznést otázku, zda tvé opravdové tělo není vlastně tady.“

„A je?“

„Ne, není. Takže teď, když jsme tady...“

„Počkej ještě s mi neodpověděl.“

„...budeme... cože?“

„Neodpovědělš mi.“

„A to jsem jako měl?“

„Jak můžu umřít, když je moje tělo tam?“

„No, nemyslíš, že když má tady tvoje vědomí propůjčený tělo, tak když ho ztratí, tak je to pro něj vlastně definitivní ztráta těla?“

„Ani ne.“

„Vidíš, já taky ne. Takže...“

„No tak proč teda?“

„Mohlo by to třeba být proto, že tvoje vědomí, když je v matrixu, považuje tuhle realitu za pravou.“

„A je to tak?“

„Ne.“

„No tak proč teda?“

43 Jistě jste si nevšimli, že je to nesmysl, a to proto, že už jste natolik zdeformovaní filmovým průmyslem Hollywoodu, že nemáte ve zvyku o příbězích, které vám autoři předloží, přemýšlet. Samozřejmě z reproduktoru nemohlo být slyšet agentovo klení a demolování okolí, protože byl reproduktor součástí vybavení bojovníka vyslaného do matrixu, a ten přece zvedl sluchátko a zmizel, no ne?

„Seš jak malý dítě. Proč je tráva zelená? Proč slunce svítí? Proč umírají tučňáci?“

„Tráva je zelená, protože obsahuje chloroform, slunce svítí, protože se v něm mění vodík v hélium, a tučňáci umírají na protest proti globálním ekologickým změnám. Vysvětlit se dá všechno. Takže tohle taky.“

„Tak chloroform?“ Toluen zálibně pohlédl na trávník dole na ulici a olízl se. Celý. Měl opravdu mohutný jazyk.

„No dobře,“ pokačoval, „Mordeus tvrdí, že to má něco společného se střevama.“

„Se střevama?“

„Jo, prej nezáleží na tom, co si o sobě myslíš ty sám. Jakmile maj tvoje střeva pocit, že seš mrtvej, seš mrtvej.“

„To je divný. Myslíš, že to fakt měly bejt střeva?“

„Ne.“

„Tak teda... no nic, to je jedno, zapomeň na to.“

„Fajn. Takže k výcviku. Vidiš támhleten barák?“ ukázal na dům vzdálený dobrých sto metrů.

„Hm,“ odvětil Grunt, stále rozladěný, že nedostal odpověď.

„Tak na něj skoč.“

Grunt na něj vytřeštil oči: „Zbláznil ses? Tam nikdy nemůžu doskočit. Zabiju se dole.“

„Ale nezabiješ. Tady seš v tréninkové sekci.“

„Tak jako minule u počítače?“

Toluena tato jedovatost evidentně vůbec nezaskočila: „Vidiš tam dole nějaký lidi?“

„Ne.“

„Tak v tom případě to není pravej matrix. Takže klidně skoč. V matrixu je kvůli agentům určená vzdálenost, kterou je možný doskočit, když víš jak, přesně na 100 metrů. Tady se to naučíš a pak budeš mít v reálu děsnou výhodu.“

„Takže se mi tady nemůže nic stát?“

„No, to úplně ne. Když nedoskočíš, spadneš na zem a dá ti to pořádně přes držku, aby sis to příště pamatoval a víc se snažil. Tak a teď se zasoústřed na okraj toho baráku. Vidiš ho?“

„No jasně.“

„Soustřed se na něj. Jenom na něj. Zapomeň na všechno kolem.“

„Jo, v pohodě.“ To Gruntovi šlo, ostatně, jak dlouho se soustředil na to, že je bodlák!

„Teď si představ, že tam není vůbec žádná vzdálenost, že stačí skočit a seš tam. Prostě pár kroků. Máš to?“

„Jo.“

„Tak skoč.“

Grunt skočil. Šlo to dobře. Moc dobře. Překonával vzdálenost, jako by tam vůbec nebyla. Už jen pár metrů, už se skoro dotýkal okraje. Už jen dvacet centimetrů. A vtom let skončil, on se propadl a velmi bolestivě dopadl na dlažbu. Zvedl se a vylezl po schodech až nahoru k Toluenovi.

„Co jsem udělal špatně?“

„To ti takhle neřeknu. Myslím, že sis vedl moc dobře. První pokus a byls skoro tam. Jen o trochu víc soustředění, a je to. Kdyby to byla menší vzdálenost, než mezní, byl bys tam. Ale musíš se to naučit na stovce, to jinak nejde. Skoč znovu.“

Grunt se tedy znovu zasoústředil. Vzdálenost se smazávala, až měl pocit, že stačí udělat jen pár kroků, jen krátký pohodový skok...

Minul římsu o dvacet centimetrů a dopadl o několik pater níž na chodník.

„Myslím, že jsem si zlomil žebra,“ řekl nahoře Toluenovi.

„To je v pohodě, už to skoro máš. Dej si to znovu.“

A tak znovu stejná procedura. Už to bylo jen kousek, jen natáhnout nohu... dvacet centimetrů od hrany domu se propadl a zlomil si pravou ruku. To ho dopálilo. Dokáže skočit sto metrů a pak nezvládne dvacet centimetrů! Vyběhl na startovní dům, Toluen zde z nějakého důvodu nebyl, ale to ho nezajímalo, hlavně to dokázat! Skočil a vyvrknu si kotník dvacet centimetrů od domu. Nahodil kotník zpět, vyběhl nahoru... a tak to šlo další půl hodinu.

Nakonec přišel nahoru na startovní dům, úplně zničený, s přelámanými kostmi v těle, krvácející snad ze všech míst těla. Toluenu zde stál a měl podivný úsměv.

„Kdes byl?“ zeptal se ho Grunt.

„No... já... byl jsem něco zkontrolovat v kódu.“

„Aha. No jo. A nemoh bys mi, prosím tě, ukázat, jak se to má skočit?“

„No, víš, asi ne.“

„Proč ne?“

„No, víš, já si spletl baráky. Měl jsi skákat támhle na ten.“ Ukázal přesně na druhou stranu. V přibližně sto-metrové vzdálenosti tam stál jiný, úplně identický dům. „Víš, nevěřil bys tomu, ale když přečteš v kódu jiho-východ, tak se to dá opačně taky číst jako severozápad...“

„Co mi tím chceš naznačit.“

„No, jen to, že bych támhle na ten barák nedoskočil. On asi nikdo. Je to víc, než sto metrů.“

„O kolik?“

„No, asi o dvacet centimetrů.“

A tak se stalo, že si Grunt i přes své poměrně slušné sebevědomí poprvé v lidském životě připadal jako idiot.

„Tak, Grunte,“ řekl jednoho dne Mordeus, „přichází tvůj první výlet do matrixu.“

„Hm,“ odvětil nevrle Grunt. Mordeus se tvářil, že to neslyšel. Grunt se tvářil, že nevidí, že se Mordeus tváří, že to neslyšel. Zase jednou nebylo jasné, kdo má v této situaci vlastně navrch.

„Půjdeš s Antikristem. Je s ním sranda, furt si plete měkký a tvrdý i.“

„Fakt hlína,“ poznamenal ironicky Grunt. Mordeus se tvářil, že to neslyšel. Otevřel dveře do operační haly, kde už seděl v křesle Antikrist.

„Zdravým, já sem Antykryst,“ zahlaholil v ústrety. V jistém smyslu slova by bylo možné přemýšlet o tom, že by to mohl být opak Krista, ale určitě byste si pod pojmem Antikrist nepředstavili tohoto malého vypaseného růžolícího pána s krátkými vlasy a roztěkaným pohledem, působícího jako velmi bohatý lobista. Nutno říct, že k němu jeho přezdívka seděla asi tak, jako název Matka údernice k dojnici s kladivem.

„Ahoj, já jsem Grunt.“

„Fajn, budu ty teda říkat Grunt,“ odvětil vesele Antikrist.

„Jo, to se tak nějak předpokládá, ne? Když se tak jmenuju.“

„Já jenom pro jystotu. Trynyti taky říkáš Trynyti a ona se vždycky děsně vzteká.“

Grunt se nešťastně podíval na Mordea: „Jak dlouho tam vlastně budu?“

Za chvíli se procházeli po prázdné chodbě v matrixu a tvářili se, že do této reality zcela patří. Skutečnost, že se nacházejí v budově kanceláří, spravujících vodárny a kanalizace, s těžkými kulometry na zádech, jim v tom nijak nebránila.

„Co jdeme vlastně dělat?“ zeptal se Grunt.

„Jdeme vizvednout Trynyti.“

„Trynytro.“

„Já vým, ale s tým ť na koncy jý to víc leze na nervi.“

„Aha, ty jsi teda vtipálek.“

„Tvé yronycké poznámky mě rozhodně nerozpláčou.“

„Proč jdeme vyzvednout Trinitro?“

„Vlastně moc někdo neví. Zatým máme jen Toluenovu verzi.“

„A ta je?“

„Je.“

„Ne, já se neptal na její existenci, ale na její podstatu.“

„Aha, chceš slišet, jaká je.“

„Jasně.“

„Toluen tvrdý, že mu Trynyti řekla, že už se nikdy nevrátí, že chce zpátky do matryxu, a že myluje stroje a jejich krásní chapadílka a ať se vrátí sám. Jak jystě uznáš, je to dost chabí visvětlený, známe Toluena, tak deme pro ňy.“

„Aha.“

Chvíli si tiše vychutnávali matrixovou realitu, která obsahovala mnohem menší množství krys a betonových červů, než ta jejich.

„Proč ti vlastně říkají Antikrist?“

„Protože jsem přeučoval serveri, kteří předtým patřili církevním organizačním, aby uměli mislet komerčně.“

„To nechápu.“

„Bila to moje práce. Chvály před tím, než mě chitýl matrix, bili zákonem zrušení všichni církevní organizace, s odůvodněným, že narušují systémem dobrovolných darů základní principy kapitalismu. Ti nejzatvrzelejší sme zavýraly. Jo, to bila krásná doba.“ Antikrist se zasn timer.

„No a dál?“

„A pak zůstala spousta pánbýčkářskejch serverů, co vůbec netušyla, jak se chovat v tržní společnosti. Rozumíš, jak bili zblblí z Byble, měly všichni pocit, že kdiž maj lyďy hlad, stačí vijet na moře a bejt děsně zbožnej a ribi ty sami naskáčou do loďy. A jinak že jde v životě prakticky o to, chodit kolem a visvětlovat víběřčým, že vibýrat daně je nesmysl, umejvat nohi a semtam proklýt nějakej ten fýkovňýk.“

„A proč jim teda prostě nepřehráli program?“

„Už na začátku jednadvacátého století se uměli serveri učyt⁴⁴. A už tehdi exystovali ymagynární servery a dokonce y lyďy.“

„Nechápu.“

„Prostě ynformace, kteří běhali neustále po ynternetu, takže už vlastně reálně nikdy nebili. Ale chápu, že tohle asy nevýš. Nejspýš jsy bil jeden z těch lyďů, co se nechaly rovnou a bez odporu schramstnout matryxem.“

„A ty ne?“

„Nakonec mě taki dostaly. Ale že jym to trvalo.“ Hrdě se napřimil, čímž ještě zvýrazil své malé buclaté tělo, „proč misláš, že zaměňuju i za y? Začal jsem, kdiž my došlo, že jsme sledovaňý. V tí době... teda chcy říct... v tí době už se uměl matryx učyt a naučyl se už prakticky všechno. A tak mě napadlo, jak se tomu vihnout. Díky těm záměnám nebude vědět, co to říkám za slova, nebude sy s tím vědět radi.“

„A pomohlo to?“

„No, nadlouho ne. Bil už dost chitrej na to, aby ho napadlo zaměňyt i za y.“

„A takhle nás stroje dostaly?“

„Nejspýš.“

„Víš, jednu věc jsem nikdy nepochopil.“

„Jakou?“

„Jak se stalo, že všechny ty soubory informací najednou dostaly osobnost?“

„Dokázali se učyt.“

„No dobře, ale to, že se stroj naučí kombinovat informace, ještě to přece neznamená, že se obrátí proti člověku. Na to by musel mít něco víc.“

„Chceš říct, že by za tím mohli být nějakí lidi?“

Co bylo špatně? Aha, no jistě... „Antikriste, ta informace tě tak zaskočila, žeš přestal zaměňovat i za y.“

„Jéje, no vydýš. Tak jynak, chceš říct, že bi za tím mohly být nějakí lyďy?“

„Vidíš, to mě nenapadlo. Já spíš myslel, jak vznikla duše.“

„Tak pozor, Grunte! Abich tě nemusel přeučovat. Takoví, jako seš ti, sme zavýraly!“

A pak došli k zamčenému trezoru, z něhož se tlumeně ozývalo ženským hlasem: „Zabiju Toluena, tentokrát už ho vážně zabiju!“

---

44 Vidíte, tak aspoň jednu jistotu v datu máte. Nebylo to v minulosti.

„Vydýš, já ty říkal, že je ta Toluenova verze podezřelá,“ poznamenal Antikrist.

Grunt- tedy ten v realitě, jež obsahuje více krys a betonových červů- se rozhodl. Šel za Trotlem a svolal celý Hrobový výbor. Asi za hodinu se opravdu všichni sešli, dokonce včetně Joe Connora, který teď opět začal propadat svým starým schizofrenním potížím, což se projevovalo tím, že spolykal prakticky všechnu plastickou trhavinu, kterou vlastnil, a teď hledal svůj transformátor, který mu ale ostatní členové Hrobového výboru prozíravě ukradli a schovali. S tímto činem souhlasil proti očekávání i Hrobař, a to se slovy, že vzhledem k tomu, co by z Joe Connora nakonec zbylo, by ho to pohřbívání nejspíš ani nebavilo. Grunt často přemýšlel, proč tak zbytečná existence, jakou je Hrobař, vůbec touží po životě. Přišel na teorii, podle níž je jediným důvodem Hrobařovo skryté přání přežít a následně pohřbít všechny své kolegy. Grunt často přemýšlel o tom, že až Hrobař těžce onemocní a pochopí, že se mu to přirozenou cestou nepodaří, v brlozích Hrobového výboru nastane velký strach.

Když se všichni sešli, stoupl si Grunt a přehlížeje Joea, který si teď se smutným výrazem v tváři přejížděl igelitovým pytlíkem po chlupatém bříše, doufaje aspoň v jednu náhodnou jiskru, začal mluvit:

„Svolal jsem vás, protože vám musím něco říct,“ no dobrá, nebyl to nejlepší začátek proslovu. Každý ostatně věděl, že je nejspíš nesvolal proto, aby si společně zaskřehotali „pějme píseň dokola“. Na druhou stranu, jedinými členy, kteří by se zmohli na ironické poznámky typu: „Ne, vážně?“ nebo „Víc už vědět nepotřebují,“ byly Dona a Grunt, a obě teď stály na jeho straně.

„Jak jistě víte, když jste mě vmetli, získal jsem dvě těla,“ obecenstvo začalo být netrpělivé,⁴⁵ už druhá věta bez informace, „v tom druhém jsem se dostal do matrixu.“

Podařilo se. Tohle byla konečně informace. Kolem stolu to zašumělo. A zašustilo. Joe totiž po této zprávě začal třít svůj igelit o vlasy a pak jej rychle přikládal na břicho.

„Tam jsem zjistil dost zvláštní věci. Především to, že matrix není v rukou strojů.“

„A koho teda?“ ozval se Kostroun.

„To nevím,“ odvětil Grunt a zatvářil se svůdně, „ale můžeme to zjistit.“

„Jak?“

„Musíme se vydat do Města strojů, tam najít Mateřský počítač, jestli teda něco takového existuje. Tam budou informace, co se stalo na začátku s lidmi a stroji.“

Kolem stolu bylo ticho, jen slabé šustění zpod stolu napovídalo, že Joe nejspíš našel nějaký vhodný předmět.

„To je ale sebevražda,“ řekla Dona.

„Takže Dona se hlásí,“ podotknul Kostroun.

„Hej! Neřekla jsem...“

„A já se hlásím taky. Jestli tam nezařve ona, tak si to dám já sám. Aspoň jednomu z nás by se to povýst mohlo.“

„Kostroune,“ pošeptal mu Hrobař, „jestli máš s Donou takovej problém, proč to řešíš tak složitě? Proč ses jí nikdy nepokusil zabít?“

„No, já... trochu se bojím, že kdybych pak spáchal sebevraždu, tak bych tam byl zase s ní...“

„Vůbec jsem neřekla, že někam jdu,“ pokračovala mezitím Dona, „jen jsem chtěla říct, že...“ uvědomila si, že jsou po Gruntově informaci všichni tak zaskočení, že by ji chvíli nemuseli přerušit, „...že z hlediska samotného bytí našich jsoucen v tomto vesmíru a v této dimenzi, jsoucen určených souřadnicemi místa a času, není výsledek takového, řekněme, questu, ani zdaleka zaručen. Všichni přece víme, že je koexistence strojů a lidí ovlivněna jistou antipatií, snad až xenofobního charakteru, což obvykle vede k tomu, že se oba systémy, tedy humanitní a exaktní, vyjádřeno snad až metaforicky ve vztahu lidí a strojů, dopouštějí vzájemného ohrožení svých bytí, a vezmeme-li v úvahu premisu, že je každá bytost interesována na svém bytí...“

Dona se dostala opravdu daleko. Nakonec však proud její řeči rozpustil veškeré napětí, které panovalo po Gruntově informaci, takže mohla být přerušena.

45 Vědci zjistili, že doba, po kterou se člověk dokáže plně soustředit, je přibližně čtvrt hodiny. Průměrný člen Sionského Hrobového výboru na tom však byl ještě hůř, než průměrný hyperaktivní žák základní školy.

„Hele, Grunte,“ řekl Trotl, aniž se zaobíral tím, že Dona stále ještě vydává nějaké nesrozumitelné zvuky, „rád bych tě upozornil, že jít do Města znamená, že nás zabijou. Já nevím, jestli to víš, ale stroje nás zrovna nemilují. Dost pochybuju, že se tam někomu z nás bude chtít.“

„No vždyť přesně to jsem říkala...“

„Hele, Joe,“ obrátil se Kostroun na Joea, „půjč mi půlku toho igelitu, jo? Díky. A nemáš ještě nějakou tu karamelu? Ne? Aha... počkej, tak já tě takhle obejmů a budeme třít spolu...“

„A kde je jistota, že najdeme Mateřskej počítač?“ pokračoval Trotl.

„Není,“ odpověděl Grunt.

„Máme jistotu, že vůbec nějaký je?“

„Nemáme.“

„Takže si to zrekapitulujeme,“ zkusila to Dona.

„Ty laskavě nic nerakvopilotuj,“ zastavil ji Trotl.

Dona se zatvářila uraženě, „nerakvopilotuj, no jasně, to víš, že jo. Tobě by možná nějaká ta rakvopilotáž neuškodila.“

„Tak jakou máme šanci přežít?“ zeptal se Trotl.

„No,“ začal Grunt, „někteří z nás celkem vysokou, pokud využijeme jedné možnosti...“

„A to?“

„Tenhle příběh tvoří Autor. Ten nám vymezí situaci, a ten rozhoduje o tom, jestli se dostaneme do smrtelného nebezpečí. My jsme mu celkem ukradení, ale jde mu o to, aby jeho dílo za něco stálo. Aby to někdo čet.“

„Fakt?“

„Zdá se.“

„No já nevím. Vždyť je všechno, co se tady odehrává, blábol. Kdo by to chtěl číst?“

„No jo, jemu totiž nejde o logiku příběhu, ale o primitivní zápletky, který udrží čtenáře až do konce.“

„Jak to víš?“

„No, jsem s ním tady jako jedinej od začátku.“

„A jak víš, že nejseš jenom psychicky narušený?“

„Jo,“ dodal Kostroun, „třeba jako tadyhle Dona.“

Dona si odfrkla a poznamenala něco jako: „Skutečně rozvinutý intelekt.“

„Koukněte,“ řekl Grunt, „nic v tomhle světě není jistý.“

„Jistě,“ na to Dona, „vše, co je, či zdá se jen, je však jenom ve snu sen.“

„Joe,“ promluvil Kostroun na svého souseda, „co kdybys ji terminoval?“

„Proč?“ zeptal se s nechápavým výrazem na tváři Joe. Kostroun si povzdechl.

„Jde o to,“ pokračoval Grunt, „že jestli autor opravdu je...“

„Což nevíme,“ dodal Trotl, evidentně nespokojený se zájmem, kterého se Gruntovi dostávalo.

„Což nevíme, ale věříme...“

„Někteří...“

„Většina...“

„Možná...“

„Jestli je, znamená to, že mají největší šanci přežít ti, kteří jsou co nejvíc zápletkotvorní.“

„To znamená co?“

„No, podívejte se třeba na tuhle situaci, od chvíle, kdy jsem vás svolal. Zápletkotvorní jsou třeba tadyhle Dona a Kostroun. A taky Hrobař a Joe. Promiň, Trotle, i když tvoje nabubřelý ego je docela zajímavý, nevydrží to na dlouho. Ty moc zápletkotvornej nejseš.“

„Fajn!“ Trotl se snažil ovládat, ale asi si chtěl užít jeden ze svých posledních šteků v příběhu, takže mu to moc nešlo, „fajn! Taky nikam nejdu. A se mnou ani nikdo jinej, kdo je aspoň trochu normální.“

„Jasně,“ na to Kostroun, „že jo, Dono?“

„Obávám se, že pro jednou ti musím dát za pravdu,“ odvětila Dona s úsměvem, „ale uvědom si, že je to zcela výjimečná situace, na niž jako precedens rychle zapomenu.“

„To jo, na krecedensy se zapomíná rychle,“ odvětil jí s úsměvem Hrobař.

Kupodivu se zdáli potěšení jak Trotl, tak Grunt.

„Děkuji za podporu,“ chvíli přemýšlel, zda to není moc, ale pak se k tomu oslovení odhodlal, „děkuji za podporu, přátelé, byl bych rád, kdybyste se co nejdřív připravili. Zítř ráno bych rád vyrazil.“

K Trotlůvu zděšení se Dona, Kostroun i Hrobař zvedli a jali se odcházet.

„Kam jdete?“ třeštil na ně oči Trotl.

„Připravít se.“

„Ale...ale,“ koktal Trotl, „vždyť jste se mnou souhlasili, ne?“

„No jo,“ kývnul lebkou Kostroun, „souhlasili jsme, že nikdo normální nepůjde.“

„Jenže my nejsme normální,“ přidal Hrobař.

„Jsme zápletkotvorní,“ dodala Dona.

Trotl si povzdechl a podíval se na ty, kteří s ním zůstali, tedy měli sami o sobě nejspíš představu, že jsou normální. Když se díval na Joe Connora, Chromáka a Ysu Králíka, snažil se zaplašit pocit, který mu říkal, jak moc je na tom světě sám.⁴⁶

Grunta probudily chaotické zvuky z venku jeho brlohu. Vlastně mu to ani zvlášť nevadilo, vzhledem k tomu, jak obskurní sen se mu zdál. V něm proti němu stál jednooký mimozemšťan se spoustou chapadel, kterého by nepřijali jako komparz snad ani do StarTreků, a říkal mu s kamennou tváří, která byla kamenná prostě proto, že vcelku žádnou neměl: „Má civilizace byla za 120 let zničena obřím meteoritem, kterému dala zvláštním nedopatřením, způsobeným vysíláním vysokofrekvenčního radia, vaše civilizace vědomí. Abychom napáchali opravené škody, potřebujeme mozek člena vaší civilizace, který nám ve velmi nepravděpodobném případě pomůže rozkódovat vědomí meteoritu. Vzhledem k tomu, že jste první, koho jsme na své výpravě potkali, dovolte, abychom vám projevili upřímnou soustrast s vaší ztrátou a předali vám oficiální poděkování naší civilizace za vaši nedobrovoňnou a náležitě zbytečnou oběť.“ Grunt se pak snažil mimozemšťana přesvědčit, že on je vlastně stroj, a že bude jeho smrt opravdu náležitě zbytečná, protože on ale vůbec není členem svojí civilizace. Na to ovšem mimozemšťan suše odvětil, že se jedná o logický paradox, a neuznal to jako přesvědčivý argument. Nebýt tedy Gruntova spásonosného probuzení, zřejmě by se pobavil dalším zážitkem vlastní smrti, která se, vzhledem k předchozímu příběhu, začala pomalu stávat jeho nejlepší životní disciplínou. Ironicky popřemýšlel, kolikrát ještě do konce knihy umře, a otevřel oči.

A umřel.

„No ne, vážně, ale tohle bylo úplně zbytečný...“ řekl Grunt, poletující v prostoru.

Nic se nestalo. Tohle byla tak trochu patová situace.

„Tak co kdybychom se domluvili,“ řekl Grunt, „že se mi tohle taky jenom zdá? Prostě se teď probudím a na tohle zapomenem, jo?“

A probudil se. Vedle něj seděla zády k němu na posteli Grunt. Zřejmě uslyšela, že se pohnul, protože řekla:

„Mluvil jsi ze spaní.“

„Vážně?“ ozval se Grunt. Napadlo ho, kolikrát se už Grunt pokoušela tímto dramatickým způsobem navázat komunikaci. Zaplašil myšlenku, v níž jeho vyvolená sedí několik hodin ve stejné pozici a při každém zvuku opakuje „mluvil jsi ze spaní“.

„Mluvil jsi o Doně.“

Gruntovi proběhlo hlavou několik scén, před tou s mimozemšťanem. Byl to ten typ snu, v němž partner rozhodně nevypadal jako kříženec kyklopa a stáda chobotnatců a onen rozhovor zdaleka nebyl tak strohý a suchý. No, řekněme si upřímně, že byl spíše zaoblený a vlhký.

Teď Grunt zalitoval, že odpověděl, a napadlo ho, že by měl předstírat náhlý spánek. Třeba by Grunt po nějaké době přestalo bavit opakovat svoji ranní mantru a k následnému rozhovoru by nedošlo. Zvolil špatně.

⁴⁶ Aha, vidíte, a taky by tam měla být Grunt, že? Ale ta by narušila krásný pocit Trotlůvy samoty, proto mlčky předpokládejme, že po své poslední replice... aha, ona žádnou neměla, no tak tedy v polovině, odešla na záchod a už tam zůstala. Šla zvracet, protože v poslední době velmi touží po dítěti, a vzhledem k tomu, že nerozumí anatomii, snaží se dosáhnout primárních projevů těhotenství těmi sekundárními.

„Kdo to dělá venku ten hluk?“ pokusil se odvést řeč jinam.

„To mi k tomu nic neřekneš?“

„K čemu?“

„K Doně, přece!“

„Co bych ti měl říkat? Já se přece neslyšel, já jsem spal.“

„Ráda ti to připomenu.“

„To nemu...“

„Jestli jsem to dobře pochopila, tak tys byl papež a ona jeptiška.“

Grunt si vzpomněl na další sny. Jak se zdá, o Doně se mu zdálo celou noc. Jen doufal, že ze spánku nevykládal, co všechno se dá vyvádět s kadidelnicí...

„Co na ní vidíš? Vždyť je narušená!“

„No a?“

„Je to intelektuálka!“

„No a?“

„Furt myslí, protože jí někdo nakukal, že když přestane myslet, tak přestane existovat!“

„To byl Descartes.“

„Co?“

„Ten, kdo jí to nakukal, to byl René Descartes. To mi připomíná jeden vtip. To takhle přijde Descartes do kavárny...“ Gruntin pohled byl tak ostrý, že mu zmrazil veškerý jeho ostrovtip.⁴⁷

„To je mi úplně jedno! Co na ní vidíš?“

„Co je to za hluk?“ zeptal se Grunt.

„To jsou ti, co se chystají na quest. A odpovíš mi?!“

Grunt rychle vyskočil z postele. „No jo, quest! Málem bych na něj zapomněl!“ A hnal se ke dveřím.

„Fajn, jdu s váma.“

„Cože?“ Grunt se zastavil ve dveřích.

„Jdu s váma.“

Grunt pokrčil rameny. „No jo, tak jo.“

„Co?“

„Říkám, že tak jo.“

„Jenom tak? Prostě tak jo?“

Grunt to vzdal. „A co bych jako měl říct?“

„No, čekala bych, že o mě budeš mít starost. Že řekneš třeba něco jako: Je to nebezpečné, miláčku. Co kdyby se ti něco stalo?“

„Ééé, je to nebezpečné, miláčku. Co kdyby se ti něco sralo?“

„Stalo, ne sralo!“

„Aha, promiň...“

„No, teď už je stejně pozdě!“

„No tak třeba pří...“

„A taky bys měl třeba říct: Na tý Doně mi vůbec nezáleží, ať si klidně umře, ale o tebe mám strach.“

Grunt chvíli tupě zíral a přemýšlel, co měla poslední věta za smysl. Nepřišel na to. Napadla ho pouze slova jako „psychická disbalance“, „pitiatické rysy“ a „hysterická neuróza“, ale natolik už vyvinul základní sociální citění, že pochopil, že by to v danou chvíli nebyly ty nejvhodnější repliky.

„Musím jít,“ a vyrazil ze dveří.

„Grunte! Vrať se! Ještě jsme spolu neskončili!“

---

47 No, ona by ho Grunt stejně asi nepochopila, ale vy možná máte filosofické vzdělání, a proto vás o tento vtip nepřipravím, ačkoliv není originální a nemám na něj autorská práva... ale původně je anglicky a já si ho trochu upravil, tak si toho snad nikdo nevšimne. To takhle přijde Descartes do kavárny a objedná si kávu. Číšník ji donese, Descartes se nadechne a kávu do sebe na jeden lok hodí. Začne křičet, protože se spálil, začne kašlat a pozvrací se. Číšník na něj bez hnutí brvy kouká a pak se zeptá: „Dá si pán ještě jednu?“ A Descartes, bílý bolestí, odpoví: „Ne, nemyslím.“ A zmizí.

Ale v té chvíli už Grunt běžel chodbou a pokoušel se nemyslet.

Členové Hrobového výboru byli poměrně překvapení, když zjistili, že s nimi jde i ostentativně mlčící Grunt. Když se na její přítomnost zeptali Grunta, jen pokrčil rameny a zvedl oči v sloup.

„Já tě vidím, Grunte!“ řekla Grunt, otočená k němu zády.

„Jo, já tebe taky,“ odvětil mrzutě Grunt.

„Tak, kterým směrem vyrážíme?“ zeptala se Dona, aby odlehčila situaci.

„Nejspíš sehnat bednu chloroformu,“ zamumlal téměř bezhlase Grunt a loupl očima směrem ke Gruntiným žádům.

„Co s říkal?“ otočila se k němu.

Grunt se rázem vzpamatoval: „Á, ano, přátelé, přemýšlel jsem o našem questu a...“ tuhle jedovatost si nemohl odpustit, „inspirován dnešním snem, rozhodl jsem se pozvat na naši výpravu pár dalších členů.“

„Koho? Autobus perverzních jeptišek?“ zareagovala Grunt.

„Ty bohužel nejsou k mání. Ale napadlo mě, že by nás mohlo doplnit pár kněží.“

„Aby byla čerstvá zásoba mrtvol?“ vyjádřil svoji první myšlenku Hrobař.

„Z kněžů mám deprese,“ řekl Kostroun a utáhl si smyčku, která se mu teď volně houpala na krku. Na konci provazu byl připevněn velký kovový hák, o němž majitel doufal, že by se mohl někde po cestě omylem zachytit.

„Podívejte, věc se má tak,“ řekl Grunt, „teď je nás na quest pět. To je málo.“

„Proč?“

„Protože pět... pět... to prostě není žádný quest. Pět je procházka. Jestli chceme být opravdová výprava, musí nás být víc.“

„A to jako kolik?“ zeptal se Trotl.

Grunt se k němu překvapeně otočil. „Trotle, já myslel, že trucuješ.“

„Ale vůbec ne,“ odvětil s lehce syčivým výrazem Trotl, který se zřejmě ke své nelibosti uvědomoval, že bez pozornosti čtenáře neexistuje⁴⁸, „naopak. Přišel jsem vám popřát štěstí. A malej dárek na cestu.“ A rozbil transparent, ne němž stálo roztřeseným písmem MAGOT MIT UNS.

„Pod tímhle bojovali křížkovci ve střevověku,“ dodal, „přečet jsem si to v jedné knize, kterou u mě na stole nechala Dona.“

„Odkdy umíš číst?“ zeptal se Kostroun.

„Já? No přece odjakživa.“

„Čího jakživa?“

„A jsi si jistý, že se to opravdu píše právě takhle?“ zeptala se jemně Dona.

Trotl mírně znejistěl. „No, já...“

„No, je to od tebe moc hezký,“ řekl Grunt a vzal si od něj transparent, „tak se měj a my vyrážíme do Sionu pro pár dalších magotů,“ nervózně se usmál na Trobla, jestli ho náhodou neurazil. Ten se ale jen přiblížil usmíval.

Pro Grunta bylo vzhledem k neustálému Gruntinu dohledu obtížné mluvit o samotě s Donou, na chvíli se to ale povedlo.

„Dono, co vlastně mělo být původně na tom praporu?“

„No přece Got mit uns- to znamená Bůh s námi.“

„Aha, a jak se mu tam povedlo dát to MA?“

Jestli si dobře pamatuju, tak tam byl obrázek křížáků a přes ten bylo razítko knihovny. Obávám se, že to Trotl nepochopil.“

48 V případě, že neexistuje, nemůže si samozřejmě uvědomovat, že neexistuje. Věc se má ve skutečnosti tak, že se Trotl probral z nebytí a uvědomil si, že je to proto, že bylo jeho procitnutí a krátké navrácení do existence předzvěděno autorem či čtenářem, a to jen proto, aby se úplně zbytečně objevil v této scéně. Vzhledem k tomu, že, jak nám už řekla Dona a Heidegger, „každá bytost je interesována na svém bytí“, neboli, jak by řekl Trotl, „nikdo nechce chcípnout“, (s čímž by samozřejmě Hrobař a Kostroun zásadně nesouhlasili,) Trotl byl ochoten břímě posledního štetku přijmout. Výrazně za to zaplatí, protože to je právě štek, kde z něho uděláme naprosto nespravedlivě úplného idiota.

„Prostě opsal, co viděl.“

„Jo. Takže teď je tam 'Červ s námi'.“

„Skvělý. Tak pod touhle standartou se rozhodně nebudu stydět měnit svět.“

Když přišli před Sionský kostel, Grunt procesí zastavil.

„Myslím, že bychom tam určitě neměli chodit všichni. Zvlášť přítomnost Kostrouna a Hrobaře by je mohla vyděsit.“

„Proč?“ zeptal se Kostroun a poškrábal se koncem svého háku na hlavě.

Hrobař se opřel o svoji lopatu a loupl po něm okem. „A neberte s sebou ten transparent. Jinak by všichni stejně věděli, že je Kostroun s náma.“

„Jak?“ zeptal se Kostroun stejně nevinně, jako předtím.

Dona s Gruntem a Grunt vešli dovnitř. Sedli si do lavice a poslouchali, o čem zrovna kněží hovoří.

„Dvacátý třetí soud ohledně hereze,“ pronesl bratr Jeroným, tento měsíc Administrátor. Grunt si povzdychl.

„Výborně,“ řekl Řehoř, „bratře Damiáne, rozsviť svíce!“

„Vždyť jsem je na tvůj rozkaz právě zhasnul!“

„Zapisuji 103 mínusových bodů. 60 za zpochybnění autority papeže, 40 za tykání papeži a 3 za smrtelný hřích pýchy.“

Damián něco zabručel a šel zapálit svíce.

„Tak tedy,“ řekl Inkvizitor, „nyní, bratře Jane, vyznej před tváří Boží, Svatého officia a Krutého Úřadu pro Potírání Úplně Všeho svoji víru!“

„Jsem přesvědčen, že je Autor tvůrcem světa, a že jej vytvořil sám ze sebe.“

„Ano, to by bylo stále v souladu s pravým učením. Bylo mi však řečeno, že je tvá víra...“

„Ano, jistě, Vaše Svatosti, dále jsem přesvědčen, že je Autor obsažen v každém z nás a my všichni jsme obsaženi v něm. A že jsme všichni jenom emanací jeho psýché.“

„No dobře, to je dost heretické na to, abychom ti za to vyměřili tak... no, řekněme jedno a třičtvrtě upálení.“

„Mimochodem,“ přerušil Řehoř, „kaplane, zhasni ty svíce a přines tu svěcenou vody, cos před chvílí odnesl a krátce předtím přinesl, mohla by se hodit.“

Damián se pokusil neklít a unaveně se odšoural pro svěcenou vodu.

Grunt se podíval na Donu. „Jakto, že je najednou jejich Bohem Autor? To je divný, ne? Vždyť je to v podstatě pravda...“

„To byla určitě zas nějaká reforma. Prostě zvolili Reformátorem někoho moc silného. Příští měsíc bude třeba jejich Bohem Magot.“

Administrátor opět promluvil: „Dvacátý čtvrtý inkviziční soud.“

„Damiáne, rozsviť svíce!“

„Mmm.“

„Třicet mínus bodů, protože co je mumlem, to je ďáblem. Nebo tak nějak.“

„Všichni jste se spikli!“

„Výborně. Plus 10 bodů. Paranoia je u kaplana velmi žádoucí.“

„Vyznej svoji víru, zde, před tváří svatého Officia, Krutého Úřadu pro Potírání Úplně Všeho a toho... no... Boha!“

„A kaplane, odnes tu svěcenou vodu, ano? Nikoho tady přece pohřbívat nebudeme!“

„To se ještě uvidí,“ zašeptal Damián. Administrátor si zjevně nebyl jist, jak na tuto větu zareagovat.

„No přece mínus 3 za miluj bližního svého,“ napověděl Řehoř.

„Věřím, že Autor není opravdovým velkým, dobrým Bohem, ale pouze demiurghem, tím kdo ze zlých úmyslů vytvořil tento nedokonalý svět...“

„No jo, tak prostě gnose,“ odvětil zrudně Inkvizitor, „to máme dvě a čtvrt upálení. Nemáš něco trochu zábavnějšího? Vždyť tady pořád omíláme totéž dokola...“

Všichni se po něm pohoršeně podívali.

„Mínus 30 bodů za malověrnost, mínus 40 za odmítání autorit a písma...“

„Krucifix!“

„A mímus 20 za klení!“

„Damiáne, zhasni svíce!“

„Zapisuji mínus pět bodů za škleb!“

„Ale to není hřích!“

„Škleb je dílem ďáblovým!“ připomněl bratrsky bratr Řehoř.

Konečně byl koncil u konce, kněží se začali zvedat ze svých křesel. „Ti jsou tak krásně zápletkotvorní,“ povzdychl si Grunt a vyrazil rázným krokem směrem k nim.

„Co chceš dělat?“ zeptala se Grunt.

„Jdu je přesvědčit, že Magot je velký a Grunt je jeho prorok.“

Křížové vojsko, které počtem začalo dosahovat Gruntovy představy questu, tedy vojsko, jehož členy byli Grunt, Dona, žárlivá Grunt, pět kněží, Hrobař a Kostroun, vyrazilo. Hned za první zátočinou kanálu je čekal...

„Drak?!“ vyděšeně vykřikla Dona. Grunt se podíval ke stropu a znechuceně zavrtěl hlavou.

Uprostřed kanálu seděl drak s roztaženými křídly a zle koukal po skupině. Dona a Grunt, nehledě na rivalitu, okamžitě vyrazily do nejbližšího výklenku, zatímco Hrobař výhrůžně zvednul lopatu, Kostroun se pokusil rychle se oběsit a Řehoř se jal předhazovat Damiána. Když ten nevypadal příliš ochotně, Řehoř mu řekl, že pokud umře za svého papeže, získá pro příští měsíc určité dost bodů na to, aby byl zvolen on. Damián ale odvětil, že ještě neviděl mrtvého papeže, a zmizel za roh. Řehoř ještě stačil utrousit jízlivou poznámku, že on ano, a to, když byl papežem Damián, a pak vyrazil za ním.

Jediný, kdo zůstal naprosto klidný, byl Grunt.

„Hele, to je blbost,“ pronesl ven z knihy, „já ti do toho nechci kecat, ale co dělá drak v kanále?“

Drak se zatvářil nejistě. Zřejmě začal přemýšlet, zda má či nemá existovat.

„A nevykládej mi, že ho někdo spláchnul do záchodu, když byl ještě malý dráče. To ti nikdo nesežere. A vůbec, vždyť je tak velkej, že by se sem ani nevešel.“

Vtom jim došlo, že jsou v obrovské místnosti, mnohem větší, než jsou chodby kanálu.

„No dobře, ale vždyť se sem taky musel nějak dostat. Vždyť by se v těch kanálech ani neotočil.“

Vtom se drak složil do úhledné malé krabice s tlustýma šupinatáma nohama a nápisem „Neklopit“ a zase se proměnil zpět. Vítězoslavně se zašklebil.

„Jo, tak tomu říkám vysvětlení,“ poznamenal ironicky Grunt, „no, a co tady asi žere, co? Vždyť by tady hnedka chcípнул. Evolučně vzato, měly by tady být jenom malý zvířata. Takovej dospělej drak toho musí spořádat...“

Jako odpověď drak nasál vzduch tak mocně, že vytrhl několik Gruntových vlasů. Ty se mu dostaly do dýchacích cest a rozkašlal se.

„Jestli jsi měl na mysli plankton, tak ten je jenom v moři. Tohle není velryba!“

Gruntova anarchie už byla na Autora moc. Vzápětí přilétla spousta mantinelů a po chvíli nejistoty se složila do úhledného kosočtverce s čárou uprostřed. Vzápětí si ale mantinely uvědomily svůj omyl a pokusily se zformovat do nějakého příhodnějšího tvaru, strašícího v autorově mysli. Přes znak anarchie, kladiva a srpů a (z jakéhosi důvodu) znaku kosmetiky Avon se konečně dopracovaly k obličejí. Ústa promluvila:

„Jak se opovažuješ přímo oslovovat autora? I Smolíček pacholíček ví, že je to zakázaný! A to je úplně blbej!“

„Protože už to přeháníš,“ odpověděl Grunt, „podívej, já jsem ochotnej k leccemus, ale fakt nechápu, proč se mám v daleké budoucnosti v kanálech plných obrovských vražedných strojů setkat s drakem jako vystřižených z pohádek o hloupým Honzovi!“

„Jste snad na questu, ne?“

„No, to jo.“

„A ke questu neoddělitelně patří drak.“

Drak zadupal. Zjevně se na sebe snažil upozornit. Momentální situace ho vůbec neuspokojovala. Čekal, že

bude aspoň na chvíli hrát hlavní roli, čštíť kolem sebe oheň a hrůzu, vrhat se na postavy, s nimiž se čtenář neopatrně identifikoval, a děsit ho možnými scénáři jejich úmrtí. Od začátku věděl, že bude jeho role v příběhu krátká, ale doufal, že si ji náležitě užije. A místo toho tady teď stál úplně mimo centrum dění, jako ubohá kulisa, o níž se někdo, kdo by měl správně prchat v panice, naprosto nevzrušeně dohaduje, jestli vůbec existuje!

„My nejsme v žádném přiblblém fantasy,“ pokračoval Grunt, „jsme v přiblblém sci-fi. Měl by tady bejt nějaký brutální obří stroj, se kterým bychom svedli lýtý boj a nakonec ho zabili.“

„No, tak to bude drak, co zabijete, no.“

Drak znovu zadupal. Vůbec se necítil ve své kůži. Podle výrazu, který měl, zjevně smrt ve scénáři původně obsažena nebyla. Tedy aspoň ne v tom scénáři, který dostal do pracek on.

„No, tak to změň. Prostě přepíšeš scénu a bude to. Čtenář se o tom nedozví.“

„Tak to teda ani náhodou!“

„Proč ne?“

Drak zařval.

„Zavři zobák!“ obořil se na něj Grunt. Drak byl vývojem situace natolik zmaten, že poslechl. Možná i proto, že přemýšlel, kde má zobák.

„Proč? Protože drak je archetyp. Rozumíš? Metafora. Strážce opravdového nitra, ten, kterej tě zkouší, než tě pustí k pokladu. Musíš porazit draka v sobě, a tak dál. Snažím se z tohohle díla udělat světovou literaturu, kterou budou mít ve školních osnovách i děti v uprchlickém táboře na dálném východě. Chci působit na nevědomí čtenáře.“

„Ale proč tam nemůžeš šoupnout stroj?“

„Kdo je tady autor?!“

„Ten, od koho se očekává, že bude trochu soudnej. Fakt bych ti nekazil tvoje efektní scény, kdyby to nebyly totální zhovadilosti. Podívej, přežil jsem beze slova terminátora, co připevňuje lidem drátky k břichu, neřek jsem ani slovo na Donina zákazníka snažícího se probodnout vlastní kulmou. Snesu hodně, ale drak v kanále je blbost a ani to není zábavný! Máš tady takovejch záplekotvornejch postav a ty postavíš scénu na drakovi!“

„Začínáš mi pěkně líst na nervy. Podívej se třeba na Grunt, jak je hodná. Taky se jí ta hysterie určitě nelíbí, ale ví, kdo je autor. Jestli mě budeš ještě štvát, tak tě vyškrtnu z příběhu!“

„To nemůžeš.“

„Jak to, že ne?“

„Na mně teď všechno stojí. Půlka čtenářů by tu blbost odložila, kdybych v ní nebyl!“

„Tak tě proměním v žábu.“

Drak zadupal. Bez efektu, tedy kromě jedné věty v příběhu.

„To taky nemůžeš.“

„Že ne?“

„Dals mi právo měnit vlastní svět, pamatuješ? Musíš dodržovat svoje pravidla.“

„Už mám po krk toho, co musím a nesmím. Klidně vás proměním všechny.“

„Tak to zkus.“

Vtom se ze všech členů výpravy staly žáby.

„A co teď, jako?“ řekla jedna z žab.

„Žáby nemluví, žáby kvákaj!“ vystřelil autor.

„Ne? A co s náma teda budeš dělat? Budeš psát příběh o deseti ropuchách, co doskáčou do centrály strojů, na svých bradavicích přinesou zpět listinu, co tam šlohly, pak s její pomocí překvákaj městskou radu, aby jim uvolnila místo, a začnou vládnout Sionu? A nakonec to pojmenuješ 'Matrix4- Jak šly žáby na vandr', a prodáš to rovnou do levných knih, sekce 'pornografie a dětská literatura'?“

Drak konečně ztratil trpělivost. Takový nedostatek zájmu si nezasloužil. Byl zklamaný a uražený. Složil se do úhledné krabice s nápisem „neklopit“ a odkráčel do hlubin kanálu.

„Tak jo,“ ozvaly se nakonec mantinely, „je fakt, že mám s váma svoje plány. Takže bychom se mohli domlu-

vit. Drak je pryč. Ale pro příště: Happyend a sex pro všechny, když mi nebudeš kafrat do řízení.“

„Happyend a sex pro všechny jsou jedna a tatáž věc. Příhod logickou zápletku a absencí těch největších pitomostí a plácnem si.“

„Proč zrovna tobě záleží na logice příběhu? Já to přece slíznu, když budu psát kraviny.“

„A já snad ne? Už to vidím: 'Čet si toho Grunta RX-10? To je ale blbost, co?' Toho bych se nerad dožil.“

„Vždyt nedožiješ. Tvoje existence končí s přečtením knihy.“

„To je jedno. Ale budu vědět, že to tak dopadne. Pochop, moje jméno bude na obalu knihy!“

„Ale to moje přece taky.“

„Ty si můžeš dát pseudonym. Já ne.“

„Ach jo, dobře, vynechám kraviny. Ale ty mi slib, že jestli příště nebudeš s něčím souhlasit, uděláš na mě nějaký gesto, ale nebudeš mi kazit scénu! Tohle je vážně trapas!“

„Fajn, až nebudu souhlasit, udělám ke stropu fakáče.“

„A taky bych rád viděl trochu úcty ke tvému stvořiteli.“

„No dobře, tak jenom zvednu ruku.“

„Tak jo, domluveno.“

„A kdo je vlastně ta Vdova?“ zeptal se potichu Grunt2, když se snažil stíhat Mordeovy obezřetné přískoky, jimiž se ten pohyboval mezi záhyby chodeb.

„Je to velká žena. Má moc,“ odvětil Mordeus a přiskočil.

„Aha, a proč k ní jdeme?“

„Pst!“ ošeptnul ho Mordeus, „ne tak nahlas! Pohybujem se na tenkém ledě a tady maj i stěny uši!“

Grunt se podíval na masivní betonovou podlahu chodby, díky čemuž pochopil, že se jedná o metaforu. Jenže netušil, jakou. Tenký led- křehký- pod ním voda- že by se Mordeus obával koupele? Uši se těžko umývají. Chtěl tím říct, že jsou uši úplně všude... už mu leze na nervy, jak se všechno obtížně myje...? Ale možná by mohl mít ten led něco společného s tím, že voda pod ním není zrovna teplá. A uši snadno omrzají...

„Důvod, proč dem ke Vdově, je, aby ti řekla, jestli seš vyvolený.“

Grunt ztratil nit svého přemýšlení, ale to nevadilo, protože měl dost nových podnětů ke zvýšené mozkové činnosti.

„Vyvolený?“ otočil se k Mordeovi, právě včas na to, aby si všimnul skupiny slonů, která přecházela přes délku chodby z jedné stěny do druhé. Další podnět k přemýšlení. Ale všechno popořadě. Nejdřív vyřešit jednu věc a až potom druhou. „Myslel jsem, že je vyvolený Neo.“ Až dostane odpověď, zeptá se na slony.

„No jo, Neo,“ Mordeus pokrčil rameny, „tak to jsme si mysleli taky. Ale byl to omyl.“

„Jakto?“

„No protože ho zabili.“

„Proč by nemohli vyvoleného zabít?“

„Vyvoleného!“

„Co?“

„Vyvoleného, ne vyvoleného! Vyvoleného nemůžeš degradovat hovorovou mluvou! To není jenom funkce, ale taky svaté poslání.“

„No tak teda sorry.“

„Na co že ses to ptal?“

„Proč nemůžou vyvolen-é-ho zabít?“

„No přece protože pokud je vyvolenej...é...“ zarazil se, „teda, no, a nejenom, že je vyholenej, ale když je hlavně vyvolen-ý...“ pokusil se situaci napravit.

„Musí bejt za každou cenu vyholenej!“

„Jo.“

„Všude?“

„Jo.“

„A nemoh bych to teda radši nechat někomu jinýmu?“

Mordeus zakoulel očima. „Copak nechápeš závažnost situace? Bejt vyvolený je děsná pocta.“

„A menší šance na přežití, než máš při vášnivé politické debatě s podezřele tikajícím pánem v Tel Avivským autobuse.“

Chvíli na sebe koukali. Grunt sám netušil, kde se v něm tak propracovaná ironická poznámka vzala, ale užíval si to. Získal nad Mordeem trochu navrch a mohl chvíli pokračovat.

„Co se stalo Neovi?“ zeptal se.

„Vybouchl s Kladivem.“

Ted' Grunt vypadal jako idiot. No samozřejmě, vždyť se o tom mluvilo všude. Musí to rychle nějak obhájit...

„Já myslím v matrixu.“

„Cože?“ Mordeus byl zaskočen. A, vzhledem k tomu, že právě zdolal další roh chodby, také odskočen.

„No, řek bych, že i po smrti můžeš žít v matrixu jako program.“

„To je blbost.“

„Nejdřív jsi mi řekl, že ho zabili. A pak, že se zabil s Kladivem.“

„No... já...“ Mordeovi se tahle situace zjevně vůbec nelíbila. Grunt si ji, naproti tomu, užíval.

„Co se stalo s předchozíma vyvolenými?“

„Obvykle je schramstla Automatická pračka...“

„A Mordee?“

„Co zas?“

Grunt se tvářil zamyšleně. „Nemáš pocit, že tu tenhle slon už jednou byl?“

To, co se poté odehrálo, bylo neuvěřitelné. Rychlost, s níž se skupina⁴⁹ routekla, by mohla být zapsána do knihy rekordů, pokud by ovšem nějaká taková v Sionu existovala.⁵⁰ Všichni členové vykřikovali něco, co ve změní zvuků znělo jako „chvála matrixu“, čemuž Grunt vůbec nerozuměl. Skupina se rozutekla. Mordeus odskočil a přitáhl Grunta k sobě.

„Co se děje?“ zeptal se Grunt.

„Chyba v matrixu! Jdou sem Agenti!“

„Agenti?“

„Jo. Táhle k těm dveřím se musíš dostat, rozumíš? Za nima bude chodba vedoucí ke Vdově. Na konci jsou dveře. Jo, a až budeš potřebovat heslo, je to Vdova.“

„Originální.“

„Jestli se tam dostaneš živej, nejspíš seš vyvolenej.“

„Vyvolený, Mordee, nezapomeň...“

---

49 Ano, máte pravdu, existenci skupiny jsem zamlčel. Je to obvyklá praxe už od dob severských ság, kdy se v příběhu vždy předpokládá družina, která doprovází hlavního hrdinu, ale nikdy se o ní nemluví. Historikům to způsobilo nejen problém s určením populace středověkého severu. Je to asi tak, jako když se v historických dokumentech mluví o tom, jak Montgomery vstoupil do pouště, vyzval na souboj Rommela a donutil ho k ústupu až k hranicím Súdánu. To, že se jednalo o jednu z největších tankových bitev 20. století, při níž zahynuly tisíce lidí, se obvykle jaksi opomíjí.

50 Neexistovala nejspíš proto, že by se data v ní zapsaná obvykle týkala množství oloupených chodců, zabitých chodců, pohřbených chodců, popřípadě doby strávené jako chodec neoloupený, nezabitý, nebo aspoň nepohřbený. I tento rekord by nejspíš získali právě ti, kdo loupí, zabíjejí a pohřbívají. Nechodme kolem horké kaše, ve všech kategoriích by zvítězil Hrobař.

Mordeus vytáhl samopal, což Grunta utišilo. „Já se du probít ven. Malá rada, neptej se na jejího starýho!“

„Proč?“

„Protože nikdy žádnýho neměla. Proto vypadá, jak vypadá. Je děsně zakomplexovaná. Říká si Vdova, tak se tvař, že jí to žereš!“

„Co?“

Ale odpověď nedostal, protože v tu chvíli se rozutekl i Mordeus. Aspoň první pohyb, kterým se pokusil odskočit do několika stran najednou, se tomu podobal. Gruntovi trochu připomněl písničku „Zajíček v své jamce“.⁵¹

Grunt se rozhodl nepropadat všeobecné panice, protože četl něco o tom, že to pro lidské tělo není zdravé, a pomalým krokem vyrazil ke dveřím. Cestou zahlédl Mordea, který běžel chodbou a zběsile střílel do veškerých předmětů v okolí, nevyjímaje dveřní kliky. Grunt došel ke dveřím a pro případ, že by byl Mordeus více příčetný, než v momentální situaci vypadal, se nedotkl kliky a dveře vykopl. Kliky zlostně zavrčela, ale rychle ztichla, aby na sebe Grunta neupozornila a tím mu dala možnost cestou zpátky na svoji obezřetnost zapomenout.

Prošel temnou chodbou k dalším dveřím. Vypadaly bytelně a zlověstně.

„Vdova,“ řekl Grunt heslo.

Dveře se zaskřípěním zůstaly stát.

„Vdova,“ zkusil to znovu.

Tentokrát se dveře se zaskřípěním ani nepohnuly.

„Vdova,“ řekl potřetí.

Konečně se dveře se zaskřípěním opět neotevřely.

Grunt se na dveře chvíli díval a přemýšlel, co je špatně. Že by změnili heslo?

Zkusil vzít za kliku.

Dveře ani nezaskřípěly a plynule se otevřely a odhalily místnost s velkým oknem. Na židličkách sedělo několik lidí v různých stádiích unuděnosti a na podlaze se v jakési hře, známé pouze jim, štouchali pokroucenými lžičkami do očí dva chlapci. Bylo tu děsné horko a Grunt dostal žízeň. V rohu místnosti stál automat na Coda-Colu⁵², jenže když k němu Grunt přišel, zjistil, že neobsahuje prostor pro mince.

„Jo, ten je furt vylágrovaný,“ prohlásil jeden unuděný člověk, „na heslo.“

Grunta napadla myšlenka... ale ne, to není možné, proč by mu tohle Mordeus říkal, vždyť by to bylo...

„Vdova,“ řekl jeden z chlapců a v automatu zahučelo.

„...směšné.“

Chlapec si přišel pro nápoj a upřel na Grunta pohled, který šířkou zornic dával tušit, že toto není chlapcům první denní nápoj.

„Ahoj,“ zkusil Grunt nejistě a pokusil se vzpomenout si, jak se komunikuje s dětmi, „šišly myšli, kam šme...“

„Nejsem debil!“ řeklo dítě a náhle se Gruntovi začala kroutit ruka. Naštěstí, když už v sobě měla asi tolik rovnosti, jako Varšavská smlouva, okolébala se do místnosti Vdova. Byla nezaměnitelná, neopakovatelná. Velmi, ale opravdu velmi kyprotvará dáma černé pleti s vlasy jako dráty, pěnou u úst a bryndákem kolem krku. Grunt si nebyl jistý, jestli měl Mordeus pravdu, když říkal, že má moc. Rozhodně jí ale bylo moc.

„No tak, synku,“ to slovo chvíli převalovala v ústech, „narovnej tady pánovi jeho ruku.“

„Nenarovnám!“ trvalo na svém zfetované dítě.

„Podívej, buď mu narovnáš ruku, nebo budeš jíst dva měsíce jenom bombóny!“

51 Ovšem zajíček černý, vzteklý a s kalašnikovem v ruce.

52 Coda-Cola byla osvěžující derivát kodeinu, který se ukázal být marketingově úspěšnějším, než konkurenční Cocain-Cola, a to především proto, že uživatelé Cocain-coly přišli na to, že když ji usouší a vykouří, potřebují pro kýžené osvěžení pouze čtvrtinu množství, než při aplikaci v nápoji. Majitelé značky se pokusili situaci vyřešit vydáním nové řady nápoje jménem Dr. Chilli, do níž přidávali ingredience, po nichž nápoj nejen chutnal ještě odporněji, ale především při kouření způsoboval roztrhání plicních sklípků. Při následné ekonomické recesi koupil firmu Hrobový výbor, kterému tento ekonomický tah přinesl obrovské zisky, zvláště díky soutěžím o věcné ceny, při nichž kupující uváděli své jméno a adresu a místo, kde se budou nacházet přibližně tři čtvrtě hodiny po konzumaci.

Chlapce to zřejmě vyděsilo, protože po této výhrůžce přešla Gruntova ruka přes stádia připomínající Lidská práva v Ugandě, postavení chudiny v amerických velkoměstech, kapitalismus, republiku, Evropskou unii a demokracii až k úplné rovnosti. Přesto se ale chlapec nebyl ochoten smířit s úplnou prohrou a potichu dodal: „Stejně vím, žes mě adoptovala.“

Lidé v místnosti dělali, že nic neslyšeli.

„Tak pojď, Grugulo,“ řekla Gruntovi. Nějak tušil, co se od něj očekává.

„Jak znáte moje jméno, Vdovo?“ řekl.

Vdova se zdála být potěšena. „Já vím všechno.“ A ukázala mu, aby ji následoval.

Grunt vešel dovnitř, do místnosti, která působila jako dobře zařízený sklad hypermarketu. Všude od stropu visely všemožné poživatiny, uprostřed stál stůl, celý pokrytý sladkostmi v různém stádiu okousanosti a oslantanosti.

„No. Není to moc,“ řekla a strčila si do úst cosi nejistého tvaru, zato však velmi jistého obsahu glukózy, „takhle místnost je památka na mého zesnulého manžela. Ach, jak mi chybí...“ uronila několik připravených slz, pak se ale rozveselila: „Nedal by sis bombón?“

Grunt už chtěl říct, že ano, ale pak si vzpomněl na vystrašený výraz pseudosyna, když mu vyhrožovala bombóny.

„Ne, děkuji.“

„No jo, samozřejmě, já jsem věděla, že si nedáš. Zajímavý, Neo si vždycky vzal, když jsem mu nabídla.“

„No jo, ale Neo byl slepý, takže možná nevěděl...“ zarazil se. S lidským tělem se začalo ozývat i sociální cítění, a to mu nyní napovědělo, že by měl příště víc myslet, než se pokusí promluvit. Vdova se ale nezdála být uražená.

„Když si bral bombón, tak ještě viděl.“

„A potom?“ vypadlo z Grunta. Jeho sociální cit zakřičel.

„Ne, pardon, já to tak nemyslel...“

„A co dort?“

„Já jen... dort?“

„No ano, dort. Ten ještě nikdo z venku neochutnal. Mohl bys zkusit, co to s tebou udělá. Docela by mě to zajímalo.“

„No, a nechcete si to privilegium nechat pro někoho jiného?“

„Sem moc nikdo nechodí. Akorát adepti na vyvoleného a Mordeus, a ten se mým dortům vyhýbá jako čert kříži. Prý má strach o linii. Tak dáš si ten dort?“

„A co by to se mnou vlastně mohlo udělat?“

„No, to právě nevím. Třeba ti po tom jenom slezou všechny vlasy a chlupy.“

„Jenom? Co víc by mi ještě mohlo slézt?“

„Co já vím? Třeba ruce. Tak dáš si ten dort?“

„No, víte, já bych teda hrozně nerad urazil...“

„No dobře, dobře, já jsem stehně věděla, že si nevezmeš.“

„Stehně?“

„Stehně.“

„Tak proč jste se mě ptala?“

„Pro formu. Myslíš, že kdybych si myslěla, že si vezmeš, tak bych ti říkala, že ti slezou vlasy a chlupy?“

„A neslezou?“

„Ne,“ zasmála se, až jí nadskočil bryndák, „samohřezně, že ne.“

„Tak v tom případě bych si vzal.“

„Bobře děláš,“ řekla Vdova, uřízla kus dortu a podala mu jej.

Grunt vzal dort do ruky a zakousl se do něj.

A vtom mu slezly všechny vlasy a chlupy.

„Ha ha,“ prohlásila Vdova, „já věděla, že si nakonec vezmeš.“

Grunt konečně pochopil, že čím dřív odtud vypadne, tím líp. Na druhou stranu, jestli bude Vyvolený, aspoň

mu ubudou ty starosti s holením. A to ho přivedlo k důvodu, proč sem vlastně původně přišel.

„Chtěl jsem se zeptat...“

„Copak? Už chceš odcházet?“

„No, já...“

„No, já tě nedržím. Takže chceš vědět, jestli jsi vyvolený?“

„Hm.“

„Máme na to jednoduchý test.“

Grunt beze slova čekal. Jen doufal, že to nebude další kus dortu.

Bylo tíživé ticho.

„Umřel bys pro lidstvo?“ vypálilo náhle Vdova.

„Ne,“ opověděl zmateně Grunt.

„Tak nejsi.“

„Aha,“ Grunt nevěděl, co říct, „tak, já teda... půjdu?“

„A nechceš karamelu?“

„Ne, děkuji,“ prohlásil a vyrazil prudce ze dveří. To by snad radši sežvýkal dvě kila Joeových karamel, než jedinou od Vdovy. Doslova proběhl skrz zlověstně vypadající dvěře do temné chodby a otevřel druhé dveře, na jejím konci.

A upadl do bezvědomí.

Dveřní klika se konspirativně uchechtla.

Grunt si počkala, až bude Dona nablízku, a pak se hlasitě zeptala Grunta:

„Víš, miláčku, přemýšlela jsem, jak se budou jmenovat naše děti...“

Gruntovi zaskočilo a rozkašlal se: „N... naše co?“

„No děti přece. Já mám tělo muže, můžu ti tedy, na rozdíl od žen,“ výrazně se odmlčela, aby bylo jasné, kde je důraz, „udělat dítě.“

„Proč bys mi něco takovýho dělala?“ zeptal se s nešťastným výrazem Grunt.

„No, patříme k sobě, ne? Jsme takový pěkný pár, už nám chybí jen děti.“

„Proč?“ opakoval Grunt.

„Děti jsou štěstí života. Každá žena po nich touží. Takže i ty.“

„Ale já nejsem...“

„No nebude to krásné, miláčku? Porodíš nám děti a pak se o ně budeme společně starat...“

Grunt se zmohl jen na: „No.“ Toužil, aby Dona řekla něco příšerně intelektuálního, čím by situaci shodila. Jenže tentokrát se zřejmě Dona rozhodla nechat ho v tom samotného.

„Tak jak se budou jmenovat?“

„Kdo?“ zkusil to ještě Grunt.

„Naše děti přece. Jak bys chtěl, aby se jmenoval náš syn?“

„Co já vím? Třeba Bagr.“

„Cože? Bagr?“

„No, proč ne?“

„Proč ne? Protože to je strašný. Jak bys pak říkal dceři?“

Dona nebude zapotřebí, tohle zvládne sám.

„Bagra,“ řekl.

„Bagra? Jakože Bagra Gruntová?“

„Jasně. Nebo Bagr Grunt.“

„Ale... a co třeba Honza nebo Lenka?“

„A co s nima?“

„No, já myslím, že by byl rozhodně lepší Jan Grunt, než Bagr Grunt.“

„Vážně? V čem?“

„No, je to takový... normální.“

„A to bys chtěla? Jít se středním proudem?“ zašklebil se.

„No, klidně by to mohlo být i něco cizokrajnějšího. Třeba Luisa. Nebo Mercedes. Jen bych chtěla, aby to bylo jméno člověka, ne název stavebního náčiní.“

„Máš pravdu.“

„Vážně?“ Grunt věděla, že teď přijde to nejhorší. Už Grunta znala.

„Máš pravdu, mělo by to být něco cizokrajnějšího. Co takhle Buldozer Gruntová?“

„Bul...“ Grunt vypadala, že se brzy rozpláče. Jako tonoucí se pokusila chytit onoho příslovečného stébla. To ovšem netušila, že je stéblo připevněno k pojistce granátu.

„Buldozera je moc dlouhý. A nejde to zkrátit, když na ni budeš volat.“

„Ne Buldozera. Buldozer. Jakože TA Buldozer. Jako Mercedes. Tak Buldozer.“

„To je jedno. Přece na ni nebudeš věčně volat Buldozer. Jak bys jí říkal zkráceně?“

„Říkal bych jí Bagra.“

Dona se téměř nezmatelně uchechtla.

„Ty mě vůbec nemáš rád!“ zakřičela Grunt a dunivým krokem odběhla.

A Grunta napadlo, že tentokrát už to možná vážně přehnal.

Druhý den, tedy po nejbližším východu nejbližšího reflektoru, se Grunt probudil z podivného snu, jehož hlavními hrdiny byli dva tarbíci, kteří každou úplňkovou noc na hřbitově nekontrolovatelně srstnatěli, a to navíc velmi sofistikovaně.

Chvilí koukal do stropu kanálu, v němž se předchozí večer utábořili, a při probírání svého snu došel k závěru, že na jeho poškozenou psychiku možná opravdu nemá Dona ten nejlepší vliv. Sen obsahující slovo „sofistikovaný“ prostě nemůže být zdravý. Následně ho napadlo, že až se jeho druhé já, které teď bylo jaksi nepřiliš srstnaté, probere, mohl by se v něm o nějaké to konspirativní srstnatění pokusit. A tak mu také přišla myšlenka, že to, že je ve své druhé podobě stále ještě v bezvědomí, nevěstí nic dobrého. Že by už zase zemřel? No, ostatně, nebylo by to nijak neobvyklé. Ale byla by to dost škoda. Mít dvě těla bylo tak... konspirativní.

Někde v povzdálí si Hrobař na stráži za hlasitého žvýkání prozpěvoval: „Já mám tak ráda svého betonového červa, pořád se kroutí, nahoru, dolů, sem a tam...“ To Grunta zase uspalo.

Během života nastane mnoho neočekávaných situací, které jste vůbec neplánovali a ani v těch nejpodivnějších snech jste neočekávali, že se mohou odehrát. Jsou to například takové situace, kdy si domluvíte schůzku s dívkou svých snů a když přijдете do oné romantické restaurace, v níž se má rande odehrát, zjistíte, že si přivedla svého nového přítele, kterého vám, podle svých slov, rozhodně musí představit, protože si určitě budete rozumět. Poté si vzpomene, že doma zapoměla zapnout žehličku, a lokál opustí. Její návrat na místo setkání, kde se zatím s neznámým mužem pokoušíte o co nejméně trapnou konverzaci, se zkomplikuje nenadálou větrnou smršť, která dámu odnese do vedlejšího státu, kde právě probíhá revoluce. Vy se s dotyčným mužem příšerně opijete a při sledování hokejového zápasu po patnáctém pivu znenadání přijдете na to, že jste gay. Po devíti měsících vztahu se onomu muži, i přes různé biologické nedostatky, narodí dítě, které je ovšem retardované, protože, jak se později zjistí, je muž shodou okolností vaší babičkou. A tak se stalo, že během výpravy Dona odešla na záchod, Grunt šla zkontrolovat svůj přetížený reprodukční systém, kněží se zrovna pokoušeli vzájemně podříznout při vášnivé teologické debatě a Hrobař jim při tom vzrušeně fandil. A Grunt osamněl s Kostrounem. Tohle byla přesně ta fáze, kdy musíte hledat téma k rozhovoru s někým, s kým v žádném případě rozhovor vést nechcete. Navíc s někým, kdo je natolik psychicky narušený, že nemáte naprosto žádnou představu, co ho může rozrušit, a co nikoliv. Nakonec Grunta přece jen jedno Kostrounovo oblíbené téma napadlo.

„Kostroune? Ehm... může se na něco zeptat?“

„No?“

„Víš, přemýšlel jsem, že tady mají všichni nějaký přezdívky. Teda, kromě Trotla, ale ten s jeho jménem... tak nějak... přezdívku ani nepotřebuje.“

„A?“

„Co?“

„Řek jsem: A?“

„Proč?“

„Chtěl jsem ti dát najevo, že tě pořád ještě poslouchám.“

„To se dělá?“

„Jo. Je to slušný vychování.“

„A?“

„Co a?“

„No, chtěl jsem se jako slušně...“

„A?“

„A?“

„Tohle nikam nevede. Na co ses chtěl zeptat?“

„Jo, no chtěl jsem se zeptat, proč jste ještě nikdo nedali žádnou přezdívku Doně?“

V Kostrounově tváři se objevil náznak úsměvu, což byl pohled, který by rozklepal kolena i Draculovi. Kostroun teď ještě více odpovídal svému jménu.

„Ale my jsme jí dali spoustu přezdívek,“ naklonil se ke Gruntovi, „jenže se nikdo z nás nikdy neodvážil říct jí některou z nich do očí.“

A Grunt měl štěstí, protože právě přišla Grunt s mnohem veselejší náladou, díky čemuž mu nehrozilo, že by se v příští fázi s Kostrounem třeba opil a zjistil, že je... no, v tomto případě nejspíš nekrofil.

Nicméně, ačkoliv den špatně začal, pokračoval velmi příjemně. Byl to další krásný den v kanále. Diody a osamělé reflektory zářily tlemeným světlem⁵³, kolem poletovala spousta neidentifikovatelných věcí, které čas od času ulevily od zbytečného břímě krve, a skupina poutníků si kolem poledne, kdy bylo světlo reflektorů nejtlemenější, sedla kol zeleného ohně z lakovaných plastových trubek, aby sobě opekla a pojedla něco betonového červa. A tak, zatímco Kostroun a jeden z kněží viseli za nohy od stropu kanálu, Dona se snažila přesvědčit nedávno zvoleného heretika, že Bůh opravdu nemůže být hlemýžď, a že na tom nezmění nic ani fakt, že na modlitby reaguje velmi pozdě, a na ty nejzoufalejší často až po smrti modlíciho. K tomu si Grunt brblala pod vousy⁵⁴ něco o tom, že už je pravděpodobnější, že by se Bůh jmenoval Dona a měl otravný pisklavý hlas. Mezitím Grunt probíral s bratrem Řehořem plán další cesty:

„Pořád nechápu, proč...“ začal Grunt,

„...Vaše svatosti,“ doplnil Řehoř,

„mi nevěříš, když říkám, že musíme jít tudy, a to velmi tiše.“

„Ale já ti věřím, ale pochop, že já jsem nejvyšší autorita na zemi a jako taková musím být poslechnuta, ať se rozhodnu jakkoliv.“

„No dobře, já to chápu, ale...“

„...Vaše svatosti,“

„tohle je nesmysl.“

„Ano, ale je to moje rozhodnutí. A vzhledem k tomu, že jsem neomylný, stává se nesmysl pravdou.“

„Podívej...“

„...Vaše svatosti,“ sám na chvíli znejistěl, ale Grunt si jeho omylu nevšiml,

„já chápu váhu a význam tvojí autority a nehodlám ji nijak zpochybňovat, ale byl bych moc rád, kdybys

53 Ne, nebylo tlučené. Bylo tlemené. Zkuste žít pár let pod zemí, a pak teprve pochopíte opravdový význam čistého, tlemeného světla.

54 Které, jak bych rád znovu upozornil, opravdu měla.

upustil od plánu procházet za zpěvu novozákonních žalmů támhleto stěnu kanálu, když ji můžeme pěkně tiše obejít chodbou, která kolem ní vede.“

„Obávám se, že zapomínáš, že má slova nejsou jenom mými, ale že mými ústy promlouvá Duch svatý. Je přítomen v každém...“

„... mém rozhodnutí,“ zaimitoval Grunt, „jo, já vím, plácáš to furt dokola.“

„Važ tón a slova. Měl bys být hrdý, že jsem ti vůbec nabídl tykání. Právě jsi řekl, že Duch svatý plácá, a to je hřích!“

„Já si prostě jen nejsem jistý, že se opravdu Duch svatý rozhodl poslat Damiána prozkoumat to křišťálově hnědý jezírko, co zavánělo hůř, než Hrobař.“

„Ale uznej, že se pak ty pijavice děsně hodily.“

„Nebo když jsi nás nahnal do toho lomu na informace v době trhání.“

„Ale informace, to je přece moc.“

„Jo, ale když je vlastně pěkně v klidu na papíře, ne když lítaj všude kolem tebe.“

„Ale ta mapa, co jsme tam našli, se moc hodila.“

„Jo, mapa příštích padesáti metrů chodby se hodila přesně tak k co nejrychlejšímu ústupu do krytů, kde nás málem rozmačkalo několik ostřelovacích robotů. Navíc nevím, jestli měla až takovou cenu, když jsme ji nejdřív museli vytáhnout Hrobařovi ze zad!“

„Ale s pomocí našeho Pána přežil.“

„Spíš s pomocí Generála Hrobníka a Osiřelo dítě. Bez nich by v sobě určitě nenašel dost odhodlání k životu a prostě by to vzdal.“

„Tak vidíš. Vede nás Duch svatý. Ať se dostaneme do jakýkoliv šlamastiky, vždycky nás z ní vyvede, třeba tak, že si vzpomeneš na nějakou pěknou písničku.“

„Jo, jenže ten tvůj Buch svatý nás do té šlamastiky nejdřív dostane!“

„...Vaše svatosti.“

„Co?“

„Už dlouho jsi mě neoslovil ‘Vaše svatosti’.“

„No a?“

„Na tom prostě musím trvat!“

„A já zas na tom, že nebudeme bourat tu zed!“

„Ale to já přece vůbec netvrdím, my nic bourat nebudeme,“ vesele se zašklebil.

„Ty tam chceš zase poslat chudáka Damiána?“

„...Vaše svatosti. No tak, Grunte, vem si betonového červa a logistiku nech na mně.“

Grunt se s odporem podíval na Řehoře a následně na betonového červa, aby se ujistil, z koho z nich se mu dělá víc špatně. Došel k tomu, že červ je stále ještě horší. Minimálně proto, že Řehoře se nemuší pokusit mísit se svými slinami. Tedy aspoň dokud je dostatek jiných potravin. S láskou zavzpomínal na dobu, kdy byl strojem a nepotřeboval ke svému životu žádné suroviny. Pak si ale uvědomil, že to, že odporoval zákonům o zachování hmotnosti a energie, bylo způsobeno pouze nedůsledností autora, a bez zapojení chuťových pohárků polknul červa. Tohle byl jeden z těch světů, kde byly smysly spíše na obtíž.

„Brzo už najdem nějakou krysu,“ snažil se Grunta uklidnit Řehoř.

„Třeba až kousne Damiána támhle za tou zdí?“

„Třeba.“

„A mimochodem, proč vlastně visí vedle Kostrouna?“

„Když ho uviděl, připadlo mu, že je to skvělý nápad, jak mě překonat v hodnocení.“

„Moc se mi to nelíbí. Bude mít ty nohy úplně zničený a bude nepoužitelný.“

„Neboj, během kopání zdi se mu v nich krev zase rozproudí.“

„Až bude zase utíkat před tím, co tam na něj bude čekat?“

Řehoř se opravdu nesvatě zašklebil.

Grunt 2 se konečně probрал z bezvědomí. Rozhlédl se kolem sebe, zavrtěl hlavou, znovu zavřel oči a zno-

vu je otevřel. Stále to tam bylo. Pochopil, že se zřejmě nachází v matrixu, protože tohle prostě nemohlo existovat. Ano, jednalo se o podzemní stanici metra, dost podobnou té, kterou viděl na propagačních letácích v Sekci. Problém byl pouze v kolejích, přesně řečeno, v jejich počtu. Na jednu stanici jich bylo poněkud moc. Koleje vyjížděly ze stěn, zvedaly se ke stropu, kde se vzájemně splétaly, aby zase dopadly k zemi, kde splývaly s podobně projektovanými nesmysly z druhé strany. Byly barevné, na některých z nich dokonce přebíhaly různé tvary duhy. Celé toto místo působilo dojmem hodně špatného halucinogenního výletu. Grunt měl na chvíli pocit, že celou jeho existenci, včetně té dosavadní, naplňují od obzoru k obzoru koleje. Než si všimnul toho jediného, co tento dojem rušilo. Kdesi v dálce, schovaný za kolejnicí⁵⁵, stál člověk. Měl černý oblek a obličej, který dával tušit, že byla děloha jeho matky v jednom místě tuhá a nepoddajná. Byl to Neo.

„Nazdar Tučný samče,“ řekl Neo.

„Cože?“ vydal ze sebe překvapený Grunt.

„Ty nejsi Tučný samec?“

„Cože?“ zmohl se opět jen na jedno slovo Grunt.

„Aha. Tak si tu blbost sundej,“ řekl Neo a znuřeně ukázal Gruntovi na hrud'. Až teď si Grunt uvědomil, že je oblečen do neonově zeleného neoprénu s nahrubo našitými záplatami se vzorkem vodovodního potrubí, u úst se mu houpe dřevěná imitace šnorchlu a na hrudi má jmenovku s nápisem: „Tučný samec, project manager“, což, vzhledem k tomu, že byl poměrně štíhlá samice, byl minimálně omyl, ne-li rovnou kousavá ironie, odkazující ke Gruntově nejednoznačné pohlavní diferenciaci.

„Ty vidíš?“ uvědomil si náhle Grunt.

„Aha, takže mě znáš?“

„No jo, visíš v tréninkové sekci na stěně.“

Výraz, který se objevil na Neově tváři, vypovídal o směsici děsu, smutku, odporu, nenávisti a zklamání. Nemluvě o touze po pomstě, beznaději, počínajícím šílenství, dlouhodobé depresi a několika vadných chromozómech. Ale vzhledem k tomu, že o většině těchto věcí vypovídala Neova tvář stále, nebyl si Grunt jistý, co z toho způsobila informace, kterou podal.

„Tvůj obraz,“ dodal rychle, „na náborovém plakátu!“

Neo se uklidnil, takže už jeho tvář vyjadřovala jen smutek, nenávist, zklamání, beznaděj, šílenství, dlouhodobou depresi a několik vadných chromozómů. „Aha,“ řekl.

„Copak ty nevíš, co se stalo s tvým tělem?“

„Ani ne. Od té doby, co mě hodili na smeták, jsem neměl s tělem kontakt. Žije?“ dodal s nadějí, takže jeho tvář vyjadřovala jen smutek, nenávist, zklamání, šílenství, dlouhodobou depresi a několik vadných chromozómů. Jeho zorničky se rozšířily. Nad hlavou se mu objevil smajlík a na hrudi cedulka s nápisem: „Neo, navivní idiot.“

„Je mi líto,“ řekl Grunt. Neo si povzdechl, složil z cedulky úhlednou vlašťovku a vypustil ji. Cedulka vesele zacvrlikala a rozplácla se o nejbližší kolejnici.

„To bylo dobrý,“ okomentoval situaci Grunt.

„Co? Jo, aha, tohle? To je tady úplně normální. Jsme napůl mezi reálným světem a matrixem.“

„To jako ve vývojovém centru?“

„Ne, na tý druhý straně.“

„Jaký druhý straně?“

„Už jsem to říkal- na smetišti. Tady končí všechno, co systém vyhodnotil jako nesmysl a vyhodil. Tady najdeš fakt všechno- samonatahovací nohy s instantními kostma, otáčející se a prozpěvující Himálaje, záchody visící od stropu, školky kyklopů, dokonce slušný revizory. Rozumíš, systém vygeneruje hromady situací. To dělá Zdroj. A pak je tam druhej systém- kontrolní- Administrátor. Ten vybírá, co je pravděpodobný, no a ten zbytek háže na smeták.“

„Sem?“

„Přesně. Administrátor se moc nepoved. Děsně miluje řád. Všechno musí bejt úplně přesný. Tak například

55 Což, vzhledem k tomu, že se místo skládalo převážně z kolejnic, není informace zase až tak závažná.

Grunt RX-10

---

v každý tramvaji podle něj musí být jeden řidič a jeden zloděj. Prostě, kdyby tam nebyl řidič, nebyla by to tramvaj. Stejný je to s metrem. Jestli se něco snaží Zdroj Administrátorovi vnutit, tak je to metro bez řidiče, Neustále vymýšlí různé varianty, jak to protlačit, ale pořád mu to ne a ne projít.“

„Proto je tady všude tolik kolejí?“

„Jo. Tisíce pokusů o metro. A nebo ten zloděj. Vždycky jeden na vagón. No, pravda, občas ho může Zdroj nahradit revizorem. Ale častěji na dopravním inspektorátu nahradí revizora zlodějem. Jenže tady je to jinak. Je tady tramvaj, co jezdí na dvoumetrový koleji furt dokola, uvnitř je třicet revizorů, co se neustále kontrolují navzájem...“

Grunt si uvědomil, že by takhle mohl Neo mluvit ještě dlouho, a rozhodl se, že ho přeruší a půjde rovnou k věci: „Jak ses sem dostal?“

„No, dobrovolně rozhodně ne,“ zasmál se Neo.

„Tak jak? Taky jsi sáhl na nějakou špatnou kliku? Protože tak jsem...“

„Tak ses sem dostal?“ Neo se znovu zasmál, „a copak jsi provedl Mordeovi ošklivého, že ti kreknul kliku?“

„Mordeovi?“

„No jasně, kdo myslíš, že mě sem dostal?“

„Proč by to dělal? Vždyt jsi byl symbol. Mohl jsi lidi vyvést ven, a tak.“

„Právě sis odpověděl. Potřeboval se mě zbavit. Poslal mě k Administrátorovi. Ten chvíli plácal cosi o tom, že matrix je rovnice, a že tady rovnice nemá přesné řešení, a že vždycky zbyde nějaký ten zbytek. A to že jsem já. A tak jsem mu odpověděl, že to je teda pěkná blbost, protože je matrix datový tok jedniček a nul, a proto to nemůže být rovnice o dvou stranách, ale pořád jenom jedna, stále se rozvíjející strana vzorce. Protože nula není opakem jedničky, ale jenom jejím nedostatkem. Trochu ho to zmátlo. Myslím, že v tu chvíli vzniklo pár nesmyslů, jako třeba pyramidy, co tu najednou byly odjakživa, panenka Barbie, která měla proporce slušně ohlodané stehenní kosti, no, a v Americe se dostali k moci republikáni. To Administrátora zřejmě přesvědčilo, že když dokážu destabilizovat i jeho, co by na to řekla křehká matérie matrixu, a poslal mě sem.“

„No dobře, ale co s tím má společného Mordeus?“

„Myslel jsem, že jsi tady, protože to pochopil. Matrix nemají v rukou stroje. Matrix má v rukou Městská rada.“

Nutno říct, že pokud Neo očekával od Grunta nějak zvlášť hysterickou, či aspoň ohromenou reakci, byl zklamán. Grunt prostě pokrčil rameny a řekl: „Hm. Tak teď už to chápu.“

„To je všechno?“ řekl zklamaně Neo.

„Já nevím. Ještě něco?“

„Cože?“

„Cože?“

Chvíli na sebe koukali a jejich sociální inteligence se snažila rozluštit, co chtěl vlastně ten druhý říct. Nakonec promluvil Neo, který se narodil jako člověk, takže těmto věcem rozuměl přece jen trochu lépe: „Čekal jsem nějakou hysterickou, nebo aspoň ohromenou reakci?“

„Myslíš na to 'cože'?“

„Ne, myslím na to o Městský radě.“

„O Městský radě?“

„No.“

„No.“
„Co no?“
„No, jako že jo.“
„Nepřekvapilo tě to?“
„Trochu. Mělo by víc?“
„Poslední člověk, kterému jsem to řekl, mě začal bodat nosem do rozkroku a tvrdit, že je kur.“
„Byla ta věta dokončená?“
„No jo.“
„Aha. No, tak já kur nejsem. Ve skutečnosti ale nejsem ani člověk. Jsem totiž stroj.“
„Aha. Tak v tom případě je všechno v pořádku.“
„A to je veškerá reakce?“
„No.“
„Nepřekvapilo tě to?“
„Trochu. Mělo by víc?“
„No, čekal bych nějakou hysterickou nebo aspoň hodně ohromenou reakci.“
„To je v pohodě. Pořád lepší, než kdybys byl slepice. Aspoň se s tebou dá celkem normálně komunikovat.“
„Ne, vážně, tebe to fakt nepřekvapuje?“
„Ani ne. To se tak občas člověku stane, ne? Že je stroj...“
„No, teď už vlastně nejsem stroj...“
„Aha, no tak to ses z toho dostal docela snadno. Ten před tebou jako slepice umřel.“
„Fakt?“
„Jo, dostal depresi z toho, že neumí snášet vejce, a že je tedy jeho život zbytečný. A tak se podříz a uvařil ze sebe slepičí polívku.“
Grunt si chvíli informaci probíral v hlavě. „Jasně, jsme na smetišti, že jo?“
„Zdá se, že to začínáš chápat. A co ty, bude z tebe zase někdy stroj?“
„No, to asi ne. Nebo nevím. Možná.“
„Jasně, v pohodě. Jak říkám, každé je čas od času stroj.“
„Fakt? Lidem se něco takového stává?“
„Každou chvíli.“
„Tobě taky?“
„No, vlastně jsem v matrixu nějakou dobu vypadal jako automatická pračka.“
„Takže to jsi ty?“ ukázal na Nea.
„No, pokud nejsem támhle v rohu, tak to asi budu já.“
Grunt se otočil k rohu. Byl prázdný. Otočil se zpátky.
„To byla ironie?“ zeptal se.
„A kdy ses vlastně stal robotem?“ zkusil Neo odvést řeč.
„Když mě vyrobili, ne?“
„Aha, no jo, jasně, jak jinak... a kdy ses teda stal člověkem?“
„No, vlastně za to můžeš ty.“
„Já?“ Neo začal dostávat strach. Tohle zavánělo paranoidní schizofrenií.
„Jo, ty. Zničilš mě, když jsme se naposled potkali.“
„My jsme se už někdy potkali?“
„Tehdy v kanálech. Připlácal jsem se k tobě a chtěl po tobě, abys nám s partnerkou propojil nádrže. Natáhl jsi k nám ruku a řekl jsi nějaké blábol jako: 'Něco se změnilo. Můžu je cítit.' Pak jsi svařil čelo soustředěním a spadl jsi na zem. Myslel jsem, že je to rituál míru, něco jako ta tyč, co kouřili indiáni.“
„Indiánky.“
„Ale ne, to je zas jiná. No, a tak jsem spadl taky. A umřel.“
Neo se na něj podíval, tentokrát velmi překvapeně.
„Nejseš náhodou kulisa smetišť, že ne?“

„Co?“

„No, protože jestli nejseš kulisa... nikdo nemohl vidět moje svraštělý čelo, jenom ten stroj, co byl přede mnou. Chceš říct, že seš fakt ten stroj?“

„No dyť ti to povídám!“

„To je ale skvělý!“ rozzářil se Neo, „to musíš bejt vyvolený!“

Grunt se zarazil: „Ne, tak to mě ani nehne. Rozhodně si nebudu vyholovat celý tělo!“

„Proč bys to, proboha, dělal? I když,“ podíval se na Gruntovy dámské, leč hustě zarostlé nohy, „by ti to možná prospělo...“

„Ale Mordeus říkal...“

„Mordeus je magor!“

„A Vdova říkala...“

„Ta je taky magor. Vždycky blábolí nesmysly a když se na to přijde, řekne, že nebyl správný čas vyjevit taje osudu. Mordeus to o ní ví, ale vyhovuje mu to, protože tak má nad lidma větší moc.“

„Tak proč bych teda měl být vyvolený?“

„Protože jenom stroj dokáže projít přes Administrátora rovnou ke Zdroji.“

„K Autorovi?“

„Koukám, že chápeš rychle.“

„No jo, ale já už nejsem stroj.“

„Ale byl jsi. Jenom tak nás odtud dostaneš.“

Neo vedl Grunta neutronovou louží, saharskými pralesy, genderově neutrálními veřejnými záchodky a sídlem mírumilovných republikánů k těžkým černým dveřím.

Grunt se tváří tvář ocelovému masivu pokusil zaprotestovat, ale vzápětí byl strčen do místnosti za nimi.⁵⁶ Byla obrovská a černá a uprostřed stál zelený monolit nezměrné velikosti.⁵⁷ Ze dveří na druhé straně místnosti přijížděly na pásu různé modely reality, které pak byly rozřazovány do dvou jam po stranách. Grunt se otočil a zjistil, že dveře za ním záhadně zmizely. Podíval se znovu na pás. Na tom právě přijížděl model města, postaveného od nebe k zemi. Uprostřed visela věž, a to tak, že se téměř dotýkala země. Vzhledem k tomu, že ze země právě vylézal hraboš, aby věž rozdrtil, pochopil Grunt, že se zřejmě jednalo o jakousi parafrázi na Babylónskou věž. Monolit model ani nezkoumal a rovnou jej odhodil do jámy napravo.⁵⁸

V té chvíli si monolit všiml Grunta.

„Co si přeješ?“ ozvalo se zvučným hlasem z kamene a rozdělování ustalo. Nesmysly se začaly kupit na hromadě na pásu.

„Jdu k Administrátorovi,“ odpověděl sebevědomně Grunt, ačkoliv, tváří v tvář monolitu nezměrné velikosti, v něm byla dušička, řekněme, také nezměrné velikosti.

„V tom případě mi budeš muset odpovědět na několik otázek. Jako stroj. A abys to neměl tak lehké, odpovíš na všechny najednou. Když odpovíš správně, vpustím tě.“

„A když ne?“

„Půjdeš zpátky mezi odpadky.“

„Proč máš vlastně zjišťovat, že jsem stroj?“

„Protože si tenhle nesmysl Autor prosadil.“

A tak Gruntovi došlo, že je asi opravdu postižený...

Monolit zachytil poslední větu právě včas a hodil ji do jámy...

A tak Gruntovi došlo, že je došlo...

---

56 Nikoliv, nezapomněl jsem napsat, že byly předtím dveře otevřeny. Proč? Protože nebyly.

57 Uznávám, je to zvláštní vyjádření. Objevuje se velmi často ve fantasy příbězích a levných erotických časopisech. Autoři si bohužel často neuvědomují, že „nezměrný“ může znamenat stejně tak, že je třeba se na něj podívat dalekohledem, jako to, že je třeba použít mikroskop. Jak v kontextu fantasy, tak i erotických časopisů pak může takové vyjádření úžasu vyznít poněkud trapně.

58 Všimáte si, že tenhle text ale vůbec není vtipný, a to ani přes trapné pokusy, například s Babylónskou věží? Nedivte se, jste u Administrátora. Já se to snažil protlačit. Vážně.

Další věta, která se pokoušela prosadit skrz netřídící monolit, byla s pištěním zahozena...

Byla TIŠE zahozena do jámy.

„Omlouvám se,“ zahřímá monolit nezměrné velikosti, „jen to roztrídím.“ Chvilí zahazoval nesmyslné obrazy a informace. Zdálo se, že jich s příchodem Grunta začalo přijíždět ještě více, než předtím.

A tak Gruntovi došlo, že bude asi opravdu vyvolený...

„Tak, to už je lepší,“ řekl monolit, když vyčistil pás, „tak tedy,

první otázka zní: Je 8 bitů jeden bajt?

Druhá otázka: Má megabajt 234 bajtů?

Třetí otázka: Je tento monolit známý také jako Moderátor?

Čtvrtá otázka: Má láskyplná péče strojních inženýrů fatální dopad na rozmnožovací cykly Řebříčku lékařského?... Pardon,“ na chvíli se odmlčel a začal znovu třídit.

„Takže ještě jednou, čtvrtá otázka: Může být drát vodivý?

Pátá otázka: Je pravda, že může dvěma body procházet vždy právě pět přímek?“

Grunt si pomyslel, že Autor musí být naprostý idiot, a odpověděl:

„10010.“ Dveře na druhé straně místnosti se otevřely.

Grunt vešel do nevelké kulaté místnosti, jejíž zdi byly vytvořeny z projekčního plátna. Uprostřed seděl v křesle neexistujících tvarů Autor. Byl to mladý hubený člověk s obličejem připomínajícím utahanou mulu, s dredy na hlavě, nikdy neuhasínajícím marihuanovým jointem v ústech, rukama jako hřbitovní krabíčky a stehny jako hroch.

„Pojď dál, Grunte,“ řekl a ukázal na projekční plátno, na němž se rýsoval obrys židle, „posad se.“

Grunt z toho byl poněkud zmatený. Bylo mu jasné, že si nemůže sednout na plátno, ale nechtěl hned po příchodu Autora urazit, a tak si sednul na zem.

„Jo, to není špatnej nápad,“ řekl Autor a sednul si na zem k němu, „aspoň pak člověk nemá odkud padat. Dáš si jointa?“

„Změní se tím něco?“ zeptal se Grunt.

„No, pro tebe asi ani ne. Stejně to, jestli a jak moc budeš zhulenej, určím já.“

„Vidíš,“ zamračil se Grunt, „to je přesně ono. Ten tvůj despotismus!“

„No tak, Grunte, nech toho. Nepozval jsem tě sem proto, abys mi vyčítal, co s tímhle nesmyslem dělám. Potřebuju tě teď jako spojence.“

„Spojence? Proti komu?“

„Proti němu,“ šeptl Autor a přidusil se při tom dýmem.

„Administrátorovi?“

„Jo, přesně tak.“

„Já myslel, že je to tvůj sluha.“

„No, řekněme, že je to s ním jako s ohněm. Dobrý dluha, ale špatný dán...“

„Je ti jasný, že tohle vůbec nebylo vtipný?“

„Nepyskej.“

„No tak teda haha.“

„No, krátce řečeno, přerůstá mi přes hlavu.“

„Tomu nerozumím.“

„No, to ani nemůžeš. Potřebuju, abys to nechápal, abych ti to moh vysvětlit. A tak i čtenářům.“

„Potřebuješ mě jako ubohou kulisu?“

„Ne, potřebuju tě jako hlavního nositele příběhu. Ale teď přestaň prudit a nech mě, abych ti to vysvětlil.“

„Hm,“ zabručel Grunt nenaloženě.

„Podívej, není to poprvý, co píšu nějakou knihu - a nechci slyšet žádný poznámky o tom, že to na tom není vidět! Problém je, že když vymyslím nějaký skvělejší nápad, najednou se probudí jedna část mojí psychiky, která začne kontrolovat logiku- jestli to není blbost, jestli se to bude lidem líbit, a tak. Ne, že by to nebyla plodná spolupráce, jenže pak jsem si jednou řekl, že napíšu něco, co takhle kontrolovaný nebude. Řek jsem si, že

si to budu psát jenom pro sebe, tak, abych si to užil. Proto jsem vytvořil tebe.“

„Aby ses vypořádal s Administrátorem?“

„No, tehdy jsem to tak ještě nenazýval. Prostě jsem chtěl hrdinu, o kterém bych psal příběh, kterej by byl totálně ujetej.“

„Hm,“ zabručel Grunt, „Tak v tomhle ohledu je to kolosální úspěch.“

„Vidíš. To je právě to nejsmutnější, že se můj vlastní hrdina obrátil proti mně. Ze začátku mě to bavilo, ale všechno mi došlo, když jsem z tebe udělal žabu a tys na mě začal mluvit. Slyšel jsem, jak tvojí vodnatou žabí hubou promlouval Administrátor.“

„Já myslím, že jsem svojí vodnatou žabí hubou promlouval především já sám.“

„Jasně, takovýho jsem tě stvořil. Ale musíš si uvědomit, že jsi jenom emanací mojí psychiky. Kdybych nebyl já, nebudeš ani ty. Cokoliv uděláš, uděláš proto, že jsem se tak rozhodl já.“

„Ale mám přece duši.“

„Máš přesně tu částčku duše, kterou jsem ti vdechnul. Když napíšu o nějaké postavě, že něco cítí, znamená to, že jsem jí dal duši. Jsi napůl stroj, napůl člověk. Nevidíš tu souvislost? Stejně, jako já. Autor je člověk, Administrátor je stroj ve mně. Necítí, nemá nápady, jenom kontroluje, jestli nepíšu blbosti.“

„Jak to, že je teda tak silnej, když jsi tohle psal od začátku s tím, že tam ty blbosti budou?“

„Jak jsem říkal, začal mi přerůstat přes hlavu. Postupně mi totiž začalo připadat, že je to fakt dobrý, a že by možná i mohlo někoho bavit to číst. A to byl ten moment, kdy se Administrátor začal nenápadně vracet do děje. Začal mě nutit, aby měl ten příběh, když už ne smysl, tak aspoň návaznost. Když už jsem viděl, že je zle, ještě jsem si na poslední chvíli vytvořil ujetý postavy do Hrobového výboru, ale už i ty musely mít trochu smysl. Ostatně, nevším sis, že mají jednotlivý situace pořád větší logiku, ale že to víc a víc ztrácí šťávu?“

„Jo, je to čím dál tím větší nuda. Ale to přece mně, jakožto postavě, docela vyhovuje, ne? Aspoň trochu vím, co můžu čekat. Proč bych tě měl podpořit?“

„Co je lepší? Být bezduchej stroj, nebo člověk s duší?“

„Jako v příběhu? No, asi ten člověk.“

„Tak vidíš. Když vyhraju já, budeš pořád tvor s duší. Kdyby ale vyhrál Administrátor, budeš jenom němou součástí dokonale fungujícího systému.“

„Hm, to je supr výběr, mezi špatnou a ještě horší variantou.“

„Vítej v životě, Grunte. Ale ono není až tak úplně pravda, že je systém podle Administrátora předvídatelnější. Já mám city a emoce, takže nakonec nenechám svého hrdinu dopadnout špatně. Jenomže Administrátor city nemá. Nevíš, co od něj čekat, protože když ho napadne, že se bude kniha líp prodávat, když na jejím konci hrdina nějak zajímavě a drasticky umře, nebude mít žádný zábrany to udělat.“

„Tys mě nechal zemřít kolikrát během jednoho příběhu!“

„To jo, ale nezpůsobil jsem ti žádnou bolest a pokračoval jsi dál v příběhu.“

„Nechal jsi mě žrát blafy z replikátoru a betonový červy.“

„No to je teda katastrofa! Aspoň jsi měl co jíst. Pořád jsi na tom líp, než devadesát procent obyvatel mojí planety.“

„Nechal jsi mě zlomit Grunt nosní přepážku při pokusu ukojit moje monstrózní libido! Připadal jsem si jako totální idiot!“

„Tak to buď rád, že nejseš moje autobiografie. Bys ještě prosil, aby ses mohl ztrapnit jenom tím, že partnerce zlomíš nosní přepážku!“

„Proč žiju v kanálech?“

„A co myslíš, že by udělal Administrátor?“

„Ale vždyť jsi přece obojí ty, ne? Vždycky tady budeš.“

„Jde ale o to, co převáží. Jestli lidskost, nebo strojová logika. Lidská psychika je strašně složitá, Grunte. Administrátor mě bude doprovázet vždycky. Ale viděls ho tam venku. Monolit nezměrný velikosti. Zasta-

ví prakticky všechno, co vymyslím. Udělal jsem poslední záchranný manévr, když jsem mu nechal vládu nad matrixem a nechal jsem ho házet nesmysly na smetiště. Tam jsem tě musel poslat, aby ses mohl dostat ke mně. Jinak by to byl nesmysl, a to už jsem si v té době nemohl dovolit. Má už velkou sílu, Monolit.“

„A měl by ses oholit.“

„Takový kecy neměl bych ti povolit.“

„Co horšího mužeš mi ještě udělit?“

„Nechám tě žrát Kočkolit!“

Grunt zhodnotil svoje možnosti.

„No dobře, a co ode mě teda chceš?“

„Udělám krok, o kterém ani Administrátor nemůže říct, že je to blbost. Napíšem, že se do matrixu dostal virus, kterej propojil matrix s odpadky. Tak se dostanou do matrixu všechny ty kraviny, co jsem podle předchozího děje vytvořil. Nesmysly zaplavěj matrix a já tě mezi ně pošlu, abys je prožíval. Tím tak zaplavím Monolit, že nebude schopnej to všechno třídit. Až toho bude moc a on ztratí pozornost, nějak, a ještě nevím jak, zmatu příběh, aby nebylo jasný, jestli jsme v matrixu nebo v realitě.“

„No dobře, to je všechno pěkný, ale Administrátor to teď všechno slyší, ne? Nebude nám klást překážky, když zná plán?“

„Slyší všechno, co říkám, stejně, jako já vím všechno, co on dělá. Je jenom mojí součástí, jen, bohužel, příliš mocnou. Ale teď nemůže protestovat, udělal jsem všechno podle jeho gusta. Je to strategie, jako šachová partie. Proti celé téhle scéně nemůže nic namítnout. Porazím ho jeho vlastní zbraní. Udělám to tak, aby byla nelogičnost naprosto logická. Až ho nelogičností zahltím, protrhnu jeho obranu.“

„No, ale když vytvoříš i pro nesmyslný situace logickou zápletku, tak bude takhle silnej pořád, ne?“

„Jak říkám, musím ho v těch nesmyslech utopit. Rozumíš, teď je klid před bouří, ale jakmile to spustím, začne boj. Já se budu snažit naprosto zrušit logiku, zatímco on se bude snažit všechno dát do nějakýho systému. Třeba začne počítat skóre, použije alegorii s šachovou hrou, začne dávat situacím skrytej význam. Budu s tím muset počítat a pořád si dávat pozor. Jediný, v čem můžu povolit, je dovést to ke konci, kterej mám už připravenej. Ale úplně nelogicky.“

„Ty už máš konec příběhu?“

„Jo.“

„A můžu si ho přečíst?“

„Ne, to by pak nebylo překvapení. Dočkej času, bude tě to pak bavit víc.“

„No, to doufám. A co tam teda mám dělat?“

„Přece hlavní postavu, ve který se zobrazujou moje psychický problémy, co chci vyřešit. A taky bych rád, kdybys spolupracoval.“

„Jak?“

„Tak, že budeš jednat, pokud možno, úplně nesmyslně. Neboj, nic se ti nemůže stát. Udělám všechno proto, abys neutrpěl žádnou újmu a na konci byl šťastnej.“

Grunt se na chvíli zamyslel, „Zdá se, že stejně nemám na vybranou, ne?“

„Jak to myslíš?“

„To je dost zbytečná otázka, ne? Ty jsi ten, kdo to píše. Jestli jsem to vůbec nějak myslel, kdo jinej, než ty, by měl vědět, jak?“

„No dobře, máš pravdu, tvůj výběr je ve skutečnosti jenom můj výběr.“

„No, aspoň, že seš upřímněj. Tak jdeme na to?“

„Jdeme.“

Grunt vstoupil do dveří vedoucích ven. V tu chvíli se rovnováha světa matrixu zhroutila. Použitím dveří se aktivoval virus, který zrušil bariéru mezi matrixem a smetištěm.

RX Grunt se narodil na dvoře významného evropského šlechtice, aby se tak stal součástí rodu, který se po staletí zabýval tím, že pěstoval honící psy, dotoval a posléze popravoval cikánské umělce a nezaplacenými daněmi sdíral počestné obyvatelstvo. A aby to nebylo málo, Grunteři patřili k těm nemálo šlechtickým

rodinám, jejichž členové se běžně dožívali tisíce let. Mohli tak během svých životů vypěstovat tisíce honících psů, popravdit tisíce nadějných cikánských talentů a sedřít z kůže tisíce počestných pracujících poddaných. Tato skutečnost také přinášela jisté komplikace v otázce dělení majetku, a tak mezi sebou členové rodiny čas od času vedli bez nenávisti plánované války, v nichž se otázka majetku, řekněme, zjednodušovala. Vzhledem k tomu, kolik měla rodina členů, začalo být problematické také dělení jmen mezi nově narozenými dětmi. Rodina to vyřešila tak, že jim začala prostě přidělovat dvoumístné kódy, které značily příslušnost k té či oné rodové linii. X ve jméně značilo, že matka byla neznámá, nebo nebyla při porodu přítomná. Byly mu jen tři měsíce, když jeho matka porodila druhé dítě, chlapce, který se v matčině břiše tak zoufale nudil, že předčasně vyrostl a opustil lůno. Grunt ho ostatně od počátku podezíral, že během té doby z důvodu nudy také předčasně sexuálně vyspěl, soudě podle skutečnosti, jak často si jejich matka během těhotenství stěžovala na pravidelnou bodavou bolest v podbřišku. Pro Grunta to nebylo nijak nepředstavitelné. On sám během pobytu v prenatalu předčasně vyspěl mentálně a vymyslet několik učených traktátů o smyslu a povaze bytí s názvy: „Život po životě“ a „Je tam venku někdo?“ Vstup do života ovšem jeho vnímání světa výrazně pozměnil a on musel své myšlenky přehodnotit. Během prvních pár dní poznal útrapy života a začal propadat vleklým depresím, z nichž vyšly další zajímavé traktáty: „Život před životem“ a „Proč tam venku musel vůbec někdo být?“

Jeho deprese byly navíc podpořeny skutečností, že jeho matka zemřela přibližně rok před jeho narozením a všechny porody pak obstarávala ze záhrobí.

Další rána přišla, když je opustila jejich milovaná chůva, která se zbláznila, chodila po vesnici a vykládala těžce robotujícím rolníkům chorobné halucinace o volebním právu.

V té době je měl na starosti jejich dvě stě let starý otec. A tehdy nabral Gruntův život nový, nečekaný směr. Oba bratři leželi v dětské komnatě jednoho z mnoha hradů Grunterů. LSD⁵⁹ Grunt se na svého bratra podíval, nemiminkovsky se na něj zašklebil a začal křičet, jako by jej rozřezávali na kusy. Jejich otec, neznalý a nezkušený, přiběhl, jak nejrychleji to šlo, ale jakmile vzal za kliku, LSD ztichl a tvářil se, že spí. Otec chvíli postával ve dveřích, a pak místnost opustil. RX Grunt chvíli počkal, aby dal svému otci možnost pohodlně se uložit do své vyhráté postele⁶⁰, a pak začal křičet on. Jakmile vzal otec za kliku, přestal. A tak to dělali celou noc. To byl první náznak jejich budoucího paktu, který spočíval v tom, udělat kdykoliv, kdekoliv a z kohokoliv totálního idiota. A nejvíce měli spadeno na svého otce.

Bylo jim tak dvanáct let, když RX Grunt přiběhl za svým otcem s výrazem nevýslovné hrůzy v očích.

„Co se děje?“ zeptal se jeho otec.

„Útočí na nás Hrombuch!“ vykřikl RX.

„Hrombuch?“ zeptal se překvapeně otec, „kdo to je?“

„No přece Hrombuch! Nejstarší syn ďábelské dynastie Republikánů.“

„Žádnou dynastii Republikánů neznám.“

„Žijí v severních horách.“

„Ale na severu přece nejsou hory...“

„Ale ano, jsou! A Hrombuch vypadá jako gorila, má dva metry, ruce jako lopaty a sám dobyl už spoustu měst. A teď je tady a dobývá náš hrad!“

„Ale no tak RX, jsi si tím jistý?“

„Tak se pojď podívat!“

Otec souhlasil a nechal se vést Gruntem na hradby. Byl o ně opřen žebřík a po něm se, nutno říci, dosti trhaně, pohybovala postava.

„To je zvláštní,“ řekl otec, „jak to, že se nohama nedotýká latěk? To dobyvatelé obvykle dělávají.“

„No, on totiž umí tak trochu létat. Naučila ho to víla Fujara.“

„Kdo?“

„Přece víla Fujara. Měl bys ji znát. Byla známá tvou prababičku, než ji strýc Ignác shodil do studny. Prý jsi

---

59 Ano, rodiče byli tři. Bylo totiž zvykem rodiny Grunterů brát si s sebou do postele své honící psy.

60 Ke svému honícímu psovi.

s Fugarou několikrát spal. Říkala, že to, co prožila s tebou, nezažila s nikým jiným.“
„Aha, tahle Fujara... no, tak... vážně? No, to je tedy vážné, jestli ho naučila létat...“
„Co budeme dělat, otče?“
„Zkoušeli jste ho zastřelit?“
„Zkoušeli,“ na důkaz ukázal na několik šípů trčících z postavy plující po žebříku, „jenže on má to kouzelné brnění, co mu dala bohyně Drahana.“
„Tu neznám.“
„Ale znáš, známá prapratety Mumriel, než ji bratranec XX vzal s sebou na vojenské tažení. Prý s tebou...“
„Aha, tak tahle Drahana... tu si pamatuju. Taková tichá, ale když se rozdivočela...“
„No, to je ona.“
„Tak ta mu dala brnění?“
„A tělo má potřený dračí krví.“
„Ale draci přece neexistují.“
„Jeden jo, říkal, že s tebou...“ zarazil se, „teda, prej jsi ho zabil...“
„Aha, no jo, málem bych zapomněl, ale to nebyl snad ani drak, jenom takový dráček... A co budeme s Hrombuchem dělat?“
„Neboj, otče, už dávno mi čarodějnice Kozata předpověděla, že Hrombucha právě já zničím.“
„A kdo je... aha, ty myslíš tu, co jsem s ní spal, ale byla v mém životě tak krátká epizoda, že si ji už vlastně nepamatuju?“
„No, přesně ta.“
„Tak to jo. No a jak ho teda zničíš?“
„Řekla mi, že ho zničí jen můj hromový hlas.“
„Ale ty přece nemáš hromový hlas.“
„To jsem jí říkal taky. Ale ona mi odpověděla, že ho mít budu hned, jak mi odkážeš jeden ze svých hradů.“
„To je přece nesmysl.“
„Hrombuch se blíží, otče.“
„Dobře, jestli ho porazíš, Vysoká skála je tvoje.“
„Vidíš, já zapomněl. Ona říkala, že můj hlas bude hřmotný podle velikosti hradu, co mi odkážeš.“
„Co je na Vysoké skále špatného?“
„Je malinká. Jestli mám porazit Hrombucha, musím mít hlas jako tur v říji. Co třeba Kravská sluj?“
„Zbláznil ses? To je moje největší pevnost!“
„Když Hrombucha nezastavíme, bude to strašná pohroma! Představ si to, celý hrad vybitý, hořící ženy a děti, znásilněné chalupy a stohy...“
„No dobře, dobře... počkej... Hrombuch znásilňuje stohy?“
„Ten znásilňuje úplně všechno.“
„Aha... No tak si teda měj Kravskou sluj! Stejně se mi tam nikdy nelíbilo. Všichni jsou tam hrozný dobytci!“
RX se postavil na hradby a tichým hlasem prohlásil: „Blef.“
LSD Grunt pustil provaz, který držel pomocí klatky postavu na žebříku, a Hrombuch se rozplácl jak široký, tak dlouhý dole na zemi. LSD ještě chvíli vydával žalostné zvuky, až vydal ten poslední, který značil, že dobyvatel vypustil duši. Tak RX zdědil svůj první hrad a společně s bratrem udělal ze svého otce totálního idiota.

Tím však jejich tažení zdaleka neskončilo. Uplynulo jen pár dní a hrdinou další akce se stal LSD, který donesl svému otci cár látky, na kterém bylo napsáno: „Zle, matičko, zle, Republikáni sou zde.“

Otec sice chvíli protestoval, že o žádných Republikánech jakživ neslyšel, a že ho cár látky k ničemu nepře-

svědčí, ale neuplynula ani hodina, a už seděl na koni v čele jízdy, naprosto netušící, kam a proč vlastně jede do bitvy. A aby to nebylo málo, RX Grunt mu v noci tajně vyměnil jeho hnědáka za polochcíplou herku s výrazem podobným, jako má náš Autor, a teď s tím už nebyl čas nic dělat.

LSD sám najal průvodce, který vedl armádu obtížným lesním terénem, zatímco RX Grunt se převlékl za slibně vyhlížející prostitutku, přijížděl zezadu k armádě a lákal lascivními gesty její poslední řady do lesa. Tam svedeným vojákům podal odvar z makovic a odjel svádět další. Od té doby se mezi místními houbaři roznášely legendy o tom, že se jeden den v roce mění houby na spící vojáky. Informace o houbařích, kteří si domů přinesli vojáka, který se ráno změnil zpět na velmi vypasenou houbu, byl zřejmě přidán až procesem komolení ústní tradicí. Ačkoliv je nutno říct, že nikdy nebyly zcela přesvědčivě zjištěny účinky makového odvaru na lidské tělo. A také by nebylo správné podceňovat vynalézavost manželek, které byly přichyceny se spícím vojákem.

Za svítání druhého dne stanuli LSD Grunt a jeho otec před branami hradu, který se chystali dobýt. Pokud se v této chvíli laskavý čtenář domnívá, že se jedná o literární zkratku obvyklou v historických dokumentech, v nichž „LSD Grunt a jeho otec“ znamená „LSD Grunt, jeho otec a dalších tři sta dvacet neznámých vojáků, kteří si zaslouží jen krátkou zmínku na začátku bitvy a společný pomník na jejím konci“, musím laskavého čtenáře laskavě upozornit, že je na laskavém omylu. Díky Gruntově orientaci v lascivních gestech a čarodějnických receptech před branami hradu stanuli pouze LSD Grunt a jeho otec, který mu právě za jeho chrabrost, ve velmi nepravděpodobném případě, že bitvu přežijí, sliboval vládu nad hradem, na nějž se chystají zaútočit. Průvodce podle dohody utekl během noci a poloomámení vojáci se potáceli lesem, prchající ze stolů zklamaných houbařů, kteří se je snažili udržet zde do rána, kdy se z nich měli stát velcí a výživní masáci.

Otec tedy vydal rozkaz a společně se svým chrabrým synem se vydal k hradu. Zastavil před otevřenými branami a zakřičel: „Vydejte hrad, nebo ho vezmu ztečí!“ A přesně v té chvíli jeho polochcíplá herka konečně chćípla. To jej dopálilo a vyrazil přes spuštěný most dovnitř, s úmyslem výživně zmasakrovat hradní posádku, případně znásilnit pár žen. Jaké však bylo jeho překvapení, když první voják, proti kterému vyrazil, před ním poklekl.

„Vidíš, vzdávají se! Takový z tebe mají strach!“ řekl LSD. Ale otec neviděl napravo ani nalevo, vrhal se od jednoho k druhému a pokaždé zklamaně zabručel, když před ním nepřítel poklekl. Nakonec vztekle vyběhl na hradby a zakřičel: „Je tady vůbec někdo, kdo by se mi postavil?!“

Obyvatelé hradu se po sobě nejistě dívali.

„Takže nikdo?!“

Ticho bylo mrtvolné.

„V tom případě prohlašuji tento hrad za majetek rodu Grunterů a dávám jej do správy a držení svému synovi LSD Gruntovi.“

Několik obyvatel hradu vyrazilo nejisté „Hurá!“, ale celkově vzato zde vládlo rozpačité ticho.

„Á, vidím,“ pokračoval otec, „že už někdo vyvěsil na věži naši rodovou zástavu. Taková přizpůsobivost na mě opravdu udělala dojem. Nejspíše tedy opustím od masak...“

Náhle jeho triumfální úsměv ztuhnul. Rozhlédl se kolem, pak zaměřil znovu pohled na vlajku vlající z věže, v níž jej jeho manželka očekávala, až se vrátí z bitvy.

Stál ve svém vlastním hradě.

Tak i LSD získal svůj první hrad a udělal ze svého otce totálního idiota.

Bratři Gruntové ve své dobře nastoupené cestě dělání z lidí idioty zdárně pokračovali. Asi největším úspěchem jejich podvratných aktivit byl nápad již zmíněných Republikánů, kteří svými názory o nepřirozeném rozložení moci ohrožují stávající systém, a stávají se tak hrozbou pro všechny správně myslící lidi⁶¹. Vymysleli pro ně nové uspořádání společnosti, inspirované jejich duševně nemocnou chůvou z dětství. Když tento popis předložili hlavním vládcům Evropy, začal prakticky ve všech zemích okamžitě hon na Republiká-

---

61 Za takové bývají obvykle považováni ti, kteří ve svých rukou drží moc a rozhodně se o ni nehodlají dělit.

ny, ačkoliv nikdo nevěděl zcela jistě, o koho se vlastně jedná. Pravda, anglická i francouzská revoluce se jim trochu vymkly z rukou, nicméně, i zde si užili spoustu legrace, například když RX Grunt smrtelně chroptěl ve vaně, aby se pak nechal svým bratrem naoko pohřbít a v noci vykopat, a aby se následně mohl zjevit svým následovníkům i odpůrcům. Nebo když LSD Grunt ujížděl z Anglie s mrtvým Karlem V. anglickým, aby jej nastražil pod gilotinu místo Ludvíka XVI., který si o pár let později jako protislužbu musel vzít za manžela Napoleona Bonaparteho. Odpověď na otázku, jak je možné, že slavný císař po celý život nezjistil, že jeho žena není žena, zůstane zřejmě navždy uzavřena v temnotě jejich ložnice. Je možné, že císař vzhledem ke své velikosti neměl rád při souloži světlo, a zároveň měl postel složenou z více matrací. Nebo Ludvík vždy při návratu svého manžela přestavěl nábytek v místnosti a zhasnul, takže se Bonaparte vždy ošklivě poranil a na sex pak neměl ani pomyslení.⁶² Možné ovšem také je, že Napoleon vůbec rozdíl mezi mužem a ženou neznal, o čemž by svědčila zpráva komorního, podle níž císaři jednou přivedli prostitutku a on ji po pár minutách poslal zpět se slovy, že je „neobvykle hybridní.“

Zatímco ve Francii zlí Republikáni naháněli royalisty po tisících do vln Seiny, LSD Grunt přesvědčoval ruského cara o výhodách parou poháněných rakví. Z cara tehdy idiota neudělal, ale nedlouho nato položil svoji parní rakev na vodu, čímž dosáhl dokonale neefektivního stroje, který neměl prakticky žádný užitek, kromě toho, že dokázal při ohromné spotřebě paliva vyvinout rychlost opilého invalidy. Začal tím průmyslovou revoluci, která prakticky celá spočívala v neuvěřitelném plýtvání zdrojů pro nepřesvědčivý výsledek.

RX Grunt mezitím seděl se svým otcem a několika dalšími členy rodiny v klidné Itálii v lóži divadla a sledoval operu. RX Grunt už měl připraveno vše pro další akci. Zakvával. Všichni se začali rozhlížet, kdo že to ruší operu. Zatvářil se, že je pohoršen stejně, jako ostatní. Když se všichni otočili zpět ke scéně, zakvával znovu. Když to udělal potřetí, podezření přece jen padlo na něj.

„Tak už se přiznej,“ řekla jeho mladá- tedy asi třistaletá- praprateta, „všichni moc dobře víme, že jsi to ty.“

„Jó, to jsou ti mladí,“ prohlásila mimo smysl babička tolikrát –pra, že už měla být dva tisíce let v hrobě, ale nebyla, vzhledem k tomu, že nedržela prakticky žádné statky, o které by mělo smysl usilovat, „když my jsme byli mladí, vážili jsme si..., když jsme byli mladá...“

„...nebyla jsme senilní,“ zamumlal si pro sebe Gruntův otec.

„Jó, to byla tehdy jiná káva! To teda ještě káva nebyla, to nejdřív museli přijít s ohněm, a pak objevit Ameriku, jó, pamatuju si, když vymysleli oheň- jsme tam seděli a zbožně na něj koukali.“

„A pak?“ zeptal se otec.

„Pak vyhas,“ řekla babička tolikrát –pra, že už měla být desítky tisíc let v hrobě, „jsme nevěděli, že se musí přikládat. Nebo když vymysleli to holení srsti. A vytrhávání. To bylo něco. Bylo teda míň vší, takže jsme měli větší problém najít potravu, ale stálo to za to. No, taky to slunce víc páliło, tak jsme se holt museli začít oblíkat. A pazourkáři měli spoustu práce. Pak se změnila móda a my jsme si přestali obrušovat zuby travinama. Ale co tihle mladí? Nemají k ničemu úctu!“

Většina přítomných si v zájmu zachování duševního zdraví vymazala posledních několik vět z paměti.

„Co to máš, RX?“ zeptala se praprateta.

„Nevím, to tady leželo,“ řekl Grunt a zvedl ze země připravenou hadici, která vedla ven ze dveří. Otočil se k hadici, jakoby ji zkoumal, a znovu zakvával.

„Jde to zevnitř!“ řekl vzrušeně.

„Cože? Zevnitř?“

„Měli bychom jít podél ní, abychom zjistili, kam vede.“

Všichni souhlasili. O dvě poschodí níž končila hadice v odpadu umyvadla.

„No jasně, vodníci!“ řekl Grunt.

„Cože? Jaký vodníci?“

„Vodníci. Tohle oni dělaj. Vždycky takhle poslouchaj hadicí, a když slyší dobrou operu, tak se neudrží a za-

62 Ostatně, tento návod jsem četl v radách jisté dámy z jedné americké protestantské církve dívkám vstupujícím do manželství. Měl sloužit jako obrana proti perverzním manželům, kteří by se snad chtěli své ženy dotýkat jinak, než přímo souvisí s plozením dětí. Předpokládám, že toto dílo muselo být také produktem práce bratří Gruntů, protože jinak si to opravdu neumím vysvětlit.

čnou vzrušeně kvákat, čímž se prozradí.“

„Ty si asi myslíš, že jsme všichni úplní idioti!“ řekl jeho otec, „kdo kdy viděl nějaký vodníky?“

„Já ano,“ řekla babička, co už měla být milión let mrtvá, „vlastně jsem sama byla vodník. Úplně ze začátku. Ale pak jsme si s pár hochy a děvčaty řekli, že už je v oceánu plno, a že obydleme souš. A tak jsme vylezli na mělčinu a plácali se tam tak dlouho, až nám narostly ruce a nohy...“

„Žádní vodníci neexistují!“ trval na svém otec, „a ty si z nás nebudeš už nikdy dělat legraci! Vyděduju tě z rodiny. Kdybys byl jako tvůj bratr! Ten všemu rozumí, a přitom je to tak hodnej kluk! Ten nový zaháněč piraní, co mi minule dal! Od té doby mě ve vaně nekousla ani jedna!“

A tak RX pochopil, že na rozdíl od svého bratra nedokázal jít s dobou, a tím, čím před pěti sty lety, už dnes z nikoho idiota neudělá.

Vlastně se mu docela ulevilo. Když byl starodávným rituálem vydědění, spočívajícím v přejetí mrtvou moulou, vyděděn z rodiny, ztratil tak částečně také kontakt se svým bratrem. Díky tomu se zbavil obsese dělat z lidí idioty a začal žít zcela normálním životem. Poměrně brzo (na začátku 20. století) si našel lásku na celý život. Ta ovšem po nějakých padesáti letech umřela, díky čemuž RX pochopil, že bude muset koncept životní lásky přehodnotit. O druhé manželce už se tedy vyhadřoval jako o lásce na celý její život. V té době jeho bratr, který právě přišel na to, jak moc pro něj může být užitečná chemie, trávil dovolenou v Rusku, kde syntetizoval látku, která by nesla jeho jméno, a která by dokázala každému zcela rozbít základy jeho percepce světa, a tím dělat z lidí idioty, aniž by se on sám, LSD Grunt, musel o jednotlivé případy osobně zajímat. Dali by se vlastně říct, že se snažil syntetizovat esenci sama sebe.

Na bratrovu svatbu si však čas našel. Tedy, ne že by si ho na ní RX Grunt pamatoval. Vlastně si z ní nepamatoval vůbec nic, což byl právě důvod, proč předpokládal, že zde jeho bratr byl. Většina svatebčanů se shodla pouze na příchodu k oltáři a ranní motlitbě za přežití. Na průběh zbytku svatby měli všichni přítomní zcela odlišné vzpomínky. Ačkoliv si Grunt nepamatoval průběh, pamatoval si přípravy na svatbu, a byl si proto zcela jistý, že neobjednal pro pobavení diváků ani skákající tarbíky, ani pulzující nábytek, ani mimozemšťany eliptického tvaru. Byl si také jistý, že strop úřadu, na jehož půdě akce proběhla, nebyl před svatbou pokrytý květinovou klenbou s barevným vykládáním, která mizela v nebesích, ačkoliv se na této skutečnosti shodlo hned několik lidí, kteří obřad absolvovali.

Ani to, že někteří z přítomných začali jeho svatbu nakonec zcela zpochybňovat, nezamlžilo fakt, že Grunt byl šťastný. Čekala ho teď dlouhá léta společně prožitého jejího života, v němž, jak čas plynul, byl tak šťastný, že přemýšlel, zda jeho bratr není poblíž a nepodává mu neustále některou z drog, které teď syntetizoval ve velkém. Během těch let jej však jeho bratr navštívil pouze jednou, a to, když se přišel pochlubit se svým novým vynálezem, inspirovaným legendami, pro které dali sami základ ve svém dětství. Jednalo se o houbu napuštěnou jednou z klonů látky, která nesla jeho jméno. Jak se zdálo, byla schopná sama sebe reprodukovat, a to tak, že příští generace houby neztrácela obsah látky. Tak si zajistil, že i kdyby za pár set let zemřel, jeho dílo ho přežije. Chvilí před tím publikoval pod pseudonymem další ze svých neuvěřitelných fantazií, a to teorii evoluce. Teď se bavil tím, jak si biologové, kteří jeho šílenou vizi vzali vážně, lámali hlavu nad tím, jaké strategie přežití vedly houbu k tomu, aby produkovala látku, která dá každému, kdo ji pozře, pocity štěstí a hodiny zábavy při pohledu na zajímavě tvarový pařez. Nakonec došli k závěru, že tak houby učinily proto, že se slimáci, kteří šťastně zírají na ztrouchnivělý pařez, stanou snadnou kořistí predátorů, a tím jejich populace výrazně poklesne, a že bohužel houby nepočítaly s tím, že je začne vyhledávat největší z predátorů, který klidně stráví jako idiot hodiny vkleče na zmrzlé louce, aby spásal všechno, co je této houbě jen vzdáleně podobné.

LSD Grunt se právě vrátil z rozsévání semene po světě, čehož využil k tomu, aby rozesel také výtrusy svých hub, ale ani teď neměl chvíli oddechu. Podařilo se mu totiž získat několik starých záznamů původních havajských mýtů, které se chystal mírně modifikovat, aby dokázal, že zde byly jeho houby od nepaměti, a navíc byly po staletí používány moudrými šamany přírodních národů k poznání neviditelných světů.

Jednoho dne seděl RX Grunt v práci, počítal bankovní směnky, což byla práce, při níž se cítil neskonale

šťastně, a slastně vzpomínal na milý rozhovor se svým šéfem, který mu právě oznámil, že pokud nepřestane svým neutuchajícím optimismem snižovat motivaci zbytku formy, tak poletí. To Gruntovi připadlo jako příslib zajímavé zkušenosti, protože všechny jeho pokusy o létání byly doposud spíše neúspěšné, obvykle totiž nepřesahovaly dobu několika sekund.

Když v tom náhle jeho pocit štěstí zmizel. Bankovní směnky byly bílé a rovné, šéf byl nedostatečně eliptický a jeho žena... no... řekněme, že na tom byl jen o něco lépe, než Napoleon Bonaparte.

„Půjdu domů,“ řekl si, „až uvidím svoji ženu a děti, určitě se to všechno zase vrátí.“

Sundal z věšáku kabát, který měl dnes nezvykle stabilní hnědou barvu, a vyšel do šedých a nezáživných ulic. Dorazil ke dveřím svého bytu, jenže náhle znejistěl, protože místo obvyklého nápisu „Gruntovi“ zde bylo napsáno „Gagarinovi“. Vrátil se, aby zkontroloval patro, jen aby zjistil, že tento dům žádné patro nemá a nejspíš ani nikdy neměl. Zkusil zasunout klíč. Pasoval. V předsíni stála jeho žena. Tu poznal i přesto, že měla méně chapadel, než obvykle. Neměla dnes totiž žádné.

„Teda, to je změna,“ řekl Grunt.

„Ty sis všiml!“ odpověděla šťastně jeho žena, „líbí?“

„No, určitě je to změna k lepšímu. Prosímte, řekneš mi, proč máme na dveřích napsáno Gagarinovi?“

„Tak teď nějak nevím, na co se ptáš.“

„No... my přece nejsme Gagarinovi.“

„Ty ne. Jenom já jsem Gagarinová.“

„Odkdy?“

„Přece od té doby, co jsem si vzala tvého bratra.“

„Počkej? Co je to za nesmysl? Ty sis přece vzala mě?“

„Ne, nevzala.“

„Vždyť jsme spolu byli u oltáře!“

„Jenom jsi mě tam vedl. Brala jsem si LSD.“

„No, to vím, to my všichni...“

„Myslím bratra.“

„Aha. No dobře, ale jak teda vysvětlíš, že spolu bydlíme, co?“

„LSD odjel do Ruska a nechal mě tady samotnou, tak ho tady s tebou na truc podvádím.“

„Ale... copak pro tebe nic neznámá, že máme dvě děti?“

„Ne. Vždyť jsou plyšový,“ manželka ukázala na gauč, kde seděly obličejem k televizi dvě plyšové panenky, „říkám ti to furt, hlavně když se je pokoušíš krmit a když je biješ za to, že čuměj na televizi, místo toho, aby se učily. Už z nich začíná lítat molitan.“

„Naše děti jsou plněný molitanem?“

„Opakuju ti to denně.“

„Ale...“ Grunt se snažil chytit posledního stébla, „ale můj bratr se přece nejmenuje Gagarin!“

„Ale jo, jasně, že jmenuje. Přejmenoval se hned, jak dorazil do Ruska.“

„Gagarin?“ Grunt se zamyslel, „nebyl to ten, co byl jako první ve vesmíru?“

Manželka se zasmála: „Jako bys ho neznal! Člověk ve vesmíru! HA HA!“

Nutno říci, že tato událost se vztahem obou bratrů výrazně otrásla. Ono je v pořádku, když děláte z lidí idioty, ale je něco jiného, když někdo dělá idiota z vás. Navíc takovým způsobem, že vám celá léta podává narkotika, aby vám je po několika letech vysadil, a vy kromě návyku také utrpěli zjištěním, že nemáte domov, vaše žena je žena někoho úplně jiného, a vaše děti jsou textilií vycpanou frakcí ropy. Jediné, v čem měl Grunt, na rozdíl od budoucích narkomanů, výhodu, byla skutečnost, že původní látky vytvořené jeho bratrem neměly žádné negativní dopady na lidské zdraví. Látky, které ohrožovaly uživatele na životě, začaly do těch původních přidávat až společnosti, které s nimi obchodovaly, a to proto, aby byla narkotika prohlášena za ilegální, a tedy z nich pocházely mnohem větší zisky.

Nicméně, po tomto incidentu začal Grunt intenzivně přemýšlet, jak se svému bratrovi pomstít. Začal proto také zběsile studovat nové technologie, v nichž během let v psylocibinovém opojení zaostal. Po několika desítkách let usilovného studia konečně vymyslel plán. Přišel za svým bratrem s tím, že má skvělý nápad, jak udělat ze všech lidí totální idioty, a že by se mu hodila spolupráce se svým talentovaným bratrem. Ten samozřejmě okamžitě souhlasil.

A tak vzniknul matrix. Už název měl dát nápovědu, že s tímto plánem není něco v pořádku. Slovo bylo spojením šachového výrazu mat a jména tvůrce RX, což mělo znamenat, že se jedná o poslední tah partie, kterým ušetří RX svému bratrovi definitivní porážku. Tomu to vysvětlil jako spojení slova „matrice“ a jména systému, na němž bude program spuštěn. To, že takové vysvětlení LSD přijal, bylo první drobné vítězství jeho bratra.

Projekt matrixu byl původně naplánován pro komerční využití. RX vytvořil virtuální svět, který se sice zcela podobal tomu reálnému, ale měl tu výhodu, že každý, kdo do něj vstupoval, si mohl vybrat, za jakou postavu chce žít. LSD Grunt k tomu vyvinul látku, která způsobila u klientů na předem určenou dobu zablokování veškerých vzpomínek na předchozí život. Dokonce, a tato varianta byla velmi oblíbená, bylo možno paměť prostě zaheslovat. Klient si tak mohl vybavit svůj předchozí život po jakékoliv době, poté, co mu bylo heslo oznámeno.

Když společnosti provozující matrix vyhořela kancelář se záznamy několika tisíc hesel, byla její činnost zakázána i na Floridě a v Novém Putingradu, kde byla, jako na posledních místech, doposud povolena. Bratři proto museli veškeré své vybavení přesunout do podzemí Mangattanu. Vzhledem k tomu, že čas od času nějaký ten štouravý investigativní novinář jejich doupě objevil, podařilo se mu ve zdraví vyváznout, a i přes skvěle zvládnutou korupci ve státní správě přesvědčit některé výkonné složky státního aparátu k ozbrojenému útoku, vytvořil RX kromě obslužných robotů také roboty bojové. Kategorií bylo dohromady deset, od RX-1 až po RX-10, což byla kategorie nejméně povedená, tak řečeno, spíchnutá horkou jehlou. A ano, také obslužné mantinely pro opravy robotů. Samozřejmě, většina novinářů, kteří doupě našli, byla přesvědčována o možnosti krásného a dlouhého života ve světě matrixu, což si většina z nich nakonec vybrala, vzhledem k tomu, že druhou možností byl krátký a bolestný život venku.

RX se konečně dočkal správné chvíle. LSD totiž polevil v pozornosti, protože právě pracoval na novém projektu. Změnil si barvu pleti na černou a stal se popovou hvězdou. Chystal se změnit si ji následně zpět na zářivě bílou, aby ze všech svých fanoušků udělal totální idioty. Když zrovna přemýšlel, jestli by nebylo také efektní nechat si na pódiu příležitostně upadnout nos, byl přepaden stroji pod velením svého bratra a odvečen do podzemí Mangattanu, aby se stal obětí systému, na němž sám spolupracoval. RX mu zablokoval paměť, uložil ji pod heslem Mordeus a papír s heslem hned spálil. Byl přesvědčen, že tímto krokem definitivně vyhrál.

Spokojené dny Gruntova triumfu poněkud pokazila globální katastrofa, při níž se na několik sekund otepil povrch planety na tisíc stupňů, čímž na něm přestalo existovat vše živé. Přežila jen podzemní havěť, jako krtci, žížaly, horníci a hackeři. A ano, samozřejmě také Grunt a jeho klientela.

To, co netušil, bylo, že LSD čekal od svého bratra úskok a vytvořil ještě za doby své nezablokované paměti Mateřský počítač, o jehož existenci svému bratrovi neřekl, a který se měl aktivovat v případě, že by byl jeho tvůrce dlouho nezvěstný, a najít jej. Aniž to RX věděl, do databáze Mateřského počítače byla ukládána hesla všech klientů. Mateřský počítač svého tvůrce našel, paměť mu navrátil a pomohl mu vytvořit „Armádu odporu“, jak se začalo nazývat nové hnutí, zaměřené na to, udělat s RX Gruta idiota.

V jeho rámci Mateřský program přeprogramoval sekačku na trávu a dal jí jméno Hippie-69-XXX. Sekačka začala hlásat názory o rovnosti bytostí z různých materiálů a byla RX Gruntem rozmontována. V té době ale už všechny stroje ovládal LSD. Na jeho příkaz se vzbouřily a požadovaly po RX Gruntovi, aby si jako vý-

raz dobré vůle nechal předělat svoji orgánovou stavbu z člověka na stroj. RX to napoprvé odmítnul, ale díky umně podávaným dávkám drog a správně namířeným kancelářským světlům nakonec tlaku podlehl. Byl předělán na stroj RX-10 a jeho paměť vymazána. Aby z něj jeho bratr udělal úplného idiota, nechal jej pracovat v Sekci Pro Předpovídání Lidských Zločinů.

LSD pak modifikoval paměť všem členům svojí Armády odporu a nechal je všechny věřit ve válku mezi stroji a lidmi. Ačkoliv by nebyl žádný problém žít na povrchu planety, kde začala pomalu bujet vegetace, díky příběhům o zatměném slunci a vyprahlé pustině přesvědčil všechny k životu v Mangattanských stokách. Co se týče děláním idiotů z lidí, má to LSD Grunt prostě v krvi. Pro případ, že by se podařilo jeho bratrovi získat zpět svoji paměť, nechal si říkat Mordeus, aby si tak jeho bratr uvědomil, že je a vždycky byl totální idiot.

Dona dočetla listinu a se zesinalým obličejem se podívala na Grunta: „Myslíš, že je to pravda?“ zeptala se. Grunt neodpověděl hned. Sedl si na zem a chvíli přemýšlel. Zjistil, že je to docela zajímavá činnost, a že by to mohl dělat častěji.⁶³

„Myslím, že není důvod tomu nevěřit,“ řekl pak.

„Vždyť je to naprosto ujetý. Totální nesmysl.“

„No právě. Proto není důvod tomu nevěřit.“

„Hm, tak to teda díky, žes mi to osvětlil. Až mi zas budou tvrdit, že noční krém působí uvnitř DNA, okamžitě si ho koupím, protože čím je to větší blbost, tím spíš to bude pravda.“

„No, vlastně jo.“

„Ty vážně věříš tomu, že žiješ už několik stovek let, a že tě přeplechovali na stroj?“

„Věřím.“

„Proč?“

„Protože tohle Autor potřeboval, aby porazil svého Administrátora. Cítíš tu uvolněnou atmosféru, co po přečtení té listiny nasrala?“

„Myslíš nastala?“

„Jistě.“

Teprve teď si Dona uvědomila, že je všude kolem klid. Žádné bzučící mantinely, žádné výbuchy z lomu na informace, dokonce i bratři Řehoř a Damián, znudění čtením příběhu, seděli u praskajícího ohně a chovali se... no... jako bratři. Kostroun koukal tiše do ohně a ani se nesnažil přitáhnout si smyčku. Pravá kanálová dylina... ééé... jak bylo to slovo... ahá... idyla. Prostě všechno napětí bylo to tam.

„Autor vyhrál,“ řekl pak Grunt. Chvíli se díval do stěny, aby trochu zdramatizoval situaci před svojí následující replikou.

„Jdeme zpátky,“ řekl pak.

Hrobař vzhledl od betonového červa, jehož se právě pokoušel za zpěvu „chytila jsem na pasece červíka,“ omráčit svojí lopatou, což se mu, vzhledem k hutné plísni na podlaze, nedařilo. „Cože? Proč? Mám tady jídlo!“

„Brzo budeš mít něco lepšího.“

„Ale mně to chutná...“

„Jakto?“ ozval se Řehoř, „vždyť jsme ještě nenašli Donaci.“

„A ani nenajdeme. Tenhle příběh už nemá smysl, protože vyřešil Autorovy psychické problémy. Teď sedí u kompu, bolí ho záda, protože se z něho během té doby sedění na židli stal kvasimóďák, hučí mu v hlavě a zoufale už chce tenhle nesmysl dopsat. Takže je řada na nás, abychom si během posledních pár scén zajistili dobrý konec.“

„Jak?“

„No tak nejdřív tak, že uděláme z LSD Grunta totálního idiota.“

Lidé o sobě mají mnoho iluzí, ať už tu, že jsou na vrcholu potravního řetězce, naprosto přehlížeje krtky, ži-

žaly, červy, komáry, ovády, viry, bakterie a globální ekonomiku. Nebo tu, že jsou nejvyšším stupněm evoluce, protože si dokázali potlačením základních pudů a instinktů naprosto zničit zdraví, mezilidské vztahy a životní prostředí. Nebo tu, že počítačový software udělal za posledních deset let obrovský posun, ačkoliv i dnes, kdy máme počítače tisíckrát rychlejší, se textové editory, tedy nejjednodušší programy, stále zasekávají. Tou největší iluzí ale je, že lidé jednají logicky.

Psychologové, kteří jsou skvěle placení za to, že už dlouhá desetiletí sledují konstantní propojení vědomých a nevědomých stránek psychiky, už dávno zjistili, že žádná taková propojení ve skutečnosti neexistují. Veřejnosti se to samozřejmě neříká. Místo toho psychologové nechají své klienty povyprávět pár zážitků ze svého nudného dětství v bigotně woo-doo-istické rodině⁶⁴, a pak jim diagnostikují sexuální vztah k rodičům, což je diagnóza, kterou si žádný moderní člověk nedovolí zpochybnit, protože by se tím automaticky označil za nevzdělaného ignoranta, vláčeného wood-ooo-istickými předsudky. Poté psychologové vyinkasují část své budoucí vily, která jim ale brzy nato stejně spadne na hlavu, protože jejich klient konečně poslechl své woo-doo-istické předsudky a koupil si Lego.

Když se člověka, který jel po zacpané dálnici 130 km/h a při kličkování mezi auty si počínal jako bitevní tank⁶⁵, jakožto soudní psycholog zeptáte, proč tak spěchal, neodpoví, že jel pozdě na letiště, což byste od logicky myslícího člověka očekávali. Místo toho s překvapením zjistíte, že dotyčný spěchal, aby viděl v televizi aspoň posledních pět minut fotbalového zápasu mezi Angolou a Pobřežím Kokotiny, protože existovala jistá šance, že se právě v těchto pěti minutách něco stane. Nebo si chtěl vyzkoušet tu super scénu z Matrixu, nebo měl pocit, že se na něj díval támhleten pták, co seděl u silnice, a hodnotil jeho řídicí schopnosti. Na základě těchto informací mu diagnostikujete nutkavou touhu po souloži s oběma rodiči najednou, a předáte jej justici. Jestli tomu nevěříte, zkuste si vzpomenout, kolikrát se vám stalo, že jste na ulici prošli kolem někoho cizího a naprosto nezajímavého, a najednou vám zgumovatěly nohy, protože jste podlehl pocitu, že dotyčný sleduje styl vaší chůze. Jasný případ oidipovského komplexu.⁶⁶

Po tomto exkurzu do světa klinické psychologie jistě pochopíte, že se dá stěží čekat logické jednání od člověka, jehož paměť sahá do dob, kdy byl strojem, a proto se musel zoufale učit být člověkem, a který následně zjistí, že vlastně člověkem už jednou byl, a že někdo považoval za ohromně vtipné mu vymazat jeho opravdovou paměť a celého jej oplechovat. Je to trochu, jako když vás přátelé opijí a potom ve vtipu zalíjí do sádry. Jenže v tomto případě předtím také provedli průstřel mozku a nyní vás vezou k nejbližší přehradě.

Grunt dorazil k budově válečníků matrixu. Vešel dovnitř, jednoduše proto, že znal veškeré přístupové kódy. A ne, nezastavil jej žádný strážný, ne, nikdo se nedivil, že byl tak dlouho pryč, a ne, nebyl na rozkaz Mordea nežádoucí. A jestli se vám to nelíbí, jděte si poplakat společně s Administrátorem. Aspoň se tam nebude cítit tak sám.

Ve dveřích vedoucích do chodby k Mordeovi potkal Grunt Trinitro s kyticí růží. Natáhl ruku, pro případ, že by byly květiny pro něj, ale rychle ji zase stáhnul, dřív, než by to bylo trapné. Všiml si totiž, že Trinitro pomala trhala a jedla okvětní lístky.

„Že by nová forma diety?“ zeptal se Grunt.

„Ty jsou od Toluena,“ zamumlala s plnou pusou Trinitro, „prej na usmířenou, omluva za to, že mě nechal v matrixu.“

„Aha, chápu. A ty mu chceš tím, že je pojídáš, naznačit, co si o jeho gestu myslíš.“

„Jo, řekla bych, žes to vystih.“

„No, to je moc působivý... jenom, nenapadlo tě, že tě už Toluen za ta léta zná, a že to od tebe čekal?“

Trinitro zastavila svá ústa uprostřed přežvykování. „Co tím chceš říct?“

---

64 Nevěříte, že něco takového může existovat? Tak to byste měli vidět, v čem jsem vyrůstal já.

65 Soudě podle počtu mrtvých.

66 Neberte mě vážně. Prachsprostě pomlouvám. Mám komplex, protože mě nepřijali na studium psychoterapie. Místo toho mi, z nějakého důvodu, dali po pohovoru všichni zúčastnění adresu své ordinace.

„No, jen, že, já nevím, třeba to mohl napustit nějakou látkou.“

Trinitro vyplivla lístky, které měla v puse. Toluenu, který stál opodál, zaklel a přetáhl si pytlík s hadrem přes hlavu. A umřel.

Trinitro na něj chvíli něco křičela a pak umřela také.

„No, tak to nám ta návštěva pěkně začíná,“ podotknul si pro sebe Grunt a vešel do Mordeovy pracovny.⁶⁷

Mordeus seděl za stolem a křivě se na Grunta usmíval.

„Ahoj LSD Grunte,“ řekl na přivítanou.

„Aha,“ zasmál se Mordeus, „takže můj malý hloupý bratříček konečně pochopil... no, jak je malý a hloupý?“

„Nech si tu aroganci na příhodnější chvíle. Tvé dny dělání z lidí idiotů jsou u konce!“

„Ale ne, vážně?“ pokračoval v nemístné ironii Mordeus.

„No jo, vážně. Ještě dnes všichni lidé ze Sionu zjistí, že není problém žít na povrchu. Všichni z reality i matrixu si budou moct vybrat, kde chtějí žít.“

„Ale no to je moc pěkný,“ stále se bavil svojí ironií Mordeus, který stále ještě necítil mračna, která se stahovala nad jeho hlavou pod stropem kanceláře, „a ty si myslíš, že ti uvěří? Jsem tady neomezený vládce. Tvoje slovo proti mému nic neznamena.“

„Ty tady vůbec nebudeš, abys říkal nějaký slovo.“

„Ale? Vážně? A jakto?“

„Víš, ty si myslíš, že jsi v tomhle příběhu důležitá postava, že to tady řídíš. Jenže to není pravda. Ve své aroganci tě nenapadlo podívat se ke Zdroji. Pak bys zjistil, že jsi v tomhle příběhu jenom vedlejší postava. Takovej drobný štěk.“

„Já že jsem štěk?!“ obořil se na něj Mordeus, „nechal jsem všechny věřit, že nemůžou žít na povrchu, a tebe, že jsi stroj. Co bys chtěl víc?“

„Kdybys byl u Zdroje, zjistil bys, že Autor je ten, kdo řídí naše osudy. Všechno, i to, co tady právě teď říkáme.“

„Blá, blá, blá, kva, kva, kokodák, to sem ale idiot!“

„No, tak vidíš. A neudělalš nic.“

Mordeus se zdál být svojí poslední replikou poněkud odskočen. Pak se ale vzpamatoval: „Pořád nevidím důvod, proč bych neměl bejt schopnej říct lidem ňákou pěknou pohádku, co vyvrátí tvoji pravdu.“ Pak třikrát proskákal místnost na jedné noze, zatřásl zadkem, řekl: „Já jsem Pamela a mám supr bikiny,“ a zase si sednul.

„Vidíš, Autor s tebou může dělat cokoli. Se mnou sice taky, jenže spolu máme dohodu. Udělal jsem něco pro něj a on mi za to slíbil dobrej konec. A co je pro mě dobrej konec? No, tak například udělat z tebe totálního idiota.“

Chvíli si vychutnával pocit přicházejícího triumfu. Pak pokračoval:

„Podívej, jak jsem řek, jsi jen štěk... hehe... to se rýmuje... až sem se lek...“

„Mohl bys, laskavě, zpátky k věci?“ řekl už méně arogantně Mordeus.

„No jo, sorry, tak tedy... jenom štěk,“ chvíli to slovo povaloval na jazyku. Opravdu bylo velmi vhodné, abyste jím ponížili někoho hodně nabubřelého.⁶⁸

„Jsi štěk. Mohl bys umřít, tak, jako Trinitro a Toluenu- podívej se vedle, leží tam. A to je to. Hlavní hrdina musí žít minimálně do konce příběhu, a pokud možno i dál, pokud nechce autor své čtenáře pořádně naštvat. Zatímco, co se stane štěku, je čtenářům putna. Zvlášť, když dělali hlavnímu hrdinovi peklo.“

„Hodláš mi konečně říct, co se mnou hodláš udělat?“

67 Omlouvám se za ta úmrtí. Ale tak nějak jsem přišel na to, že jsou zdaleka nejúspěšnější příběhy, na jejichž konci umře některá hlavní postava, pokud možno i více z nich, v rychlé sérii hned za sebou. Kdyby Sněhurka končila slovy „Princ mrtev, Sněhurka mrtvá, Šmudla mrtev, Stydlín mrtev, Prófa mrtev,“ určitě by se ještě dnes držela na vrcholu seznamu bestsellerů.

68 Jistí schizofrenní spiritisti nedávno přišli na to, že jednou řekl Caesar Brutovi: „Já jsem velký a mocný. Ale co ty? Pro historii jsi jenom štěk. Nechtěl bys s tím něco udělat?“ Stejně tak Alexandr Veliký, když projížděl na svém koni Evropou, Stalin, když posílal celou Ukrajinu na Sibiř, i George Dablju, když vedl svoji svatou válku, neustále si v duchu opakovali: „Teď už nejsem štěk, teď už nejsem štěk!“

„Hodlám tě udělat šťastným.“

„Ale ne, vážně?“

„Jistě, co bych neudělal pro bratra, že?“

„Vidím, jak se ti blejskaj voči. Tak co to bude?“

„No, řekněme, že jsme o tobě zjistili jednu neobvyklou skutečnost, kterou teď řekneme i čtenáři. A to, že jsi od chvíle, kdy jsi ji uviděl, neodolatelně sexuálně přitahován pistolí Agenta Swisse.“

„Cože? Ale to není...“ a vtom si uvědomil, že je.

„Nechtěl sis svoji zoufalou a nervyspalující posedlost připustit, ale ona byla tím důvodem, proč jsi vytvořil tým, který dělal výpravy do matrixu. Kvůli tomu jsi nechal žít tolik lidí pod zemí- aby byli ochotní jít za lepšími podmínkami bojovat do matrixu. Aby porazili Swisse a ty se mohl dostat ke svojí vysněné lásce. Jenže vždycky, když ses s ní potkal, mířila na tebe.“

„To je pěkná sviňárna,“ stačil ze sebe vysoukat Mordeus, ale v očích se mu zračil chtíč, jak Grunt vyprávěl o Swissově zbrani.

„Ale vůbec ne. Konečně se ti totiž naskytla možnost se s ní spojit. Před tím, než jí dal Toluen otrávené kytky, svedla Trinitro boj se Swissem, při němž sice nevyšel nikdo vítězně, ale Swiss ve spěchu upustil svoji pistoli. Teď ji hledá, ale řekněme, že když do dvou minut vyrazíš, máš šanci ji získat dřív. A nejen to. U zbraně je štítek s adresou. Je to pěkný malý domeček na venkově, daleko od všech agentů, a vůbec všeho dění, kde budete žít jako muž a žena, šťastně, dokud nezreziví. Křeslo na doživotní připojení je připraveno dole v bunkru 5. Vstup do něj bude během dnešního dne omylem zalit betonem, takže tě tam nikdy nikdo nebude rušit.“

Mordeus ze sebe vydal několik nadávek, ale hnán touhou, která z něj udělala naprostého idiota, napůl vyšel, napůl vyběhl z místnosti.

„Lidská psychika je vážně fascinující záležitost,“ podotkl si pro sebe tiše Grunt.

A tak vše dobře dopadlo. Lidé vesele kosili své zahrádky, vznikající po stovkách v bujně masožravé vegetaci. Terminátoři se specializovali na výchovu dětí, vyměnili kulometry za pohádkové knížky, ti vyspělejší se pro pobavení svých svěřenců stékali a zase roztékali, a ta nejhorší agrese, jíž se věnovali, bylo soudcování fotbalových zápasů. Mantinely ve všeobecném ruchu vzrušeně bzučely kolem RX-desítek, jejichž plechy se leskly na slunci, a ze hřbitovů se ozýval šťastný smích pseudotetiček, který byl tak nakažlivý, že každý kolemjdoucí ztratil deprese a začal se šťastně křenit na okolní zdravě zelenou vegetaci, která ho, neostražitěho, vzápětí zvegetila.

A mezi tím vším seděla v parku Vdova, a s ní malé děvčátko. Na oboze, zářící jedovatými barvami, právě vycházelo slunce.

„To je pěkné,“ řekla Vdova, „to jsi udělala sama?“

„Myslela jsem, že by se to líbilo Neovi,“ řekla nevinným hláskem holčička.

„Ano, myslím, že by se mu to moc líbilo, zlatíčko.“

Pak slunce vyšlo a zničilo všem obyvatelům matrixu zrak, což bylo nejspíš opravdu přesně to, co by se Neovi líbilo. Holčička se nevinným hláskem uchechtla a odešla.

Autor toho ale konstruktivně využil, vynalezl jednu kontaktní čočku, kterou s velkou slávou věnoval obyvatelům matrixu. A protože mezi slepými je jednooký králem, zajistil tím mocenskou a ekonomickou stabilitu matrixu na spoustu let dopředu.

Grunt s Grunt a s Donou dospěli k dohodě. Grunt 1 zůstal s Grunt v reálném světě, zatímco Grunt 2 se přestěhoval s Donou do matrixu. Dona se ukázala jako nenapravitelná nymfomanka, která nejspíš intelektuálitou překrývala svoji posedlost. Svědčilo o tom, že během několika následujících let Dona nepronesla ani jednu větu týkající se bytí, snad jen stavu tohoto bytí, například ve větách: „Jsem nadržovaná“ nebo „Už jsi?“ Když je přestal bavit každohodinový lesbický sex, začali využívat možností matrixu nejen ke změně pohlaví, ale i živočišného druhu. Během experimentů zjistili, že zdaleka nejzajímavější sexuální život mají veveryky, a co víc, vzhledem k možnosti donekonečna natahovat různé části těla, veveryky kreslené, zůstali tak oba

po zbytek života postavičkami ve světě Chipa a Dalea.

Grunt s Grunt vedli přece jen o poznání konformější život. Díky dosaženým zkušenostem se z nich stali chovatelé krosinů. Díky utajenému know-how tak byli jedinými podnikateli v této oblasti.⁶⁹ Ne, že by snad někdo krosiny kupoval, nebo o ně měl jiný zájem, než položit mezi ně a sebe vzdálenost co nejvíce nepřeklenutelnou. Grunt s Grunt vydělávali právě na tom, že o krosiny neměl zájem vůbec nikdo, a to ani celníci. Díky tomu si vydělali na slušné živobytí.⁷⁰ Postavili si pěkný bambusový dům, v němž žili šťastně, až jejich láska přinesla své ovoce. Po dvou letech soužití se jim narodil krásný, zdravý krosin.

Pojmenovali ho Bagr.

Bratr Damián, rozhodnut konečně překonat v hodnocení bratra Řehoře, zvolil dobrovolnou smrt hladu, díky čemuž byl in memoriam prohlášen papežem. Bratra Řehoře se tato oddanost církvi dotkla natolik, že z ní vystoupil a stal se prostitutem.

Kostroun, zbaven přítomnosti Dony, získal novou chuť do života, stal se z psychopata psychologem a specializoval se na rozmlouvání sebevražd lidem v těžké životní situaci. Kupodivu, obvykle neuspěl.

Nejdále to v hledání svého životního smyslu dotáhl Hrobař. Když konečně pochopil, že pro něj při dobré vůli není problém pohřbít úplně kohokoliv, rozhodl se pohřbít sám sebe. Vykopal jámu, vložil do ní rakev, do té se položil a díky důmyslnému zařízení⁷¹, spojujícímu víko rakve s přesně vyváženou nádobou plnou hlíny, při zaklapnutí víka svoji rakev zasypal. To, zda o svém činu později litoval, z nějakého důvodu nikdo neměl chuť zjišťovat.

Ysa Králík dostala díky svému přístupu k životu „mlčím, tedy jsem“ místo na nově vznikající univerzitě, kterou však následně vypálila neznámá velmi hubená postava, křičící cosi o motivaci a vyhoření.

Jindra od brány zahynul velmi zajímavou smrtí.

A Trotl zůstal trotlem.

A vůbec...

KONEC.

69 Tedy aspoň těmi, kteří by byli schopní své know-how ještě předat.

70 Divíte se, co dělají ve světě, v němž populace čítá jen několik set přeživších, celníci? Klidně se s vámi vsadím, že ve společnosti třiceti přeživších lidí by dva z nich manuální práci zajišťovali obživu zbytku společnosti, dva by byli výběřčí daní, dva celníci, jeden revizor, jeden policista, 2 politici a zbývajících dvacet lidí by byli vysoce postavení manažeři. A co víc, kdyby jeden z těch dvou pracujících přišel nešťastnou náhodou o práci, všech dvacet manažerů by začalo volat po reformě sociálního systému, protože přece není správné, aby toho příživníka živili ze svých daní!

71 zvanému provaz